

35

12-6

3L
அ21, N38 B4
N44.126.
210098.

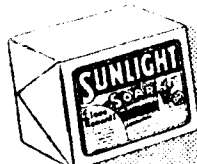
THE BHARATA MANI MADRAS

ஸன்லைட் கெமிஸ்ட்
செய்து கொடுக்கிறது...

66 அகத்தமான ஆடைகளிலிருந்து அழுக்குகளை தானாகவே போக்கக்கூடிய நுரைக்கே சுயமாக வெளுக்கும் நுரை என்று பெயர். அது எப்படி வேலை செய்கிறது? ஸன்லைட் நுரையில் "பிராணசக்தி" வாய்ந்த சோப் இருக்கிறது. 'பிராணசக்தி' வாய்ந்த சோப்பிற்கு அழுக்கைப் போக்கக்கூடிய சக்தி நிறைந்திருக்கிறது. அது தொட்ட உடன் அழுக்கைப் பற்றிக்கொண்டு தன்னுடன் அழுக்கை எடுத்துவிடுகிறது. ஆகையால் அழுக்கடைந்த ஆடைகளை ஸன்லைட் நுரையினால் கசக்கினால் இந்த 'பிராணசக்தி' யானது உடனே வேலை செய்து நுரையை தண்ணீரில் அலசின உடன் அழுக்குப் போய்விடுகிறது. 99

ஸன்லைட் சோப்
சுயமாக வெளுக்கும் நுரை உடையது

S. 62-38 TM

ஒரு லீவர் பிரதர்ஸ் தயாரிப்பு

மாத வெளியீடு

ஆசிரியர் :

சி. வேங்கடரமணி

காரியாலயம் :

34, அலமேலுமங்காபுரம், மயிலாப்பூர், சேன்னை

வருட சந்தா ரூபா 3

தனிப்பிரதி அனா 4

கூ 12

DECEMBER 1944 : தாரனம் மார்கழி

முத்து 6

பெருளடக்கம்

விஷயம்	பக்கம்
ஈயார் தேட்டு—வே. நாராயணன்	... 359
இலக்கிய யாத்திரை—ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன், எம். ஏ. & ர. ரங்காச்சாரியார், எம். ஏ.	361
சிறு கதைகள்—திவான் பகதூர் - கே. எஸ். ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்	... 365
வசனக் காவியங்கள்—ரேஜேவ் ரசனையின் மொழிபெயர்ப்பு	... 368
பொன் செய்யும் மருந்து—தி. எஸ். ராமானுஜம், எம். ஏ., எஸ். எல். பி. (லண்டன்)	375
கதிஜா—கு. பா. வேங்கடாசலம்	... 381
ஸங்கீதமா? ஸங்கேதமா?—ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள், எம். ஏ., பி. எஸ்.	... 384
பொது உடமைகளா! —டி. வி. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரி, எம். ஏ., எஸ். ஐ. எம்.	389
மாலதியின் தலைத் தீபாவளி—ஜயலக்ஷ்மி R. ஸ்ரீனிவாசன்	... 396
10. ஸம்ஸ்கிருத கிரீத்தனை—ஸ்ரீ. யக்ஞஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்	... 399
11. இந்தியாவின் துறைமுகங்கள்—ஏ. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி	... 401
12. நமது தபால்பெட்டி	... 405
13. சூயத்கையின் தேய்விக அழகு—பி. ஸ்ரீ.	... 406
14. மகாத்மாவின் மணிவாசகம்	... 410

முடிவின் ஆரம்பம்

இந்த பெயர்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றனவா? ... கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்பு அவைகள் பத்திரிகையில் தலைப்புப் பெயர்களாய் இருந்தன. திமரப்பூர் அருகாமையிலுள்ள ரயில்வே ஆபத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டிருந்தது. கோவிலுமாவின் இடையே செல்லையே அடைவிடப் பெரிதேர சேனை முற்றுகையிட்டது. ஜப்பானியத் துருப்புக்கள் இப்பால் சமவெளியில் நுழைந்து பிஷன்பூர் வடக்கிலும், தெற்கிலும் இருந்தனர். உக்ரல் பாதுகாப்பு இல்லாமல் இருந்தது.

இப்பொழுது இவையாவும் பழங்கதையாகிவிட்டன. ஜப்பானியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, தப்பி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த திமரப்பூருக்கு 150 மைல் தூரத்திற்குள் ஜப்பானியர் ஒரு இடத்தில்கூட, காகாக்கள் கொலையிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்டனர். வெடிகுண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டப் பொக்கஷப்பட்ட மலைப்பட்டிணத்தைப் புதப்பிக்கத் திட்டமிடப்படுகிறது. பிஷன்பூர் மலையின் கீழே "தோற்கடிக்கப்படமுடியாத சேனை" என்ற சமமைதரமே உறிக்கொண்ட ஜப்பானியர்களின் எதிர்ப்புகள் குவித்துக்கொண்டன. அவர்களின் முடிவுக்கு அது ஆரம்பம். சீவன் இதைப் படிக்கும் சமயம், இவைகள் போன்ற வெற்றிக்குக் காரணமான ஆதரியமுள்ள வீரர்களைப்பற்றி நினைப்புகள்.

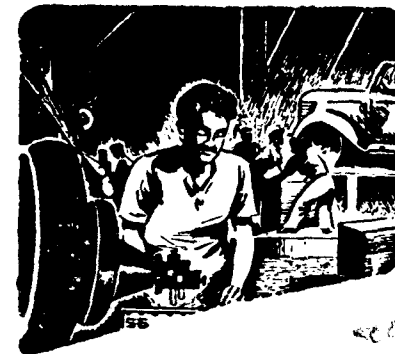
நம்சேனைகள் "ஜப்பானியர்கள்" அவதார புருஷர்களோ அல்லது நோம் கடிக்க முடியாத மேலாளர்களோ அல்ல என்பதை நினைத்துவிட்டனர்.

தேவியே போரா முனைவின் பிரசாரம்

TM AAA 1300

உங்கள் தொழிலாளிகளுக்கு
நீங்கள் செய்யும் நன்மைகள்

உலகமெங்கும்
செய்யப்படுகிறது.

எவ்வளவோ உண்டு. அதில் முக்கியமானவைகளில் ஒன்று அவர்களை இன்ஷூர் செய்வதுதான். அவர்கள் பெறும் ஊதியத்திலிருந்து தாங்களாகவே இன்ஷூர் செய்துகொள்வதை எதிர்பார்க்கமுடியாது. ஆனால் முதலாளிகளாகிய நீங்கள் அவர்கள் பேரில் ஒருமிக்க பாலிஸிகள் எடுத்து, சிறு தொகைகளில் பீரியம் கட்டி அவர்களுடைய எதிர்கால வாழ்வையும் சந்தோஷமாக இருக்கச் செய்யலாம். அதனால் உங்களிடம் அவர்களுக்கு உள்ள மரியாதையும் அபிமானமும் நீடித்து வரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதற்குத் தகுந்தபடி நாங்கள் திட்டங்கள் வகுத்திருக்கிறோம். விவரங்களுக்கு எங்களுக்கு எழுதவும்.

யுனைடெட் இந்தியா

பிராவிடெண்ட் அஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி, லிமிடெட்

யுனைடெட் இந்தியா கைப் பிஸ்டிங்

எஸ்ப்ளானேட் : : மதராஸ்.

உயர்ந்தவை, அதிக காலம் உழைக்கும்

ரிக்ஷா, ஜட்கா, டோங்கா

இவைகளுக்கு

யானை மார்க் கரப் டயர்களை

உபயோகியுங்கள்.

உற்பத்தி செய்பவர்கள்

நான்கோ ரப்பர் ஒர்க்ஸ்,

லாலி ரோட், (P. O.)

கோயம்புத்தூர்

இண்டோ - கமர்ஷியல் பாங்க் லிமிடெட்.

ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்ட ஆபீஸ்
மாயவரம்

சென்ட்ரல் ஆபீஸ்
சென்னை

அதிகாரம் பெற்ற மூலதனம்	ரூ. 25, 00, 000
வழங்கி வாக்களிக்கப்பட்ட மூலதனம்	ரூ. 21, 25, 000
சேலுத்தப்பட்ட மூலதனம்	ரூ. 18, 75, 000
ரிஸர்வுகள்	ரூ. 3, 25, 000
மொத்த ரிஸர்வுகள்	ரூ. 2. 85. கோடிக்கு அதிகம்

சேன்னை ஆபீஸ்கள்: சைனு பஜார் ரோடு மாம்பலம் மயிலாப்பூர்
பேரியமேட் திருவல்லிக்கேணி

கிளை ஆபீஸ்கள்:

அம்தால வல்ஸா	மதுரை	தஞ்சாவூர்
அனகபல்லி	மாருடேர்	திருநெல்வேலி டவுன்
சிதம்பரம்	பாலக்காடு	திருநெல்வேலி ஜங்ஷன்
சித்தூர் (கொச்சி)	பார்வதிபுரம்	திருவாரூர்
காஞ்சீவரம்	புதுக்கோட்டை	திருச்சி
ஈரோடு	சாணூர்	வேலூர்
காரைக்குடி	சியாழி	விருதுநகர்
கும்பகோணம்	தாடேபள்ளிக்கூடம்	விஜயநகரம்.

பாங்கு சம்பந்தமான எல்லா விஷயங்களும் கவனிக்கப்படும்.

எஸ். என். என். சங்கரலிங்க அய்யர், மாணேஜிங் டைரக்டர்.

ஈயார் தேட்டு

[வே. நாராயணன்]

இட்டார் இடாதார் என்று மக்களை இருசாதியினராகப் பிரிப்பர் ஓளவைப் பிராட்டி. இட்டாரே நல்லோர்; இடாதார் இழி குலத்தோர். இவ்வது என்றால் 'என்றும் முகமன் இயம்பாதவர்க்கும் அவர்கள் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று பொருள் கொடுப்பதேயாகும்.' "அந்தணராலும் நெருப்பினாலும் நீரினாலும் உண்ணப்படும் பொருளையுடைய வன் என்றும் இன்பமுடையவனுய் மகிழ்ச்சி யெய்துவான்" என்று சக்கிர நீதி கூறுகின்றது. "அந்தணரின் மூலமாகப் பிதுருக்களுக்கு உணவு முதலிய பொருள்களை வழங்கவேண்டும்; தேவர்களுக்கு அக்கினியின் மூலமாக அவிப் பொருளை வழங்கவேண்டும். தான் வேறு பிறர் வேறு என்ற உணர்ச்சியை ரிஷிகள் கூறிய வேத வசனங்களால் பொய்யுணர்ச்சியென்று அறிந்து நீர் வார்த்து வேண்டுவோர்க்கெல்லாம் தான் ஈட்டிய பொருளை வழங்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால், முக்கடனும் நீங்கப்பெற்றவனுய் அகமகிழ்ந்து வாழலாம்" என்பது இந்நீதி வாக்கியத்தின் கருத்து.

இவ்வாறு செய்வதற்குப் பொருள் ஈட்டுதல் அவசியம். அதனாலேதான் 'திரைகடலோடியும் திரவியந் தேடு' என்ற பழமொழி எழுந்தது. கடலுக்கு அப்பாற் செல்லுதல் நற்காரியமன்று; ஆயினும் பொருளிட்டிவதற்கு அவ்வாறு செல்வது அவசியமானால், அவ்வாறு சென்றேனும் பொருள் தேடவேண்டும், என்பது இப்பழமொழி. ஆனால் விரைந்து பெரும் பொருளானாக முயல்வது தவறு. "மனிதர் விரைந்து பெரும் பொருள் திரட்டுவாராயின், அது வஞ்சத்தாலன்றி ஆகாததொன்றும்; பிறர் பொருளைக்கவர்ந்தாலன்றி எவனும் விரை

ந்து பெரும் பொருளானாக முடியாது" என்பது சக்கிர நீதி. அதனால், பச்சைப் பசும் பொய்கள் பேசியும், இச்சகங் கூறியும், முகமன் இயம்பியும், இல்லாத பெருமைகளையிட்டுப் பாடியும், படைக்கும் பொருள் பெரும் பொருளாயினும், அது எத்தனை நாளுக்குப் போதும் என்று அத்திய வழிகளிலே மனஞ்செலுத்தாதிருத்தல்வேண்டும். மெய் வருந்திப் பெற்ற கூலியைக் கொண்டே அறமும் இன்பமும் வீடும் பெறவேண்டும். பர்த்திருஹரி என்னும் வடமொழிப் புலவர் சொல்கிறார்: "தானம், போகம், நாசம் என்று மூன்று போக்குகள் உண்டு செல்வத்திற்கு; எவன் கொடாமலும் இன்பத்தை துகராமலும் இருக்கிறானே அவனுடைய பொருள் மூன்றாவது கதியை அடைகின்றது." செல்வம், தனம் தானியம் என்று இருவகைப்படும். தானியம் போகத்தால் அழிவது; பிறர்க்கும் கொடுக்கத்தக்கது; அதனை அனுபவியாதும் பிறர் அனுபவிக்குமாறு கொடாமலும் சேமித்து வைத்தால், செல்லுண்டு மக்கிப்போகும். தனம் இவ்வாறு மக்கிப்போகாதென்றாலும் கள்வராலும் கொள்ளையிடுவோராலும் அது கவர்ந்து கொள்ளப்படும். பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்து வைத்து, கள்வரினின்றி காப்பாற்றினாலும், தன் உயிர் கடுவிட்டு நீங்கிய பின், அந்தப் பணத்தை யார் அனுபவிப்பார்கள்? பாபிகளின் செல்வமாகையால், அது தியாரிடமேதான் போய்ச் சேரும்; நல்லோர் அதைத் திண்ட மாட்டார்கள். இவ்வுண்மையையே 'ஈயார் தேட்டைத் தியார் கொள்வர்' என்று ஓளவைப் பிராட்டி கூறியதும்,

சுகை என்பது பிறவிக் குணமாகக் கருதப்படும். 'நற்குழப் பிறந்தோர் நல் கூந்தலாயினும் இல்லை என மாட்டார்.' உடைமையைச் சேமித்துவைத்து ஈயாது வாழும் வன்கண்மையுடையவர் ஈதலால் இரந்து பெற்றவர்களுக்கும் தமக்குமே உவகை எழுவதை அறியார் என்கிறார் திருவள்ளுவர் :

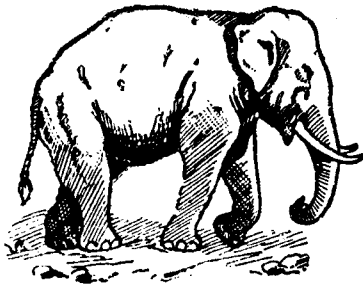
ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல்
வைத்திழக்கும் வன்கண் அவர் தாமுடைமை

செல்வத்தைச் சேமித்து வைத்து இறுதியில் அதை இழந்து போகாமல், நாமே உண்டு அழிப்போம் என்பார்க்கும் அவ்வாறு அனுபவிப்பது இன்னதாகி விடும் என்று

'இரத்தலின் இன்னது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமியர் உணல்'

என்னுங் குறளிலே விளக்குகின்றார். ஆகவே, பொருளை ஈட்டவேண்டும்; பொருளில்லாதவர்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை; அப்பொருளை அருள்கூர்ந்து ஈதல் வேண்டும்; அருளாலே தான் மேலுலகம் பெறலாம்; இங்கேயும் ஈத்துவக்கும் இனிமையை யுடையராய் வாழலாம். பொருளும் அருளும் உடையவராய் ஈவோர்க்கு மேலுலகம் கிடையாது என்று ஒரு விதி ஏற்பட்டாலும் ஈதலே நன்று; ஏனெனில் அதிலும் மனத்திற்கு இன்பம் தருவது வேறு இல்லை. ஈயாத

வர் இருவகைப் படுவர்; தாமே தனிப் பட அனுபவிப்பவர்களுக்குப் போகமே துன்பம் தருவதாகும். அனுபவியாது தேடிப் புதைத்து வைக்கும் உலோபிகளோ தங்கள் செல்வமெல்லாம் தீயாரிடம் போகுமாயினால், பெரும்பாலும் களாய் ஓயாத் துன்பத்துக்கு ஆளாவார்கள். இனி, "பிரதியுபகாரத்தை எதிர் பார்த்துக் கொடுத்தல் சுகையாகாது; அதுபோலவே, புண்ணியம் சேர்த்து அதன் பலனாகச் சுவர்க்கம் முதலிய இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காகக் கொடுக்கும் கொடையும் 'அறிவிலை வாணிபம்' என்று இகழப்படும்" என்ற உயர்ந்த கருத்தையும் ஈவோர் மனத்துட்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு ஈதல் எப்படி நிகழவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து, தன்னைக்கடைசியிலே வைத்துக்கொண்டு தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல் என்னப்பட்ட பிதுருக்கள், தேவதைகள், அதிதிகள், சுற்றத்தார் ஆகியவர்களுக்கு ஈந்து மிகுந்ததை அனுபவிக்கும் இவ் வாழ்வோனைத் துறவியினும் சிறந்த வனாகக் கொண்டு போற்றுகிறார் திருவள்ளுவ நாயனார். ஈதற்பொருட்டே இல்லறம் மேற்கொள்ளத் தரும் என்பதை நினைந்தேபோலும், 'இல்லற மல்லது நல்லற மன்று' என்றபின் 'ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்' என்று படிக்கப் பட்டது.

இலக்கிய யாத்திரை

[ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன், எம். ஏ. & ர. ரங்காச்சாரியார், எம். ஏ.]

II

கவிஞனும் ரஸிகனும்

உலகத்திலே ஒரு ஜீவன் தன்னுடைய துணையைத் தேடுகிறது. அதை அடைகிறவரையில் அதற்கு அமைதியில்லை. இது ஒரு நீங்காத தொடர்பு—மரணம் இதற்கு ஓர் அடை கதவு அன்று—இன்னுமோர் புதிய காட்சியைக் காட்டும் ஒரு வாயிலே. மாறி மாறி, பல பிறப்புப் பிறந்து, ஈதல் இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்குவதே அதன் வாழ்க்கைப் பயன். கவிஞனுக்கும் ரஸிகனுக்கும் உள்ள தொடர்பும் இத்தகையதே. தன் வாயிலாக வழிந்த கவிதையைத் தன்னதென்று உரிமை பாராட்டுகிற எண்ணமே உண்மைக் கவிஞனிடத்தில் எழாது. பொது மக்களின் சார்பாகத் தன்னிடம் வைக்கப்பட்ட அபூர்வமான சொத்தெனவே அதைக் கொள்ளுகிறான். சொத்துக்கு உடையவனிடம் அதை எப்பொழுது சோப்போம். அதனுடைய மதிப்பை உணர்ந்து அதைப் போற்றும் ஆற்றல் அவனுக்கு எப்பொழுது வரும்? என்ற பொறுப்பு எப்பொழுது தீரும்? என்ற கவலைதான் அவனுக்கு. நல்ல ரஸிகன் கிடைக்காத அளவிலே அவன் மனோ வேதனைக்கு ஓர் அளவிலே. ஒத்த தன்மை, விரிந்த கற்பனா சக்தி, நுண்ணறிவு, ததும்பும் உணர்ச்சி, இவைக எல்லாம் ரஸிகனுக்கும் வேண்டும்.*

* இதனால் கவிஞனை, திறன் மிக்க சிலரே என்று போற்றமுடியும். பொது மக்களுக்கு அவன் பயன்படமாட்டான் என்று கூற வொரூது. உண்மைக் கவி, டண்டிதருக்கும் பாமாருக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உன்பம் பயக்க வல்லவன். ஆனால், கவியின் அழகைப் போற்றும் நல்லுணர்ச்சி, போலிக் கல்வியாலும், பொய் வாழ்க்கையாலும் மறைந்துபோகும்!

ரஸிகனும் மெய்மறந்து கவிதையை அனுபவிக்கிற வேளையிலே, தானும் கவியாக மாறிவிடுகிறான். இந்நிலையில்தான் இலக்கிய விமர்சனம் ஒரு தனிச் சிருஷ்டியாகும்—இலக்கியமுமாகும்.

இராமாயணம் என்னும் மகா காவியத்தை இயற்றியபின் எவன் இதன் சுவையை அறிந்து,* உலகத்திலே பரவச் செய்வான் என்ற ஒரு பெருங்கவலை வால்மீகிக்கு உண்டாகிறது. அச்சமயத்தில், தவவேடம் பூண்ட, சீதாதேவியின் பிள்ளைகள்—குசன், லவன்—இருவரும் மகரிஷியின் பாதங்களை வணங்குகிறார்கள். வால்மீகி, அவர்களை நோக்குகிறார். அரசிளங்குமாரர்களுக்கு இயற்கையாய் அமைந்து கிடக்கும் கம்பிரமான தோற்றம், ஆச்சரமவாஸத்தினால் பெற்ற ஒரு பெருஞ் சார்தம், சகல கலைகளிலும் தோய்ந்த உள்ளம், அமுதகீதம் பொழிய வல்ல இனிய குரல்—இவைகளெல்லாம் இந்தச் சிஷ்யர்களிடம் பொருந்தி நிற்பதை அவர் அறிகிறார். இவர்கள் மூலம் உலகத்தை உவப்பிக்கலாம்—உய்விக்கலாம்—என்று தேர்ந்து இராமாயணத்தைக் கானம் செய்யச் சொல்லுகிறார். அவர்கள் நாளடைவில், நன்கு பயின்று, ஒரு தினம், அரண்யத்திலே, அந்தணர்களும் முனிவர்களும் சேர்ந்த ஒரு சபையிலே, முதல் முதல் பாடினார்கள். "என்ன உருவம், என்ன அழகு, என்ன இழையும் குரல், இவர்கள் இருவராவல்லது ஒருவன்தானோ!" என்று வியந்தார்கள், அச்சபையில் சிலர். கதையின் உட்கருத்திலே ஈழைந்து, மெய்ம்மறந்து, யாமொத்த குரலில் அவர்கள்

மறுபடியும் இந்த நல்லறிவைப் பெற்றோல்தான் ஒருவன் ரஸிகனாகலாம்.

* "தாம்இன் புறவது உலகின் புறக்கண்டு காமுறவர் கற்றறிந் தார்" (குறள்).

பாடப்பாட, எல்லாரும் உள்ளம் கசிந்து, கண்ணீர் விடுகின்றனர். “என்ன இது, பழங்கதையா நாம் கேட்கின்றோம்? எல்லாம் நம்முன் நிகழ்கின்றனவே. நாமும் அதில் கலக்கின்றோமே!” என்ற ஆச்சரியத்திலே தன்னிலையை இழக்கிறார்கள். இளங்காய்கர்களுடைய உற்சாகம் ஒங்குகிறது. ஆனால், அறியாமலே அவர்கள் மெய்தளர்ந்து, கானம் மெல்ல மெல்லத் தேய்கிறது—நின்றும் விடுகிறது. சீத மந்திரத் தளை அறுகிறது. சடையோர்கள் விழிப்பு நிலை அடைகிறார்கள்.

பழுத்த முனிவர் ஒருவர் எழுகிறார். தள்ளாடி நடந்து, கையிலே ஏந்திய மண்கலசத்தை, அரசிளங் குமரர்களுக்கு அளிக்கிறார். இளம் தபஸ்வி ஒருவன், விரைந்தோடி மரடிகள் இரண்டைத் தானும் தருகிறான். மான் தோல் ஆசனத்தை அளிக்கிறான் மற்றொருவன். அந்தணனானும் வாலிய முறுக்குக் குலையாத இன்னொருவன், ஒரு விறகு கட்டு, கோடரி, கயிறு, இவைகளைத் தன் காணிக்கையாக வைக்கிறான். பாட்டி ஒருத்தி, தழுத்தழுத்த குரலில், “குழந்தைகளே, சிரஞ்சீவியாக நீங்கள் இருக்க வேண்டும்” என்று ஆசி கூறுகிறாள். அவ்விரு சகோதரர்களும் கைகுவித்து, மனத்தினால் தங்கள் குருவை வழித்துக் கொடுக்கிறார்கள். ஈழல்லாத இக்காவியத்தை, உல மக்களிடையே கானஞ்செய்வதே, தங்கள் வாழ்க்கைப்பணி இனியெனத் தேர்கிறார்கள். (இதயத்தோடு பொருந்தும் என்ன காட்சியிது!)

பிறகு, நாடுகளிலும், நகரங்களிலும், ராஜவீதிகளிலும், மாந்தர்களின் செவியையும் சிந்தையையும் கவரந்து கொண்டே பாடிச் செல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீராமனின் அரண்மனை வாயிலில் ஒரு நிமிர்ந்த கூட்டம். இராமன், மாளிகை மீதிருந்து இதைக் காண்கிறார். விரைந்தோடி அவர்களை வரவேற்கிறார். ஒரு மகா சபை கூடுகிறது. தம்பிமார்களும் மந்திரிகளும் சூழ, அரியாசனத்தில் அமர்ந்தவராய், அக்குமரர்களைக் காவியம் முழுவதும் பாடும்படி வேண்டுகிறார்.

கானம் ஆரம்பமாகிறது. சபையில் ஓர் ஆனந்தம் பரவுகிறது. உடல் குளிர்கிறது. உயிர் தழைக்கிறது. மனம் எல்லையற்ற அமைதியை எய்துகிறது. கவிதைச் சுவை, அரசனை ஆசனத்திலிருந்து, மக்கள் நடுவே இழுக்கிறது. காவலனும், குடிகளும், காயகர்களும் ஒன்றாய்க் கரைகின்றனர், அக்கானத்திலே, காவியத்திலே—இப்படித் தொடங்குகிறது, வால்மீகியின் மகாகாவியம்.

இத்தோற்றுவாய் வால்மீகி இராமாயணத்திற்கு ஓர் அணிகலன் மட்டுமன்று. அக்காவிய உடலுக்கே ஜீவநாடியாக அமைந்து கிடக்கிறது. அதில் நம் கையை வைத்துப்பார்த்தால் அம்மகா காவியமே பேசும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. அதில் கவிதையின் பிறப்பைக் காண்கின்றோம். ஒரு காவிய ரஸிகனின் மனப்பண்பும் நமக்குத் தெரிகிறது. ஒரு மகாகவியின் ஆழ்ந்த உள்ளத்தில் தோன்றிய உண்மைக் காவியம், ஒவ்வொரு இதயத்திலும் ஒலிக்கும் என்ற தத்துவத்தையும் உணர்கிறோம். அரணியத்தில் தோன்றிய காவியம் நாடு நகரமெங்கும் பரவுகிறது. அதோடு அது நிற்கிறதில்லை. அனேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய அக்காவியத்தின் இன்னிசை இப்பொழுதும் நம் இதயத்தைத் தொட்டு நம்மை மெய்மறந்துவிடச் செய்கிறது. காலதேச வரம்பு கடந்து, கவி சிருஷ்டித்த உலகத்தில் நாம் உலாவுகிறோம்.

குறுகிய நெறியை விட்டு, பார்த்த மெய்ந் நெறியில் அக்காவியம் செல்வதால், அது சிதையாத அமா முத்திரை பெற்று விளங்குகின்றது. எந்தக் கவியும் தன் காலத்திற்குப் புறம்பே முற்றிலும் நிற்க முடியாது. ஆனால் அவ்வப் பொழுது நடமாடி மறைகின்ற பழக்க வழக்கங்களுக்கு உருக் கொடுப்பதோடு நில்லாமல், அவைகளை வைத்துக் கொண்டே மனிதனுடைய அழியாத மூல இயல்பை உள்ளபடி சித்தரிக்கிறான் மகாகவி. சாதாரண விஷயத்திற்குத் தகுந்த உருவம் அமைப்பதற்கு

அதை “நல்ல கலை” என்று சொல்லுகிறோம். விஷய காம்ப்ரியமும் சொற் செறிவும் பொருந்தினால் அதை “உயர் கலை” என்று சொல்லுகிறோம். நல்ல கலையானாலும் சரி, உயர் கலையானாலும் சரி, ஒரு முக்கிய அம்சம் உருத்தான். பொருள்தான் உரு, உருத்தான் பொருள்: இவ்விரண்டிற்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்றும் சொல்லலாம். “வாக் அர்த்தமும் போல” என்றல்லவோ காளிதாஸன் அர்த்தநாரசுவர உருவத்தை வர்ணிக்கிறான்! சொற்கள், வாக் கியங்கள், காட்சிகள், பட்டலங்கள்—இவைகள் பிற்காலத்துக் கவிகளில் துண்டு துண்டாய் நின்று விடுகின்றன. இவைகளைத் தனித் தனியாய் ஆராய்ந்தால் ஒருவித அழகைக் காணலாம். ஆனால் முழுக் காவியத்தின் பொருத்த முள்ளவைகளாய் அமைகிறதில்லை. ஆதி கவி, வால்மீகி பகவானுடைய கண்ணிற்கு முன் காவியம் முழுவதுமே விரிந்து கிடக்கின்றது. ஒவ்வொரு சொல்லும், ஒவ்வொரு காட்சியும், அந்த அந்த இடத்தில் தானாகவே வந்து சேர்கிறது. எல்லா ரசங்களையும் அவர் கையாளுகிறார். ரசத்திற்குத் தகுந்த சித்திரம் நம்முன் அவர்களின்றது. காவியத்தில் எழுகின்ற ஒவ்வொரு ஒலியும் அக்காவியத்தின் மூல சுருதியில் கரைந்து விடுகின்றது. தனித்துப் பேசுகிறதில்லை.

வால்மீகி ராமாயணத்தின் மூல சுருதி என்ன, என்று கேட்டால், “சுருணை” என்று சொல்லிவிடலாம். இக்கருணை எல்லா இடத்திலும் பாய்கிறது. மேனாட்டார் போற்றும் ஷோமரின் “இவியத்தில்”¹ சீற்றந்தான் ஆதார சுருதியாக விளங்குகிறது. “அக்கிலீஸின் அழல் சீற்றத்தைப்பாட அருள்வாய்” என்றே காவியம் ஆரம்பிக்கிறது. அப்பொழுது எழுந்த சீற்றத்தின் ஒலியை மேனாட்டில் சதா நிகழ்கின்ற போர்களிலே இன்றும் கேட்கின்றோம். மகா கவியின் உள்ளத்தில் தோன்றிய உண்மைக் கால வெள்ளத்தில் மறையாது என்பதற்கு இது ஒரு சான்று போலும்.

ஒரு பொருள்மீது வைத்த அன்பினால், அதை அதிகப்படுத்திச் சொல்லி விடுகிறார்கள் சிலர்; அதில் எழுந்த வெறுப்பினால், அதன் பெருமையைக் குறைத்து விடுகிறார்கள் மற்றுஞ் சிலர். விருப்பு, வெறுப்பு, இவைகளை விலக்கி, உள்ளபடி சொல்லுகிறதானே சிரமம். நல்லோர்க்கும், பொல்லார்க்கும் நடுவே நின்று நோக்குகின்ற தெய்வம்போல உண்மைக் கவி விளங்குகிறான். தெய்வம் போல இவன் தன் சிருஷ்டிகளோடு ஒன்றுகி விடுகிறான். சிருஷ்டிகளிலிருந்து தனித்தும் நிற்கிறான். கவிக்கு இந்தத் தனித்த நிலை இல்லாத போனால், சதா பாத்திரங்களெல்லாம் அறுபட்ட உறுப்புக்கள் போலாகி, காவியத்தின் தீவிய சரீரம் சிதைவுறும். காவியத்திற்கு உயிர் கவிதான். இவ்வுயிருக்கு நிலை களி கண்ட உண்மைதான். ஆனால் எல்லாக் கவிகளும் உண்மையின் ஒரே தோற்றத்தைத்தான் காண முடியும்—அல்லது காண வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. கண்ட தோற்றத்தின் உண்மை மட்டும் காவியத்தில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். இது கைகூடுகிற அளவிலேதான், காவியத்தின் ஒரு பகுதியாவது, கால மாறுபாடுகளுக்கு இடையே நிலைபெற்றிருக்கும்.

நூற் பயிற்சியினாலும், கேள்வி அறிவினாலும், சிலர் கவியின் நிலையை அடையக் கூடும். ஆனால் பெரும்பாலும் இவர்களின் காவியங்களில் ஓர் இயற்கை மணம் விசாது. பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளின் மக்கிய நாற்றம் நடுநடுவே அடிக்கும். ஆதி கவியான வால்மீகியின் இயற்கை மணத்தைப்பற்றி நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஷோமரின் “இவியத்திலும்” இதே மணத்தை நுகர்கின்றோம். வர்ஜிலின் “ஈனியத்தில்” சம்பவங்களும் சொற்றொடர்களும், இவியத்தைப் பின்பற்றி யிருந்தாலும், அந்த முதற் பசுமை இல்லை. இதுபோலவே நம் நாட்டுக் கவி காளிதாஸனிடமும் வால்மீகியின் இயற்கை அழகு மறைய ஆரம்பித்து விடுகிறது. பிற்காலத்திய வடமொழிக் கவிகளிடம் இந்த அழகு

அபூர்வமாகப் போய்விடுகிறது. தமிழிலும் சங்க இலக்கியங்களில் தோன்றும் இளமை அழகு கால ஓட்டத்தில் தேய்கிறது. கம்பனின் காவியமும் இதற்கு விலக்கன்று. ஆங்கிலக் கவிதையில் மீட்டனின் போக்கும் இவ்விதமே கல்வித் திறனைப் பற்றி நிற்கிறது.

இலக்கியத்திற்கும் இலக்கணத்திற்கும் ஒரு தொடர்பு உண்டு. இலக்கியத்தின் அழகை—சுவையை—நன்கு அறிந்து அனுபவிப்பதற்குக் கருவியாகவே இலக்கணம் முதலில் தோன்றி இருக்க வேண்டும். இந்த முறையிலே பார்த்தால், இலக்கியம் விரிய விரிய, இலக்கணமும் அதற்கு இடம் தர வேண்டும். ஆனால் உண்மை இலக்கியத்தின் மூல தத்துவத்தைப்பற்றிய வரையில் ஒரு விதமான மாறுபாடும் இருக்க முடியாது. காலப் போக்கில் உருவங்கள் மாறும் — மாறத்தான் வேண்டும். இதற்கு இலக்கணம் இடையூறாக நிற்கக்கூடாது. இலக்கியச் சரித்திரத்தை நோக்கினால், இலக்கணமும் அலங்கார சாஸ்திரமும், உண்மைக் கவிதைக்கு பெரும்பாலும் தடைகளாகவே நின்றதாகத் தெரிகிறது. கவி பாடப் புகுந்தவன் இலக்கிய உலகத்தில் ஓர் இடம்பெற வேண்டுமானால், அவன் இந்த இந்த முறைகளைக் கையாள வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு எழுந்திருக்கிறது. உதாரணமாக :—

தமிழ்க் காவியம் பாடினால், முறையே கடவுள் வணக்கம், அவை யடக்கம், ஆற்றுப் படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் முதலியவைகளைப் புகுத்தியே தீர

வேண்டும். கண்டதுமே காதல்; காதல் அரும்புவதற்கு முன்னமேயே பிரிவுக்காக இரங்கல்—மாலையையும் தென்றலையும், நிலாவையும், காம வேளையும் பழித்தல்—காதலியின் ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் அலங்கார சாஸ்திர முறையில் ஒன்று விடாது வர்ணித்தல் முதலிய சம்பிரதாய யக் குப்பைகளை விரித்தேதீர வேண்டும். ஜீவனத்திற்காக ஓர் அரசனையோ அல்லது ஒருசெல்வனையோ அல்லது ஒருசமுதாயத்தையோ அண்டி யிருக்கவேண்டிய நிலையிலே, கவிஞன் தன் கவிதையை ஆதரிப்பவனுடைய விருப்பு வெறுப்பு களுக்கு உட்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. நன்றி பாராட்டுகிற முறையிலே, கதையின் போக்குக்கு முரணாகச் சொற்களைத் தொடுக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இக்காரணங்களால், கவிஞனுடைய உண்மையான மனோபாவம் அவனுடைய கவியில் தோன்றுகிறதில்லை. அநேக போலிக் கவிகளும் வந்துவிடுகிறார்கள். வால்மீகி போன்ற முதல் கவிகளுக்கு இத்தகைய கஷ்டங்கள் இல்லை. அவர்கள் தங்கள் உணர்ச்சி வழியே சென்று, மனித உள்ளத்தின் போக்கு முழுவதையும் சரிகைனுடைய மனத்திலே எழுப்புகிறார்கள். உள்ளத்தில் தோன்றியதை எக்காரணம் கொண்டும் கரவாது மொழிந்திருப்பதிலேதான் அக்கவிகளின் அழகு நிலைபெற்றிருக்கிறது. வால்மீகி ராமாயணத்திலும் மற்றக் காவியங்களிலும் உள்ள இவ்வழகை ஓரளவு காட்டும் நோக்கத்துடன்தான் தொடங்குகிறது எங்கள் இலக்கிய யாத்திரை.

மாஸ்தி வேங்கடேசயங்காருடைய

சிறு கதைகள்

[திவான்பகதூர் - கே. எஸ். ராமஸ்வாமி சாஸ்திரி]

மாஸ்தி வேங்கடேசயங்கார் கன்னட மொழியில் பெரிய எழுத்தாளர். அவர் மைசூர் சம்ஸ்தானத்தில் பெரிய உத்தியோகங்களை வகித்து இப்பொழுது உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுச் சமூக சேவையிலும் மொழித் தொண்டிலும் ஈடுபட்டுத் தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்றார். மிகவும் சாந்தமுத்தி, வசீகரமான தோற்றம், சிரித்த முகம், சுறுசுறுப்பான உழைப்புடன் கூடிய வாழ்க்கை முறைகள், கண்களில் எப்பொழுதும் கருணையும் இனிப்பும் சரசத்தன்மையும் விளையாட்டும் மாறிமாறி ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும். பேச்சில் எப்பொழுதும் நகைச்சுவைத் துன்பிக் கொண்டிருக்கும். காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்றபடி நோக்கமறிந்து ஒருவர் மனமும் நோகாமல் பேசுவார். இப்பொழுது ஓய்விலாமல் சலிப்பின்றிக் கன்னட பாஷை மகாநாடுகளைப் பல இடங்களில் நடத்திக் கன்னடமொழியை நன்கு வளர்த்து வருகின்றார். ஏனை மொழிகளுக்குத் தொண்டு செய்யப்பட்டவர்களிடத்திலும் அவர் மிகுந்த அன்னை எவர். அன்பு அமைதி அழகு ஆனந்தம் எங்கும் விளங்க வேண்டும் என்ற பேராசை கொண்டவர். குழந்தையைப் போலக் கர்வமற்ற மனப்பாங்குள்ளவர். அதிகதிகனைக் கண்டு விட்டால் வெகு சினேகமாக மரியாதையாக வரவேற்று இன்புற்று இன்பப்படுத்தும் இயற்கை உள்ளவர்.

இந்திய மொழிகளில் சிறு கதைகள் எழுதுவது ஒரு புது கலைநிர்மானமாகும். அந்த முயற்சி வங்காள மொழியில் ரவீந்திரரால் உச்ச நிலையை அடைந்தது. இப்பொழுது நடையிலிருக்கும் எல்லா இந்திய மொழிகளில்

லும் அது பரவிவிட்டது. பாபாப்பும் நெருக்கடியும் துரிதமும் நிறைந்த இக்காலத்திலும் கலை விருப்பம் குறையவில்லை, குறைய முடியாது, குறையக் கூடாது. சிறு கதைகளும் ஒரு அங்க நாடகங்களும் (one act plays), இசைக்கிசைந்த உணர்ச்சி ததும்பும் கவிதையும் (lyric) வருங்காலத்தில் மிக மேன்மை அடையும். அவைகள் தான் சுருக்கமான காலத்தில் பெரிய கலை இன்பத்தை அளிக்கும். ஆகையால்தான் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் அவைகளை இப்பொழுது அதிகமாகக் கையாண்டு வருகின்றார்கள்.

மாஸ்தி வேங்கடேசயங்கார் கன்னட மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களில் யாவரும் நன்கு மதித்துக் கொண்டாடும் ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கின்றார். அவருடைய சிறு கதைகளில் “வேணுகானம்” “தயிரக்காரி” என்ற இரு கதைகளைத் திருவாளர் மாஸ்தி முதல் மந்திரி சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாசாரியார் தமிழில் அழகாக மொழி பெயர்த்தார். இப்பொழுது மாஸ்தியின் (அவரை அப்படிச் சுருக்கமாகக் கூப்பிடுவது தான் வழக்கம்) சிறு கதைகள் நான்கு புத்தகங்களாக ஆங்கில மொழியில் வெளிவந்துள்ளன. இது ஒரு கொண்டாடக்கூடிய முறை. ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டதால் உலகம் முழுவதும் அவருடைய கலை மகிமையை ஒருவாறு அறியமுடியும். ஆனால் ஏனைய இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்புதான் முக்கியமான கடமையாகும். அப்பொழுது தான் எல்லா மொழிகளும் நன்கு வளரும் புதுமையை அடையும், கலையின் முன்னேற்றம் ஏற்படும்.

இந்த நான்கு புத்தகங்களுக்குச் சக்கர வர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஒரு வெகு அழகிய முகவுரையை அமைத்திருக்கின்றார். மாஸ்தி தன் நாட்டிலுள்ள பொது ஜனங்களின் உள்ளுணர்ச்சியை நன்குணர்ந்து சுவைத்துச் சிறு கதைகளை அழகிய புது முறையில் அமைத்திருப்பதை அவர் மிகவும் புகழ்கின்றார்.

இச்சிறு கதைகளை நான்கு முக்கிய வகுப்புகளாகப் பிரிக்கக்கூடும். சில கதைகள் குடும்ப சுகதுக்கங்களைப்பற்றியவைகள். சில கதைகள் சமூக சுகதுக்கங்களைப் பற்றியவைகள். சில கதைகள் வேடிக்கைக் கதைகள். சில கதைகள் கற்பனை உலகத்தில் கவியின் சிருஷ்டி. இது தவிர பல வகைப்பட்ட கதைகளும் உண்டு.

முதல் வகுப்பு கதைகளில் “ரங்கப்பாவின் மணம்” “ரங்கப்பாவின் தீபாவளி” “ரங்கப்பாவின் காதல்” என்ற கதைகளை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவைகள் ஒரு கன்னட குடும்பத்தில் உள்ள சம்பவங்களைச் சித்தரிக்கின்றன. அவைகளில் வரப்போகிற மனைவி எப்படி வந்து சேருகின்றாள், சின்ன வயதில் மணம் ஏற்பட்டால் உண்டாகும் வேடிக்கை சம்பவங்கள், காதலின் பிறப்பும் வளர்ச்சியும் என்ற விஷயங்களை எளிய அழகிய நடையில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே “எனது உபாத்தியாயர்” என்ற சிறு கதையில் இக்காலத்திய ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர், அவருடைய மனைவி, இன்ஸ் பெக்டர், மாணாக்கர்கள் முதலியவர்களை அன்புடனும் நகைச்சுவையுடனும் வர்ணித்திருக்கின்றார். அந்த வர்ணனை மேகாட்டு மகா கவி கோல்ட்ஸ்மித் துடைய “பாழடைந்த கிராமம்” (The Deserted Village) என்ற சிறு காலியத்தில் உள்ள வர்ணனை போல் அழகிய எளிய முறையில் இருக்கின்றது. “கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனைவி” என்ற கதை மிகவும் உருக்கமாக இருக்கின்றது! “அது இந்திராவா” என்ற சிறு கதை யில் இரண்டாம் மனைவியை மணந்த

ஒருவன் கனவில் கண்ட முதல் தாத்தின் வரவை வர்ணிக்கின்றது. உணர்ச்சி ததும்பும் முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. கணவனை விட்டுப் பிரிந்து அவனையே நினைந்து நினைந்து கண்ணீர் மல்கி மனம் நொந்து வெறுப்புடன் வாழ்க்கையை நடத்திவந்து பிறகு அவனைத் தற்செயலாக அடைந்து களித்த சாவித்திரம்மாவை “காமன் பண்டிகை” என்ற கதை வர்ணிக்கின்றது.

இப்படி அனேக அழகிய முறைகள் விளங்கும் மாஸ்தி சிறு கதைகளில் சம்பவக் குறைவு சம்பாஷணைக் குறைவு இருப்பதாகத்தான் என் விமர்சனம். கதையில் உள்ள பாத்திரங்களின் உணர்ச்சியை அவர்களுடைய பேச்சாலேயே காட்டினால் கலையழகு நன்கு வெளிவரும். கதையிலோ கவிதையிலோ உணர்ச்சி வர்ணனைதான் உயிர்நிலை. ஆசிரியரே வர்ணிக்கலாம். பாத்திரங்களின் பேச்சாலும் காட்டலாம். பின் சொல்லிய முறைதான் முக்கியம். ஆங்கிலச் சிறு கதை ஆசிரியர்களில் மிகவும் பிரசித்தி அடைந்த எழுத்தாளர்கள் அம்முறையைத் தான் அதிகமாக உபயோகப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள்.

சிறு கதைகளில் இயற்கை அழகு வர்ணனைகள், முக்கிய சம்பவங்கள், குறைந்த சிரத்தையான கதைப் பாத்திரங்கள், அவர்களுடைய சுகதுக்கங்களை அவர்களுடைய பேச்சால் வெளியிடுதல், ஆசிரியரின் சுய எண்ணங்கள், எல்லாம் பஞ்சாமிர்தம்போல இனிப்பாகக் கலந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ஓர் அம்சத்தையாவது மிகவும் விரிக்கக் கூடாது. சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல் என்ற குணங்கள் எழுத்தாளர்களுடைய எல்லா முறைகளிலும் இருக்கவேண்டும் என்பது உண்மையானாலும் அக்குணங்கள் சிறு கதைகளில் முக்கியமாக இருக்க வேண்டும். மாஸ்தி கதைகளில் சம்பவங்களை விரிந்த முறையில் ஆசிரியரே கூறுவது அவருடைய நடைச்சித்திரம். சிறு கதைகளில் மிகவும் விரிவு இருந்தால் இனிப்பு கற்கண்டில் போல் இறகை இருக்க முடியாது. ஆனால் அனேக

அழகு முறைகள் நிறைந்த அவருடைய சிறு கதைகளில் இதை ஒரு குறையாக அடித்துக் கூறுவது பிழையாகும்.

மாஸ்தியின் சமூகக் கதைகளும் நன்றாக இருக்கின்றன. “தார்க்காரி” என்ற கதையில் ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தின் நிலையையும் கிராம வாழ்க்கையின் உருவத்தையும் காணலாம். “அந்த மாது” என்ற கதை ஒரு வெசியின் நிலையை சித்தரிக்கின்றது. அது நன்குமையனிலை. குருடாய்ப் பிறந்த ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையை “மேலா லக்ஷம்மா” என்ற கதை உருக்கமான முறையில் காட்டுகின்றது. “சுபேதாரின் அபாயம்” என்ற கதை கொஞ்சம் நொடியாக இருக்கிறது. அதில் வேடிக்கையோ வாழ்க்கைச் சித்திரமோ மேம்பட்ட நடையில் இல்லை. ஆனால் “உக்கிரப்பாவின் ஆண்டின் புது தினம்” வெகு அழகிய கதை. கிராம முனிசிபரின் ஒப்பற்ற உறவுப்பையும் கிராம வாழ்க்கையின் முறைகளையும் அதில் நன்கு காணலாம். “ரங்க சாமிரின் பேதமை” என்ற கதையில் உணர்ச்சி மல்கி இருக்கின்றது. “வேங்கடசாமியின் காதல்” என்ற கதையில் உணர்ச்சி பொங்குகின்றது. “கல்மாடி எருமை” என்ற கதையில் பிராணி பரி கொடுக்கும் முறையின் பயங்கர உணர்ச்சியைக் காணலாம். “சோகி அஞ்சப்பாவின் கோழி” வேடிக்கையாக இருந்தாலும் விசேஷ உணர்ச்சி நிறைந்ததாக இல்லை. “வேங்கடராவ் பிசாசு” என்ற கதையும் அப்படியேதான்.

ஆனால் மாஸ்தி வேங்கடேசயங்கருடைய கற்பனைத் திறமையும் வர்ணனை அழகும் அவருடைய கற்பனைப் பிரபஞ்ச சிருஷ்டிக் கதைகளில் வெகு நன்றாக விளங்குகின்றன. “சகுந்த லா னின் திரும்பி வருகை” என்ற கதை வெகு அழகு. சகுந்தலையும் பாதனும் கண்வர் ஆச்சரமத்திற்கு வருகையை மிகவும் அழகான ஆச்சர்யமான முறையில் அக்கதை சித்தரிக்கின்றது. “ஸ்ரீ ராமானுஜரின் மனைவி” என்ற கதையும் உணர்ச்சி நிறைந்த அழகிய கற்பனைக் கதை. “மற்றொரு பழங்கதை” என்ற கதை பராசர

பட்டர் வாழ்க்கையை வர்ணிக்கின்றது. அது நன்றாக இருந்தாலும் முற்கூறிய இரண்டு கதைகளைப்போல் அமையனில்லை. ஆனால் “பெறுகொண்டா கிருஷ்ண விக்கிரகம்” “சாரி புத்திரருடைய முடிவு நாட்கள்” என்ற கதைகளில் வர்ணனையும் உணர்ச்சியும் வெகுவாக புதுபுகழுவவை. எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் “ஒரு கவியின் கடைசிராஜன்” என்ற கதை ஒப்பற்ற கதை. அது கதை என்ற ஜெர்மன் மகாகவியின் ஆச்சர்யமான மோகனமான வாழ்க்கையை அவருடைய முடிவுநாள் கனவு உருவமாகக் காட்டுகின்றது. அதுபோல் ‘மாசு மட்டி’ என்ற ஒரு ஓவியக்காரரின் கிருஷ்ணசித்திர நிர்மாணம் வெகு அழகாக இருக்கிறது.

மாஸ்தியின் பலவகைச் சிறு கதைகள் ஒரு சிறந்த கதம்பம். அவைகளில் “நாஸின் திரிபு” என்ற இரண்டு கதைகள் “அரவி இரவுக் கதைகள்” பின்பற்றியவை. “ஒரு பழங்கதை” என்ற கதையில் ஸூரி கதைகளில் நாம் அடிக்கடி கேட்கும் ஒரு கதையைக் காண்கிறோம். “ஒரு மல்லாட்டுப் பிசாசு” என்ற பிசாசுக்கதை சுமாராக இருக்கின்றது. “நிஜ கல் ராணி” “பண்டிதரின் மரண சாசனம்” என்ற கதைகளும் நடுமாதிரிக் கதைகளே. ‘தப்பண்ணு’ என்ற கதை ஒரு பெரிய சிறு கதை. அது தனலக்ஷ்மி கடாசுடில்லாவிட்டாலும் தனலக்ஷ்மி கடாசும் உள்ளவரின் வாழ்க்கையை அழகாகவும் உருக்கமாகவும் வர்ணிக்கின்றது.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள எழுத்தாளர்களில் பலர் சிறு கதைகளை உணர்ச்சிச் சிறப்பு வர்ணனைச் சிறப்புடன் எழுதுவதில் மிகத் தேர்ச்சி யுள்ளவர்கள். ஆனால் அவர்களும் மாஸ்தி வேங்கடேசயங்கருடைய கலையழகை மெச்சி அவருடைய சிறு கதைகளைப் படிப்பதால் தங்களுடைய கலையை முன்னிருந்த நிலையை விட உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டுவரக்கூடும் என்று என்னுடைய திண்ணமான எண்ணம்.

வசனக் காவியங்கள்

[ஞர்ஜெதீவ் ரசனையின் மொழிபெயர்ப்பு]

III

[இந்த இதழுடன் மூன்று மாதங்களுக்கத் தொடர்ந்து வெளிவரும் மொழிபெயர்ப்பு முடிவடைகிறது. ஸ்ரீஜெதீவ் செய்திருக்கும் வசனக் காவியங்கள் சுமார் ஐம்பது காத்தீட்டீஸ் காத்தீட்டீஸ் என்ற பம்மையாரால் ஆங்கிலத்தில் வெகு அடக்காக மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து பொறுத்தி ஆங்கில அனுபவத்தைத் தழுவின மொழிபெயர்த்து இங்கே 26 காவியங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. 'தாய்ப் பாஷை' என்ற துணுக்கில் ஸ்ரீஜெதீவுக்குத் தன் தாய் மொழியினிடமிருந்த ஆர்வமும் மதிப்பும் கண்கு வெளிப்படுகின்றன. அதில் அவர் குவியாவின் நிலைமையை வருணிப்பது நம் தேசத்தின் தற்கால நிலைமைக்கும் ஒக்கும். ஆகவே, தமிழன் ஒவ்வொருவனும் தன் தாய்ப் பாஷையைக் காத்துப் போவதற்குக் கௌரவிப்பதற்கும் அதன் மூலம் தேசசேவை செய்வதற்கும் ஸ்ரீஜெதீவ் போன்ற உலகப் போராளியர்களின் இலக்கியங்களைப் பாவம் மாறாமல் இங்கிதமறிந்து மொழிபெயர்ப்பதும் ஒரு வழியாகும்.—E]

தாய்ப் பாஷை

எப்போதும் கலவரப்பட்டுக் கொண்டும் என் தேசத்தின் தலை விதியை நொந்து கொண்டும் இருக்கும் இந்நாளில் நீ யொன்றுதான் எனக்குப் பற்றுக்கோல், ஸத்தியமும் சுதந்திரமும் ஊடுறுவி நிற்கும் என் மாபெரும் குலிய மொழியே! நீ ஒன்று இல்லையேல், நம் நாட்டில் நடப்பதை யெல்லாம் கண்டு நம்பிக்கை யிழக்காமல் எப்படி இருக்கமுடியும்? ஆயினும் இத்தகைய மொழியைப் பெற்ற ஜனங்கள் பெருமை வாய்ந்தவரல்லரென்று எண்ணலாகுமா?

இரு!

இரு! இதோ என் கண்முன் தோன்றுகிறபடியே என்றைக்கும் அழியாது என் ஞாபகத்தில் நீ இருத்தல் வேண்டும்.

தெய்விகச் சக்திபெற்ற நாதத்தின் கடைசி அலை உன் அதாத்திலிருந்து எழும்பினிட்டது உன் கண்களில் ஒளியுமில்லை மின்னலும் இல்லை. சுகமாகிற பருவம், பிரும்மானந்தத்தை ஊட்டும் அழகை அமைக்க நீ கொடுத்து வைத்தாயே, அந்த அழகும் சேர்ந்து உன் கண்களை அழுக்கி மங்கச் செய்திருக்கின்றன. அந்த அழகைக் கட்டிப் பிடிக்கவல்லாவோ உன் ஆர்வங்கொண்ட கைகளை, வெற்றிபெற்றுக் களைத்த கைகளை நீட்டியிருக்கிறாய்!

இது என்ன தேஜஸ்—ததிரவன் காந்தியைவிடத் தூய்மையும் மேன்மையும் வாய்ந்த தேஜஸ்—உன் ஒவ்வொரு அவயவத்தையும், புடைவையின் சிறு மடிப்பையுங்கூடக் கவிழ்த்து கிடக்கின்றதே!

உன் கலைந்த கூந்தலை மிதக்கச் செய்யும் காற்று எந்தத் தேவனின் கொஞ்சம் முச்சோ!

உன் புருவத்தில், இப்பொழுது சலவைக்கல் போல் வெளுத்திருக்கும் புருவத்தில் அவன் முத்தம் தகதகவென்று எரிகிறது.

ஆகா! கண்டு கொண்டேன் தத்துவத்தை; கவிதையின் மாமமும் வாழ்நாளின் மாமமும் அன்பின் மாமமும் இதுதான். இதுவே அமரத்துவம்! வேறு அமரத்துவம் கிடையாது, வேண்டுவது மில்லை. இந்த ஒரு க்ஷணம் நீ சாகவதை.

அது முடிந்தால் திரும்பவும் நீ கேவலம் தூசி, பெண், குழந்தை....எப்

படியிருந்தாலென்ன? இந்த ஒரு விநாடிப் பொழுது அதித்தியமாயும் நசுவரமாயுமுள்ள ஸமஸ்த்தத்திற்கும் சீமேலும் புறம்பும் ஆவாய். இந்த உன் விநாடி என் றைக்கும் அழியாது.

இரு! நானும் உன் அழியா நிலைமையில் கலக்கிறேன்; உன் நித்திய வாழ்வின் ஒளியில் என் ஆன்மா பரிணமிகட்டும்.

என்ன எண்ணுவது....?

உயிர் நீக்கும் தருவாரில், எண்ணத்திறமிருக்குமாயின், எதைப்பற்றி நினைப்பேன்?

வாழ்நாளைப் பயன்படுத்தாமற் போனேனே, தூங்கிச் சோம்பிக் கழித்தேனே, அதன் சுகத்தைக் கொஞ்சமும் அடையாமல் விட்டேனே, இதை யெல்லாம் எண்ணவா?

"என்ன, சாவா" அதற்குள்ளா? சே! இராமா! ஏன், நான் இன்னும் தூங்கியமும் பண்ணவில்லையே....இப்பொழுது தானே வேலை துவக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறேன்!"

நடந்து போனதை நினைப்பதா? அந்தி பூத்தாப்போல் அபூர்வமாய் விநாடிப் பொழுது நிகழ்ந்த சில சந்தோஷச் சம்பவங்கள் உண்டே—அருமைமான தோற்றங்கள், அன்பிற்குரிய முகங்கள்—இவைகளை எண்ணவா? என் திய வினைகள் மனத்திடையே தோன்றுமோ? மாற்றொருதை குற்றத்தை யெண்ணி எண்ணி ஆறுத்துக்கத்தில் என் ஆன்மாவதகுமோ?

இவ்வாழ்க்கையைத் துறந்தால் அப்புறம் என்ன கிட்டும்மோ என்று எண்ணுவோ?...உள்ளபடி அப்புறம் ஏதாவது உண்டோ?

இல்லை.....இவ்வித எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடுக்க மாட்டேனென்றே நினைக்கிறேன். என் முன்னே தோன்றும் பயங்கரமான அந்தகாரத்தை மறந்திருப்பதற்காகவே ஏதாவது ஒரு அற்ப விஷயத்தைப்பற்றிக் கட்டாயம் யோசிக்கலாகும்.

பிரகிருதி

பூமிக்குள்ளே உயர்ந்தோங்கிய வளைவுக் கூரை வேயப்பட்ட வெகு பெரிய கோயில் ஒன்றை சொர்ப்பனத்தில் கண்டேன். அதில் ஒருவிதமான சிரத்தாக் கீழுல ஒளி நிலவியிருந்தது.

கோயிலின் கட்ட நடுவே தரையில் புரளும் ஆடம்பரப் பச்சை ஆடை அணிந்த கம்பிரமான ஸ்திரீ ஒருத்தி காணப்பட்டாள். கையில் தலையை ஏந்திப்பதிசர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாப்போல் பட்டது.

இந்த மாதா பிரகிருதியே என்று கண்டேன்; வணக்கம் நிறைந்த விரயம் என் அந்தராத்மாவைச் சிவிரக்கச் செய்தது.

உட்கார்த்திருக்கும் அந்த உருவத்தை அணுகி, மரியாதையாக் கும்பிட்டு, "எங்கெல்லோரையும் படைத்த தாயே, எதைப்பற்றி யோசிக்கிறாயோ? மனித வர்க்கத்தின் வருங்கால விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறாயா? மனிதன் எவ்விதம் பூரணமடைந்து சுக வாழ்வு வாழலாமென்று எண்ணுகிறாயா?" என்று ஆவலாய்க் கேட்டேன்.

அந்த ஸ்திரீ மெதுவாகத் திரும்பித் தன் கறுத்த பயமுட்டும் கண்களால் என்னைப் பார்த்தாள். உதடுகள் அசைந்தன. இரும்பு மோதிக் கிளம்பும் சத்தம் போன்று கணிரென்ற குரல் கேட்டது.

"சுயின் கால் தசைகளுக்கு எவ்விதம் அதிக பலமளித்தால் அது தன் சத்துருக்களிடமிருந்து சுலபமாய் விடுபடலாமென்று யோசிக்கிறேன். அபாயமும்

அபாயத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தியும் தராசு முனைப்பது போல் சரி சமனாய் நின்ற நிலை. குலைந்து விட்டது.... அதை மறுபடி நாட்டவேண்டும். ”

“என்ன? எதைப்பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்? மனிதர்களாகிய நாங்கள் எல்லாவா உன் செல்லப் பிள்ளைகள்?” என்று நாகுழந்தை கேட்டேன்.

அந்த மாதா மூஞ்சியைக் கொஞ்சம் சினுக்கினாள். “எல்லாப் பிராணிகளும் என் குழந்தைகள் தான். எல்லாவற்றையும் சமனமாக வளர்க்கிறேன், ஒன்று போல் எல்லாவற்றையும் அழிக்கவும் அழிக்கிறேன்.”

“அப்படியானால் ஒழுங்கு.....காரணம்.....நியாயம்.....” என்று ஏதோ தழதழத்த குரலில் ஆரம்பித்தேன்.

“அதெல்லாம் மனிதர்கள் பேச்சு. எனக்கு ஒழுங்கு ஒழுங்குத் தப்பு ஒன்றும் தெரியாது. உங்கள் காரணம் என்னைக் கட்டுப்படுத்தாது—நியாயம் என்கிறேயே, அதென்ன?—உனக்கு உயிரை அளித்தேன், அதைப் பறிப்பேன், பிறருக்களிப்பேன், புழுவாயிருக்கட்டும் மனிதனுயிருக்கட்டும்.....எனக்கு அக்கறை இல்லை.....உன் அலுவலைப் பார், என் வேலையில் குறுக்கிடாதே” என்றது அந்த இரும்புக் குரல்.

புகில் செல்லியிருப்பேன்.....அதற்குள் பூமி ஒரு பெரும் முக்கல் முக்கிக் கடகட என்று சப்தித்தது, விழித்துக் கொண்டேவிட்டேன்.

சுவரிலமைத்த பதுமைச் சித்திரம்

எலும்பு கிளம்பின நெட்டைக் கிழவி ஒருத்தி, கண்மைகொண்ட முகமும் அசைவற்ற மழுங்கல் பார்வையுமாய், இன்னொரு ஸ்திரீயைக் கட்டைபோன்று வறண்ட தன் கையால் முன்னே தள்ளிச் செல்கிறாள்.

இந்தப் பெண்பிள்ளையோ—ஆதானுபாது, பருந்து ராசு பலம் வாய்ந்த உடல், இருந்தினை பெருங் கழுத்தில்

பொருந்திய குடுக்கைத் தலை, கண் இரண்டும் பொட்டை—இவளும் உடல் மெலிந்த சிறு பெண் ஒருத்தியைத் தன் முன்னே இடித்துத் தள்ளிச் செல்லுகிறாள்.

இந்தப் பெண்ணுக்கு மட்டும்தான் கண் தெரிகிறது. போகாமல் முரண்கிறாள், திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறாள், லக்ஷணம் வாய்ந்த சிவப்புக் கைகளைத் தூக்குகிறாள்; உயிர்த்துமையும் அவள் முகம் சற்றும் பொறுமையின்றியும் தைரியம் பொங்கியும் விளங்குகிறது. அவள் படியிலோ அவர்கள் பலாத்காரமாய் இட்டுப் போகும் இடத்திற்குப் போகலோ இஷ்டப்படவில்லை.....அப்படி யிருந்தும் அடங்கிப் போகத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

நிர் பந்தம்—உயிர் — சுயேச்சை: விளங்குகிறதா இந்த சூத்திரம்?

தொழிலாளியும் வேலுப்புக் கையனும்

தோ: எங்கே மெள்ள மெள்ள நகர்ந்து வருகிறாய் எங்களிடம்? என்ன வேலும்? நீ எங்களைச் சேர்ந்தவனல்ல, போ, போ.

வே: தோழர்களே, நானும் உங்களைச் சேர்ந்தவன்தான்!

தோ: எங்களைச்? சேர்ந்தவனும்! அழகாயிருக்கிறது! என் கையைப் பார். எதுகளை அழுக்கேறி யிருக்கிறது? மண் நாற்றம் வேறு, நாற் நாற்றம் வேறு—உன் கைகளோ தூ வெளவோ. அவை என்ன மனம் விசுசின்றன?

வே: (கைகளை நீட்டி): மோந்து பாரேன்.

தோ: (மோந்து) ஆரம்பமே விபரீதமாயிருக்கிறதே. இரம்பு நாற்றம்போலல்லவா இருக்கிறது?

வே: ஆம்; இரும்புதான், ஆறு வருஷம்—ஒரு வருஷம் இரண்டு வருஷம்—இந்தக் கைகளில் விலங்கு தரித்திருந்தேன்.

தோ: அது ஏனோ?

வே: ஏனா? உங்கள் நன்மைக்காக உழைத்தேன்; துன்புறுவோரையும் பேதைகளையும் விடுவிக்க முயன்றேன்; உங்களை இம்சிக்கிறவர்களை எதிர்க்க ஜனங்களைத் தூண்டினேன்: அதிகாரிகளை எதிர்த்தேன்.....ஆகையால் என்னைச் சிறையிலிட்டார்கள்.

தோ: சிறையிலிட்டார்கள்? வேலும் உனக்கு எதிர்த்ததற்குத் தக்க தண்டனை.

(தூண்டி வருஷங்கள் சுழித்தன)

அதே தொழிலாளி இன்னொருவனைப் பார்த்து: அட்டைப், இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் வெள்ளப்புக்கையன் ஒருத்தன் உன்னிடம் பேசினானே, ஞாபக மிருக்கிறதா?

மற்றவன்: ஆமாம்....அதற்கென்ன இப்பொழுது?

முதலவன்: அவனை இன்றைக்குத் தூக்கிலிடப் போகிறார்களாம். உத்தரவு பிறந்திருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ம: அதிகாரிகளை எதிர்த்துக் கொண்டேயிருந்தானோ?

மு: ஆம், விடாப்பிடியாய்.

ம, ஒழிவா.....என்ன, அண்ணே, அவனைத் தூக்குப்போடப்போகிறார்களோ, அந்தத் தூக்குக் கயிற்றில் ஒரு துண்டு சம்பாதித்தால் நன்றாயிருக்கும். அது ரொம்ப அதிர்ஷ்டம் என்கிறார்களே!

மு: நிசம், தான். சரி, பார்ப்போம், தம்பி.

“முடன் தீர்ப்பு”

“முடன் தீர்ப்பையும் கேட்கவேண்டியிருக்கும்....”. ஆகா, நூற்றில் ஒரு வார்த்தை நீ சொன்னது, எங்கள் *கனியரசே! பொய்யா மொழிபல்லவோ நீ.

“முடன் தீர்ப்பும் சந்தைக் கூட்டத்தின் பேய்ச் சிரிப்பும்” யார் அறியார்? இதெல்லாம் பொறுத்தாக வேண்டியதுதான், பொறுக்கவும் பொறுக்கலாம்.

*புஷ்பின் என்ற ருஷ்ய மகாகவியின் காவியத்தில் வரும் வாக்கியம் இது.

ஏன், தெம்பிருந்தால் இதையெல்லாம் அலக்ஷியமும் பண்ணிவிடலாம்!

ஆனால் நாராசமாய் உள்ளத்தில் போய்த் தைக்கும் சில கொடுமைகள் உண்டு....ஒருவன் தன்னுலியன்றதைச் செய்கிறான்; உண்மையாயும் வஞ்சனை இல்லாமலும் முழு மனத்தோடும் உழைக்கிறான்....அப்படி யிருந்தும் யோக்கியர்கள் அவனை வெறுக்கிறார்கள்; அவன் பெயரைச் சொன்னாலே ருஜுவான மனிதர்கள் முகத்தில் கோபாக்கனி ஜொலிக்கிறது. “ஒழி! தொலை!” என்று உண்மையான சிறுவர்கள் அவன் மேல் ஏறிந்து விழுகிறார்கள். “நீயும் வேண்டாம் உன் சேவையும் வேண்டாம். உன் நாற்றமே இங்கே உதவாது. எங்களை அறியலோ எங்கள் உண்மையை உணரலோ உன்னால் இயலாது.... நீ எங்களுக்குப் பரம சத்துரு!”

அவன் என்ன பண்ணுவது? தன் வேலையைச் செய்யவேண்டியதுதான். தான் செய்வது சரி என்று எடுத்துக் காட்ட முயல்வோ, இப்பொழுதில்லாமற் போனாலும் நியாயம் ஒருநாள் பிறக்கும் என்று எண்ணலோ கூடாது.

ரொட்டிக்குப் பதிலாகவும் ஏழை குலுக்குணாவாகவும் தற்காலம் வழங்கும் உருளைக்கிழங்கை முதன் முதல் கொணர்ந்த யாத்திரிகனை உழவர்கள் திட்டத் தான் செய்தார்கள்.....அந்த அரிய கொடையை அவன் கைநீட்டிக் கொடுக்க எத்தனிக்கையில் உதறித் தள்ளி மண்ணில் போட்டு மிதித்தார்கள்.

இப்பொழுதோ அதைக் கொண்டு வயிறு வளர்க்கிறார்கள்: அதைத் தந்த உபகாரியின் பெயர்கூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. அப்படித்தானிருக்கட்டுமே! அவன் பெயர் தெரிந்தென்ன ஆகவேணும்? அநாமதேயமா யிருந்தாலும் அவனால் அவர்கள் பசியில்லாமலிருக்கிறார்களல்லவோ?

நாம் தருவது உடலுக்கு உகந்த உணவா என்ற ஒன்றைத்தான் கவனிக்க வேண்டும்.

அநியாயமாயும் ஆத்திரமாயும் நிந்நிக்கிறார்கள் உன் அன்பிற்குரியோர்....

அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம்....
“என்னை அடித்தாலும் அடி, நான் சொல்வதை மட்டும் கேள்” என்றான் ஏதன்ஸ் நகரத்துத் தலைவன் ஸ்பார்ட்டா நகரத்தவனைப் பார்த்து.

“என்னை அடித்தாலும் அடி, தெம் பாயிரு, நன்றாய்ச் சாப்பிடு!” என்றுதான் நாம் சொல்லவேண்டியது.

பிழைக்கும் வழி

ஒரு கிழப்போக்கிரி, வெகு தந்திர சாஸி அவன், எனக்கு ஒரு சமயம் உப தேசம் பண்ணினான் பின்வருமாறு. “உன் விரோதியை வயித்தெரிச்சல் கொட்டவேணும் உபத்திரவப்படுத்த வேணும் என்றால் ஒரு காரியம் பண்ணு. உன்னிடத்தில் என்ன குறையோ கெடு தலோ இருக்கிறதோ அதையே அவனிடம் ஆரோபணம் பண்ணு. வெகு கோபம் வந்தாப்போல் அவனைத் தாக்கு.

“அப்படிச் செய்தால் முதல் பகஷம் பிறத்தியார் உன்னிடம் அந்தக் குறையோ கெட்ட குணமோ இல்லை யென்று நினைப்பார்கள்.

“இரண்டாவது, உன் ஆத்திரமும் வெறும் பாசாங்காய் இருக்கவேணு மென்பதில்லை....உன் மனச்சாக்ஷி ஏதாவது முணுக்கென்று குத்தினாலும் அதை இவ்விதம் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமல்லவா?

“நீ சமயோசித வேஷதாரி என்று வைத்துக்கொள்வோம். உன் விரோதிக்கு எதிலும் பிடிப்புக் கிடையாது என்று திட்டவேண்டியது!

“நீ அடிமை மனப்பான்மை படைத்த வனாயிருந்தால் உன் விரோதியை அடிமை என்று ஏசவேண்டியது....நாகரிகத் துக்கு அடிமை, மேல்நாட்டுக்கு அடிமை, ‘லோஷியஸிஸ்’த்துக்கு அடிமை..... என்றெல்லாம்!”

இவ்வளவையும் கேட்டுவிட்டு, “ஏன், அடிமைத்தனம் உதவாது என்ற கொள்கைக்கு அடிமை என்று கூடச் சொல்லி விடலாமே” என்றேன்.

“அப்படியும் சொல்லலாம்” என்று ஆமோதித்தான் அந்தக் கவுட்டுப் போக்கிரி.

மண்டையோடுகள்

வளமாய்ச் சமைக்கப்பட்டு ஒரே பிரகாசமாய் வெளிச்சம் போடப்பட்ட ஒரு ‘ஹால்’; அங்கே பல சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் கூடியிருந்தார்கள்.

எல்லோர் முகத்திலும் உற்சாகம், பேச்சு வெகு மும்முரம்....ஒரு பிரபல பாடகியைப்பற்றி உரக்கச் சும்பாஷனை நடக்கிறது. தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த வள், அழிவற்றவள் என்றெல்லாம் புகழ் கிறார்கள்....ஆகா, நேற்று அந்த முக்தாயி பிருக்கா எவ்வளவு அழகாய் விழுந்தது!

திடீரென்று — மாந்தரீகன் மாத்திரைக்கோலை வீசிய மாத்திரத்தில் ஏற்பட்டாப்போல்—ஒவ்வொரு தலையிலிருந்தும் ஒவ்வொரு முகத்திலிருந்தும் திரை போன்ற மெல்லிய சதை கழண்டு மண்டையோடுகளின் உயிரற்ற வெண்மையையும் நடுநடுவே தெரியும் முகவாய்க் கட்டை பல் ஈறு இவைகளின் தோலுறித்த மங்கல் தோற்றத்தையும் வெளிப்படுத்திற்று.

அந்த முகவாய்க்கட்டைகளும் ஈறுகளும் அசைவதையும், விளக்கு வெளிச்சத்தில் இப்படியும்படியும் திரும்பிப் பளபளக்கும் முடிச்சப் போன்ற அந்த எலும்புப் பந்துகளையும், அவைகளுக்குள்ளே இன்னும் சிறிய பந்துகள்,—அவைதாம் அர்த்தமற்ற கறுத்த உருண்டை விழிகள்—சுழலுவதையும் கண்டு உடல் நடுங்கினேன்.

என் மூஞ்சியையே கையால் தொட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளவோ கண்ணாடியில் பார்க்கவோ எனக்குத்தேரியமில்லை.

முன்போல் மண்டையோடுகள் ஒரு பக்கத்திலிருந்து இன்னொரு பக்கம் திரும்பித்திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.... பழையபடி சத்தம் போட்டுக்கொண்டு இளிக்கும் பற்களுக்கிடையே சிவந்த சிறு கந்தல்கள் போன்ற நாக்குகள், என்ன அற்புதமாகவும் அபூர்வமாகவும்

அந்த அமரை—ஆம் அமரை—யான பாடகி அந்தக் கடைசி பிருக்காவை உகுத்தாள் என்பதைப்பற்றித் துரித மாயக் குழறிக்கொட்டின.

கிழவி

ஒரு அகண்ட மைதானத்தில் தனியே நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று எனக்குப் பின்னே யாரோ இலேசாயும் உஷாராயும் அடிவைத்து வருவதுபோல் தோன்றிற்று.... யாரோ என் பின்னே வந்தார்கள்.

திரும்பிப் பார்த்தேன். கூனிக் குறுகின ஒரு கிழவி அழக்கேறிய கந்தல் களரித்து மூடி முக்காடிட்டிருந்தாள். அவள் முகம் மட்டும் தெரிந்தது, மஞ்சள் பிளந்து சுருங்கின தோலும் கூரிய மூக்கும் பொக்கை வாயுமாக.

அவளை நெருங்கினேன்....சின்ன விட்டாள். “நீ யார்? என்ன வேண்டும்? பிச்சைக்காரியா? பிச்சை வேண்டுமா?”

அவள் பதில் அளிக்கவில்லை. குனிந்து அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். இரு கண்களையும் மெல்லியவளவாயும் வெளிச்சத்தைச் சற்றே தடுக்கும் தன்மை வாய்ந்தவையுமான படர் சதைகள் மறைத்திருந்தன. இவ்விதச் சதைகளைச் சில பக்கிகளின் கண்களில் காணலாம். கண்ணைக் கூசச் செய்யும் அதிக வெளிச்சம் அப்பறவைகளைப் பாதிக்காத படி அவைகள் காப்பாற்றும்.

இந்தக் கிழவியின் கண்களிலோ சதை ஒதுங்கவும் இல்லை கண்ணைத் திறக்க விடவுமில்லை. இதிலிருந்து அவள் பொட்டையென்று தீர்மானித்தேன்.

“பிச்சை வேண்டுமா?” என்று மறுபடியும் கேட்டேன். முன்போலவே கிழவி மௌனம் சாதித்தாள். கொஞ்சம் ஒட்டிச் சுருங்கினாப்போல் மட்டும் பட்டினி.

நான் திரும்பி வழி நடந்தேன். திரும்பவும் என் பின்னே அதே இலேசாயும் நிதானமாயும் கள்ளத்தனமாயும் வரும் அடிச்சத்தம் கேட்கிறது.

“மறுபடியும் அந்தப் பெண்பிள்ளையைப் பார்த்தாயா! ஏது, என்னை விட மாட்டேனென்கிறாளே?” என்று எண்ணினேன். பின்னோடு, “கண் தெரியாத தால் வழிதப்பிப் போயிருக்கலாம். என் காலடிச் சத்தத்தைத் தொடர்ந்துவந்து ஏதாவது ஐசனஞ்சாரம் உள்ள இடத்தை அடையவெண்ணுகிறாள்போலும். ஆம், அப்படித்தான் இருக்கும்” என்று எனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டேன்.

இருந்தாலும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் என் மனதில் ஏதோ ஒருவித விபரீதக் கலவரம் மூண்டது. இந்தக் கிழவி என்னைப் பின்பற்றினது மட்டுமல்ல, என்னை ஆக்ரமித்துத் தன் இஷ்டப்படி நடத்துகிறாள், வலது கைப் பக்கம் வேணுமானால் வலது கைப் பக்கம் திருப்புகிறாள், இடது கைப் பக்கம் வேணுமானால் இடது கைப் பக்கம் திருப்புகிறாள், நானும் அறியாமலே அவளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கிறேன் என்றெல்லாம் எனக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

எனினும் நான் நிற்கவில்லை..... ஆகா! இது என்ன? ரஸ்தாவிலே என் கண்ணுக்கெதிரே ஏதோ கறுப்பாய்த் தெரிகிறது.....ஒருவித ஓட்டை..... “சாவு குழி! இதில் தள்ளவல்லவா என்னை விறட்டுகிறாள்!” என்ற எண்ணம் பளிச்சென்று உதிக்கிறது.

நெருக்கென்று திரும்பினேன். கிழவி என் எதிரே நின்றாள்.....அவளுக்குக் கண் தெரிகிறதே! பெருத்த பொல்லாக் குடியைக் கெடுக்கும் கண்களைக்கொண்டு என்னை நோக்குகிறாள்.....மற்ற ஜந்துக்களை அடித்துத் தின்னும் பறவைகளின் கண்கள் போன்ற கண்கள்.....குனிந்து அவள் முகத்தையும் கண்களையும் கவனித்தேன்.....அந்தப் பழைய சதை படர்ந்து மூடின கண்கள்தான், பார்வையற்று மங்கின தோற்றம்தான்.....

“ஆஹா! இவள் என் தலைவியே. தலை விதியைத் தப்பமுடியுமா மனிதன்!” என்று நினைத்தேன்.

“தப்ப முடியாதா? தப்ப முடியாதா? இதென்ன பயித்தியக்காரத்தனம்!..... இயைந்தவரையில் பார்க்கவேண்டாமா?” என்று எண்ணி இன்னொரு திக்கை நோக்கி வெகு வேகமாய் ஓடினேன்.

வேகந்தான்.....ஆனால் முன்போலவே எனக்குப் பின்னேயே இலேசான காலடிச் சத்தம் பட்டுப்பட்டு என்று கேட்கிறது.....எனக்கெதிரே இன்னொரு இருண்ட குழி.

மறுபடி இன்னொரு திக்கை நோக்கித் திரும்பினேன்.....மறுபடியும் அதே காலடிச் சத்தம் பின்னே, அதே அநாத் தமான இருட்டுச்சுழல் முன்னே.

வேட்டையில் தப்பி ஓடப்பார்க்கும் முயல் போல எந்தப் பக்கம் திரும்பித் திரும்பி நான் ஓடினாலும்.....ஒரே மாதிரிதான், அதேதான்!

“பொறு, இப்பொழுது அவளை வொற்றி விடுகிறேன், பா. எங்கேயாவது போனால்தானே!” என்று எண்ணின அதே நிமிஷம் கீழே உட்கார்ந்து விடுகிறேன்.

கிழவி எனக்குப் பின்னாலேயே இரண்டு தப்படிக்கப்பால் நிற்கிறாள். சத்தம் ஒன்றும் கேட்காமற் போனாலும் அவள் இருப்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது.

கூடொன்று எட்ட இருந்த இருட்டுச் சுழல் மிதந்து தானாகவே என்னண்டையில் ஊர்ந்து வருகிறது!

கடவுளே! மறுபடித் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்....கிழவி என்னை நேர்முகமாய்ப் பார்க்கிறாள். அவள் பொக்கை வாய் கோணி இழுத்து இளிக்கிறது.

ஏது, தப்ப வழியில்லை!

—
அருள்

திறந்திருந்த ஜன்னலண்டையில் உட்கார்ந்திருந்தேன்....நடுச் சித்திரை, அநிகாலை வேலை.

பொழுது புலாவில்லை; ஆகிலும் காருண்ட கதகதத்த இரவு காலை வரவைக்கண்டு வெளுத்துச் சில்லிட ஆரம்பித்துவிட்டது.

பனி விழவில்லை காற்றடிக்கவில்லை; எல்லாம் நிறமற்று நிரப்பாமாயிருந்தது.... விழிக்கும் தருணம் நெருங்குவதை மட்டும் உணரலாம். இலேசான காற்று ஜில்லென்று பனி ஈரம் கலந்து கமழ்ந்தது.

கூடொன்று திறந்த ஜன்னல் வழியே ஒரு பெரிய பறவை விர்ரென்று இரக்கையடிக்கும் சத்தத்துடன் உள்ளே புகுந்தது.

திடுக்கிட்டு உற்று நோக்கினேன்..... அது பறவையல்ல; இரக்கைகள் படைத்த வெகு சிறிய நங்கை. அவள் அணிந்திருந்த அகலக்குறைவான உடுப்புக் கால்வரையில் நீண்டது.

நல் முத்து நிறம்; இரக்கைகளின் உட்புறம் மட்டும் மலரும் ரோஜாவின் இளம் சிவப்புடன் பொலிந்தது; அவள் சிறிய வட்டமான தலைமேல் பறந்துகிடக்கும் சுருட்டை மயிரில் ஆம்பல் மாலே சுற்றியிருந்தது; வண்ணத்திப் பூச்சியின் கூரிய கொம்புகள் போல அவள் புருவங்களாகிய அழகிய கோணங்களுக்கு மேலே இருமைத் தோகைகள் ஆடின, பார்க்க விரோதமாக இருந்தது.

தளத்தைச் சுற்றி இரு தடவை வட்டமிட்டாள். அந்தக் குஞ்சு முகத்தில் சிரிப்பு. அகண்டு தெளிந்து கறுத்த விழிகளிலும் சிரிப்புத்தான்.

விளையாட்டாய்ச் சஞ்சரித்த அவள் உல்லாசக் களிப்பில் வைரங்கள் போல் அவை பளீரென்று மின்னின.

அவள் கையில் நீண்ட தாமரைத் தண்டைச் செங்கோல் போல ஏந்தியிருந்தாள்.

என் தலைக்கு மேல் வேகமாய்ப் பறக்கையில் அந்தப் பூவால் என் தலையைத் தொட்டாள்.

அவளை நோக்கி ஓடினேன்....அதற்குள் ஜன்னல் வழியே பாய்ந்து பறந்து போய்விட்டாள்.....

தோட்டத்தில் புஷ்பப் புதர்கள் அடர்ந்த இடத்தில் காட்டுப்புற ஒன்று தன் காலை கீதத்துடன் அவளை எதிர்கொண்டழைத்தது.....அவன் மறைந்த

பென் செய்யும் மருந்து

[தி. எஸ். ராமானுஜம், எம். ஏ., எல். எல். பி. (லண்டன்)]

நிலையாமை

இனிய உறவு, மேலாகிய பொருள், நல்ல அழகு, உயர்வாகிய குலம் என்னும் இவைகளெல்லாம் நிலையல்ல என்று முதுரை கூறுகிறது. ஊரு, உறவு, “உற்றுப் பெற்ற” தாய் தந்தையர், மாந்தர்கள், ஐசுவரியம், நாட்டிலுள்ள யாவரும் நிலையல்ல, கச்சியேகம்பனின் திருவடியே நிலையுடைய பொருள் என்பது பட்டினத்தார் துணிபு. “பாலன் இளையன் விருத்தன் என நின்று, காலங் கழிவன கண்டும் அறிகிலர்” என்ற திருமந்திரம் இளமை நிலைக்காதென்று விளக்குகிறது. ‘வருந்துகின்ற உயிர் ஒன்பது துவாரங்களுடைய உடம்பிலே தங்குதலே ஆச்சரியம், நீங்குதல் ஆச்சரியமன்று,’ என்று ‘நன்னெறி’ யாக்கை நிலைபாடையைக் குறிக்கிறது. இவ்விதம் சொல்லும் மூச்சிலேயே ஞானிகள் காயமே கோயில் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். உடம்பே கோயிலாகவும், காக்கப்படுகிற மனம் கோயிலில் தொண்டுகள் செய்யும் அடிமையாகவும், வாய்மையே கோயிலின் பரிசுத்தமாகவும், அபரி சுத்தம் பெற்ற மனத்தினுள்ள ஒளியே அழகிய இலிங்கமாகவும்கொண்டு, பக்தியே நெய்யும் பாலுமாக நன்கு நிறைய அட்டிஷ

வெளியில் பால்வண்ண வானமும் இளம் ஊதாவாயிற்று.

மனோதாம் தேவதையே, நான் உன்னை அறிவேன்! ஏதோ போகிற போக்கில் எனக்கு அகஸ்மாத்தாகக் காண்பி தந்தாய்; இளங்கணிகளைத்தேடிச் சென்றுவிட்டாய்.

என்னே கவிதை! என்னே யெளவனம்! பெண்மையின் பரிசுத்த வணப்புத்தான் என்னே! என் வலந்தகால ஆரம்பத்தில் அதிகாலையில் ஒரு விநாடி எனக்கருள்புரிந்தாய்!

கம் செய்து, துதியை உணவாக்கி, ஈசனுக்குப் பூசனை செய்யும் முறையைக் காட்டினோம் என்கிறார் திருநாவுக்கரசர். இவ்வுடல் நமதல்ல, இறைவனது என்று நினைத்த மாத்திரத்தில், அதை நோயற்றும் அழிவற்றும் வைத்துக்கொள்ள முயலுவதே திருப்பணி யாகுமென்று புலனாகும். அம்முயற்சி, மற்ற முயற்சிகளைப் போல், திருவினையாக்கத்தானே வேண்டும். பிணியும் சாக்காடும் ஓயா நடனஞ் செய்யும் இப்புவிநில அம்முயற்சி இதுகாறும் இசையப்படவேயில்லை என்று சொல்லலாமா? அல்லது சரிவரச் செய்யப்படாததால் பலன் பெறவில்லை யென்று சொல்லலாமா?

விதி வழி

அமிர்த்தத்துக்கும் நஞ்சுக்கு முள்ள வித்தியாசத்தைக் கொடுத்தவர்கள் யாருமில்லை என்று கந்த புராணம் கூறுகிறது. அதுபோல் இவ்வுலகில் ஒருவனுக்கு நன்மை வந்து சேருவதும் அவன்செய்த வினைப் பயனானவற்றிலேயே ஒருவராலன்றும். எல்லாம் விதி வழியே நடக்கும், நன்மையும் தீமையும் பிரமன் எழுதாவகை சம்பவிக்குமா? முன் வினைப் பயனே பின்வாழ்விற்கு நிலைக்காமாகும். இதை யறிந்த ஞானிகள் எதற்கும் அஞ்சார்களாம்.

“வான்இன் நிடிக்கிலென்?
மாகடல் பொங்கிலென்?
கான்நின்ற செந்தீக்
கலந்துடன் வேகிலென்?
தான்ஒன்றி மாருதம்
சண்டம் அடிக்கிலென்?
நான்ஒன்றி நாத்தை
நாவென் நானே” — திருமந்திரம்

எத்துயர் வரினும் தத்துவ ஞானிகள் தன்மை குன்றாமல், உள்ளத்துள் இறைவனைப் பிரியா நாம்; இந்த ஐம்பூதக்

கூடு கெட்டாலுமென்ன? இன்னொரு கூடு செய்யும் அருளிறைவன் இருக்கிறான், நாடு கெடினும் அடியார் கெடார், என்று நடுங்காமல் இருப்பாராம்:

“கூடுகெ டின்மற்றோர்

கூடுசெய் வானுளன்

கூடுகெ டினும்

நம்கெடு வாரில்லை” — திருமந்திரம்

இவ்விதம் இறைவன் அன்பே பொருளென்று வாழ்ந்திருந்த பக்தர்கள் கோடாகோடி எனினும் மாந்தர் துயர் குறைந்த பாடினவையே. ஏன்? கடவுள் அன்பு, ஆதர்தம், மட்டுமல்ல. அவன் பாசத்திவாய்ந்தவன், ஞானி. அவனை ஓர் விதமாய்ப் பாவித்து முற்றிலும் தொழுவதால், அவனின் மற்றோர் தன்மையை மறக்கிறோம். அதனால் அவனின் பரிபூரண ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் போகிறோம்.

தேவாசுரப் பிரிவினை

சாகா வரம் பெற்று ஜீவராசிகளை நினைத்தவாறு துன்புறுத்தக் கூடும் சக்தியை ஆசைப்பட்டும் தம் முயற்சியால் சம்பாதித்தும் நின்ற அசுர ராக்கூஸர்களின் கதைகள் பல கேட்டிருக்கிறோம். இறுதியில் அவர்களின் அகந்தையே அவர்களைக் கொன்றது. அன்புடனும் அறிவுடனும் கலந்த சக்தியே கடவுள். அச்சக்தியின்முன் அன்பும் அறிவும் அற்ற மிருக சக்தி நிற்க முடியவில்லை. பால் சமுத்திரத்தைத் தேவர்களும் அசுரர்களும் கடைந்தார்கள். ஆந்த மனிக்கும் அமிர்தம் தோன்றவே, தேவர்களைக் காட்டிலும் அதிதீவிரமாய் வேலை செய்த அசுரர்களுக்கு அதை விஷ்ணு கொடுக்கவில்லை. இது நியாயமா என்று தற்கால மனிதர்கள் கேட்கலாம். மனித இயற்கையில் அசுர குணமும் தேவ குணமும் கலந்து நிற்கிறது. அசுர குணத்தால் பெரும் முயற்சி செய்ய மனிதனால் முடிகிறது. அமிர்தம் வரும்முன் நஞ்சு வந்தாற் போல, அம்முயற்சி திருவிளையாக்குமுன் பெரும் துன்பங்களும், குறைபாடுகளும், சண்டைச்சச்சாவுகளும் தோன்றுகின்றன. பிறகு அவனிட

முள்ள தேவ குணம் அவற்றை அடக்கி, அவன் அடிமையை இறைவனின் சுதந்திர சக்தியாகவும், அவன் மடமையை இறைவனின் ஞான ஒளியாகவும், அவன் கொடுமையை இறைவனின் அன்பு வெள்ளமாகவும் மாற்ற முயலுகிறது. தற்காலம் மேற்கண்ட வேலை முடிவற்ற நிற்பதால், மனிதன் தன் நிலையையே ஒழுங்குபடுத்தி இறைவனின் ஸர்வ கல்யாண குணங்களாலும் பூரிக்கச்செய்து, மண்ணை விண்ணாக்குவதே இயற்கையின் கருத்து என்று நினைப்பது அரிதாயிற்று.

நோயற்ற வாழ்வு

உடல் பரிந்தி, உடல் ஆராய்ச்சி, சுகாதாரம், வைத்தியம், இக்கலைகள் ஒங்கி நிற்கும் இத்தருணம் “உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்” என்ற ஞானவையார் உபதேசத்தை அரங்கேற்றுவது மிக மிக எளிது. தற்சமயம் நடக்கும் யுத்த காரணமாய் ரஷ்யா தேசத்து ரிபுணர்கள் ரணக் களத்தில் மடிந்த வீரர்களை மறுபடியும் உயிர் மூட்டவல்ல தந்திரங்களைக் கண்டு பிடித்து, கையாண்டு வருவதாக உணர்ந்திருக்கிறோம். தேவாசுர சண்டையில், மாயந்த அசுரர்களை சுக்ராசாரியார் தன் வசமுள்ள ஜீவ மந்திரத்தைப் பிரயோகித்து பிழைக்க வைத்தார் என்ற கட்டுக் கதை கண்கண்ட காட்சியாகி விட்டது. இரத்தப் பை ஓய்ந்துவிட்டால் சாவு நிச்சய மென்றெண்ணி யிருந்தோம். யந்திர ஹ்ருதயத்தால் உடலை மறுபடியும் ஓட்டிப்பது ரத்தம் கக்கவிடும் வித்தை நமக்குக் கிடைத்தபின், பிரம்ம ரகசியத்தை முற்றிலும் அறிய காலம் நெருங்கிவிட்டது போலும். ரண சிகிச்சை (Surgery), ரசாயன சாஸ்திரம் (Chemistry), ஜீவதத்துவ நூல் (Biology), இவைகளின் பயனாகவும், அணுதரிசனி (Microscope), தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடி (Telescope) முதலிய நவீன கருவிகளாலும், நோய்களைப் பெருவாரியாக ஒழிக்க மார்க்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. பணப் பேய் பிடித்தாடும் சமுதாய அமைப்பில், அம்மார்க்கமாய்ச் செல்லும் ஹ்ருதய விசாலம் ஏற்படாததால் பண்டைய காலத்தைவிட அதிகமாய்

மனித சமுதாயம் துன்புற்றிருக்கிறதே ஒழிய, வாணி உரக்கத்தால் அக்கேடு விளைந்ததாகாது.

ரோக உற்பத்தி

ஆயுர்வேதப்படி, வாதம், பித்தம், சிலேஷ்மம் (அவைகளின் பிரிவுகள்) முதலிய தச நாடிகளின் கோளாற்றாலேயே வியாதிகள் உண்டாகின்றன. மேல்நாட்டு வைத்திய முறையால் கண்ணுக்குத் தெரியாத சின்னஞ் சிறு கிருமிகள் (Germs) ஆயுர்வேதத்தில் கண்டிராத பல புது நோய்களுக்குக் காரணம் என்று தெரியவந்தது. மேலும் இக்கிருமிகளை எதிர்த்துப்போராடிக் கொல்லவல்ல பல கிருமிகள் (White corpuscles) நமது ரத்த ஓட்டத்தில் நடமாடுகின்றதென்றும் சில சமயம் பாதுகாப்புப் படை தோல்வியடையவே விரோதிகளால் நோய்க் காளாகிறோமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. எக்காலும், எச்சந்தர்ப்பத்திலேயும் பாதுகாப்புப் படை தோல்வியடைய வண்ணம் உடல் திடமடைந்திருப்பதெவ்வாறு என்ற கேள்வியைக் கேட்டு அதற்குத் தக்க விடை, கண்டுபிடிக்கச் சரியான முயற்சி இன்னம் செய்யப்படவில்லை என்று சொல்லலாம். ரோகத்தின் மூல காரணம் வெளிவந்தால், ஒரே மருந்து அல்லது ஒரே சிகிச்சையால் எந்நோயையும் (சாவு உள்பட) விரட்டி அடிக்கலாம். இதுவரையிலும் உலகத்தோர் அறியாத ரோக உற்பத்தி ரகசியத்தை வெளியிட இங்கு முன்வந்தோம். அதை நண்பர்கள் கவனித்து அறிவார்களாயின் காசு பணமில்லாமல் வெகு சுலபமாய் எந்த வியாதியையும் எம்மனித உடலிலிருந்தும் போக்கடிக்கும் வல்லவர்களாவார்களென்பது நமது நம்பிக்கை.

எண்பத்திநாலு சுவாசங்கள்

மனித உடலில் முதுகெலும்பின் நுனியே குண்டலினி ஸ்தானம் (பரமாத்மா வசிக்குமிடம்). ஜீவாத்மா ஹ்ருதயத்தில் வசிப்பதாகக் கருதவேண்டும். பரமாத்மா, பிரம்மா விஷ்ணு மஹேச்வரன் என்ற மூன்று அனுபவப் போர்

வைகளைப் போட்டுக்கொண்டு குண்டலினி என்ற ஒரு ரப்பர் பந்துக்குள் மறைந்திருக்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். ஜீவாத்மா, உடலைக் கட்டிக்காத்து அதன் மூலாதாரத்தில் மறைந்திருக்கும் பரமாத்மாவைக் காண வேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணத்துடன் தான் உடலில் புகுந்தது. இவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்ற ஒவ்வொரு உச்வாச (inhalation) தருணத்திலும் முயலுகிறது. வெளியில் ஆவியாய் நிற்கும் சத்துக்கள் உச்வாசத்தால் உட்புகவே, சமுத்திரம்போல் எங்கும் பரவி நிற்கும் பிராண சக்தியும் ஓர் அளவு காத்துடன் கலந்து செல்கிறது. இப்பிராண சக்தியை உடலின் பல பாகங்களுக்கு விநியோகம் செய்வதே, “பாதுகாத்தல்” என்ற குண்டலினியின் முக்கியமான வேலை. உச்வாச சமயத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையால் ஹ்ருதயத்தில் ஓர் அதிர்ச்சி கொடுத்துத் தன் சக்தி அலை ஒன்றை குண்டலினியை நோக்கிக் கீழ் அனுப்புகிறது. அவ்வலை குண்டலினியை ஓர் இடத்தில் தட்டவே, குண்டலினி ரப்பர் போல் அழுந்துகிறதே ஒழிய தனக்குள்ளிருக்கும் பரமாத்மாவை அடைய வழி கொடுக்கிறதில்லை. ஏன்? அதற்கிட்ட உத்திரவு அவ்வாறிருக்கிறது. தனக்குள்ளிருப்பதை யாருக்கும் காட்டிக்கொடுக்கக் கூடாதென்ற குண்டலினி விதியையே மாயை யென்கிறோம். பரமாத்மா மாயையைப் போர்வையாகப் போட்டுக்கொண்டு “என்னைக் கண்டுபிடி, பார்க்கலாம்” என்று ஜீவாத்மாவுடன், தகப்பன் குழந்தையுடன் போல், சதா விளையாடி நிற்கிறான் போலும். இனி அமுங்கிக் கொடுத்தால்தான் கிழிந்துபோக வேண்டும் என்ற ஆபத்து நிலை உண்டாகவே, எப்படி ரப்பர் எதிர்த்தடிக்கிறதோ, அதுபோல குண்டலினியும் எதிர் சக்தி (Retortion force) யைக் காட்டுகிறது. உடனே ஜீவாத்மாவின் ஆசை அலை திரும்பி ஹ்ருதயத்திற்குச் செல்கிறது. இதுவே நிச்

வாசத்திற்கு (exhalation) மூல காரணம். இவ்விதம் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் மேல் கீழாய் விளையாடவே, ஹிருதயத்தினின்றும் பக்கவாட்டமாய் அலைகள் (சுவாசங்கள்) கிளம்பி உடலின் பல இடங்களில் ஓடிப் பரவி உலாவுகின்றன. இவைகள் எண்பத்துநாலு விதங்களாகக் கிண. ஒவ்வொரு சுவாசத்திற்கும் ஒரு எண்ணும் பெயரும் கொடுப்பதற்கு கிறது. ஏழு வயதுவரையில் சுவாச ஓட்டம் ஒவ்வொன்றும் ஒரு குதிரை வேகம் (one Horse-Power) உடையது. ஏழு வயது முதல் நாற்பது வயது வரையில் சாதாரணமாய் ஒரு குதிரை வேகத்துடன்தான் சுவாசங்கள் ஓட வேண்டும். நாற்பது வயதிற்குமேல் இரண்டு அல்லது இரண்டரை குதிரை வேகத்துடன் சுவாசங்கள் ஓடவேண்டும். இவ்வேகம் குறையாவிடில் ஒரு உடல் 72 வயது வரையில் நோயற்றிருக்கலாம். 47 வயதிற்குப் பிறகு இரண்டரை அல்லது மூன்று குதிரை வேகத்துடன் சுவாசங்கள் ஓடமுடியும். அவ்விதம் ஓடினால் 99 வருடம் வரையில் ஆரோக்யம் நிலைக்கும்.

சுவாசத்துக்குச் சுவாசம் வித்யாச மேற்படுவதென்? உதவாச தருணம் கிளம்பும் ஜீவாத்மா அலை குண்டலினியை எப்பொழுதும் ஒரே இடத்தில் தட்டுகிறதல்ல. குண்டலினியின் எதிர்ப்புச் சக்தியும் ஒரே வேகமுள்ளதல்ல. இதனால் சுவாசங்கள் சரியான வேகத்தில் ஓடலாம், அல்லது அவ்வேகம் குறையலாம். வேகக் குறைவால் ரோகங்கள் உண்டாக நாளடைவில் மரணத்தைக் கொடுக்கும். குண்டலினி தன் எதிர்ப்பை நிறுத்திவிட்டால் சுவாசங்கள் ஓடுங்கிறபிடி உடலைவிட்டுப் பிரியும்படியாகும். ஆதலால் ரோகங்களையும் மரணத்தையும் தடுக்கவேண்டு மென்றால் குண்டலினி எதிர்ப்பு எக்காலத்திலேயும் சரியான அளவுடன் நடக்கவேண்டும். தற்கால இயற்கை அமைப்பில் குண்டலினியே வலுவு குன்றியதென்றும் அதன் வேலை பரீக்ஷார்த்தமாய் நடக்கிறதென்றும், அதற்கே ஒரு பூர்த்தி (மோக்ஷம்)

ஏற்படவில்லை யென்றும் யூகித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். 74 சுவாசங்கள்தான் தற்காலம் வேலைசெய்ய முடியும். (சாதாரணமாய் 64 சுவாசங்கள் தான் வேலை செய்கின்றன). 74 சுவாசங்களுக்கு மேலுள்ள 10 சுவாசங்கள், மனிதன் பக்குவம் அடைய அடைய, நடமாட்டத்துக்கு வந்து, உடலை அழியாமல் வைத்துக்கொள்ளும் சக்தியை அவனுக்கு அளிக்கும். சுவாசங்களின் வேகத்தை ஓட்டி மனிதன் ஆரோக்யம் உண்டாகிறதென்று சொன்னோம். அவன் வயது, அவனுடைய ஜீவாத்மாவின் ஆசை, அவனுடைய குண்டலினியின் எதிர்ப்புச் சக்தி, இவைகளை ஓட்டி அவ்வேகம் நிர்ணயிக்கப் படுகிறதென்றும் எடுத்துக் காட்டினோம். சுவாசங்கள் சரியான வேகத்துடன் ஓடும்போது, பிராணசக்தி (இது பிராணவாய்வுடன் கலந்து செல்லும் சூக்ஷ்ம ஆவி) உடலின் ஒவ்வொரு அணுவுக்கும் வேண்டிய அளவு கொடுக்கப்படுகிறபடியால், எத்தகையகிருமிகளும், அல்லது உடம்பிலேயே யிருக்கும் தசநாடிகளும் ஆரோக்யத்தைக் கெடுக்கமுடியாது. ரோஹத்தின் மூல காரணம் தசநாடிகளுமல்ல, கிருமிகளுமல்ல, சுவாச ஓட்டங்களே என்பது இப்பொழுதாகிலும் விளங்குகிறதா? 84 சுவாசங்களின் பெயர்களையும் அவற்றின் ஓட்ட வேகம் குன்றுவதால் வரும் கெடுதிகளையும் முற்றிலும் வரைய இங்கு இடமில்லை. சுருக்கமாய் சிலவற்றை மட்டும் கூறுவோம்: சுவாசம் 1, மெமோரியா அம்பிரோஸ் (Memoria Ambrose), ஹிருதயம் சுவாசப்பை இவற்றைச் சூக்ஷ்மமாய்த் தாக்குகிறது. ஒருவன் மாண்ட உடனே தேகம் ஜில்லிட்டுப் போகாததற்கு இச்சுவாசமே காரணம். இறந்தபிறகு முதல் சுவாசம் நிற்கும் வரையுள்ள சிறிது நேரத்தில் “விட்ட உடலில் ஜீவன் எவ்வளவு நடத்திற்று, பாக்கியிருக்கும் வேலையை நடத்த எத்தகைய உடல் அது எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்ற நிர்ணயம் ஏற்படுகிறது. சுவாசம் 2, பரிபர் அம்பிரோஸ் (Perifer Ambrose), ஹிரு

தயத்திற் கருகாமையில் ஓடும், திடீரென்று இது நிற்கவே, ஹிருதயமும் திடீரென்று ஓபந்துகிறீம் (Heart - failure). சுவாசம் 6, நடலை எலும்புக்கடாகச் செய்யலாம். நடக்கும் போது தொண்டையில் ஒருவித சத்தம் கேட்பதே சுவாசவேகக் குறையைக் காட்டும் சின்னம். சுவாசம் 7, செஷரி, குருடு, யானைக்கால். சுவாசம் 8, ரத்தக் குழாய்களைத் தாக்கி கூடிய, ஆஸ்த்மா, வயிற்றுவளி முதலியவற்றை உண்டாக்கும். சுவாசம் 9, மேகம், (Syphylis). சுவாசம் 10, படை, குஷ்டநோய். சுவாசம் 11, மூலையைத் தாக்குவதால் கீர்த்தியைக் கொடுக்கலாம், ஆராய்ச்சி ரஸம் அதிகரிக்கலாம், மலக்கடையும் கொடுக்கலாம். சுவாசம் 12, நீர் ரோகங்கள். சுவாசம் 14, வழக்கத்தலை. சுவாசம் 15, பூட்டுவலி, தலைவலி, பெண்பிள்ளை மனக்கோட்டி (Hysteria). சுவாசம் 32, எந்த சிரங்கிலும் புரை ஓடும்.

சுவாசம் 33 கம்பிர ஜன்னி. சுவாசம் 34 விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போது கூட குரட்டை. சுவாசம் 53, ஹிருதயத்தில் முட்டை போலுள்ள இடத்தில் ஓடி தோல் உரிதல், முகவாய்க் கட்டைகளில் பாலுண்ணி, முதலிய ரோகங்களைக் கொடுக்கும். சுவாசம் 60, கண்களுக்குள் ஓடும், இதன் வேகக் குறைவால் கண் விழிகள் மேலிழுக்கப்பட்டு, இறந்தவன்கண் திறந்திருக்கும். மரண காலத்தில் சுவாசங்களைல்லாம் வெகு வேகமாய்க் குன்றி உடலை ஓடுக்கும். பலவித ரோகங்கள் சம்பந்தமற்றதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அவற்றுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் ஒரு சுவாச ஓட்டமாக இருக்கும். உதாரணமாக, ஆராய்ச்சி சக்தி, உடல் பெருத்தல், மலக்கட்டு, இவற்றுக்கெல்லாம் சுவாசம் 11 மூலகாரணம் மேலும், “வயிற்றிலடித்தான், பல்லு போச்சு” என்பதைப் போல், ஏதோ ஓர் இடத்தில் ஓடும் சுவாசத்தால் மற்ற இடங்களில் கோளாறுகள் ஏற்படலாம். சுவாசம் 17 அடிவயிற்றில் ஓடுகிறது. அதனால் இல்லி

முக்கு, புளிச்சக்கண், வழக்கத்தலை, காது குத்தல், தலைவலி, பிறர் மேல் வெறுப்பு முதலியவை உண்டாகின்றன.

எல்லா சுவாச ஓட்டங்களும் பூர்ண ஆரோக்ய ரீதியில் ஓடும் வண்ணம் குண்டலினியை சீர்படுத்தி வலுவற்றச் செய்வதே பிருக்த ரஹித தாரக ராஜ யோகத்தின் கருத்து. குண்டலினியின் அந்தரங்க ஆசை எந்நாளும் உடல் அழியக்கூடாதென்பதே. இதுதான் அதன் அந்தரங்க ஆசை என்று அறியாமலே, பலவித யோகாப்பியாசங்களால் குண்டலினி சக்தியை பலவித சித்து லீலை களுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டதே ஒழிய அதன் ஆதி இச்சையைப் போட்டி அதன் இயற்கையின் குறைகளைச் சீர்படுத்த முயற்சி செய்யப்படவில்லை. குண்டலினியை நிறுத்தி, “உன் உள் ஆசை என்ன?” என்று கேட்கப் பட்டவுமில்லை. இப்பொழுதுதான் குண்டலினியை உள்ளபடி உணர்ந்து அதன் உள் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து அதற்கு மோக்ஷம் கொடுக்க வேண்டிய முயற்சி குடந்தைக் கேஷத்திரத்திலுள்ள யோகாலய மித்திர சங்கத்தால் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இந்த யோகத்தின் குருநாதனை குண்டலினிநாதனை என்று கருத வேண்டும். குண்டலினிக்குக் குண்டலினியாய் விளங்கும் குருநாதன் ஒரு பிராணப்புள்ளியாய் நம்முடைய ஹிருதயத்தில் வசிக்கும் ஜீவப்புள்ளிக்கு ஒரு கவசம்போல் நின்று, அங்கிருந்து உச்சவாசம் நடக்கும்போது, குண்டலினியின் அந்தரங்கத்துக்கு உத்திரவு கொடுத்து, சரியான எதிர்ப்புடன் நிச்சவாசம் நடந்தேருமாறு செய்கிறான். அதனால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உடல் உறுதியாகி, எம்மனிதனும் ஒரு பிறப்பிலேயே அமரபதத்தை அடையும் நிலை சித்திக்கிறது. இந்நிலையை பிரம்ம துல்லியம், கைவல்ய மோக்ஷம், நரநாரயணத்துவம், என்றெல்லாம் கூறலாம். இதுவே எம்மனிதனுக்கும் பொதுவான சித்தியாகையால், அது ஆத்ம சித்தியாகவும் அகண்ட சித்தியாகவும் பரிமளித்து நிற்கிறது.

சர்வரோஹ நிவாரண லக்ஷணை சிகிச்சை

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னிடமிருந்தே தனக்குத்தானே வைத்தியம் செய்து கொண்டு ஓர் அளவு சுகம்பெறலா மென்பதற்கு வழி உண்டு. நோயாளிகாலையிலும் மாலையிலும் தனக்கு வேண்டிய ஆகாரமெடுத்த பிறகு சௌகரியமாய்ப் படுத்துக்கொண்டு கண்ணை மூடி, கீழ்க்கண்ட பிரார்த்தனையைச் செய்து கொள்ளலாம்:—

“உலகெலாம் ஒருயிராய் நிற்கும் குண்டலினிநாதனே! உன் ஆசை பூர்த்தியடைந்தால் மனித சமுதாயத்திற்கே கைவலப்பதம் சித்திக்கும் என்பதை நம்புகிறேன். அவ்வாசை நிறைவேறப் பெருமூயற்சி நடந்து வருகிறதென்றும் கேள்விப்படுகிறேன். என் உடலிலுள்ள எக்குறைகளையும் போக்கி ஆரோக்யமளிக்குமாறு வேண்டுகிறேன். பூர்வஜன்ம வாசனைகளால் ஏற்பட்ட கர்மரோகங்களா யிருந்தாலும் சரி, நவக்கிரகங்களால் விளைந்த கோளாறுகளாயிருந்தாலும் சரி, எக்குறைகளாலானாலும் சரி, அவற்றை அறவே நீக்க வல்ல குண்டலினி உன் உத்திரவைக் கேட்டு நடக்கிறது. ஆதலால் என் உடலுக்குள் ஒடும் எல்லா சுவாசங்களையும் சரிவர ஒடும்படி சீர்திருத்தி என் உடல் எந்நோயாலும் வருந்தாமல், எவ்விதத்திலும் குன்றாமல், திடப்பெடும் வண்ணம் அருள்புரிவாய், சக்தி கொடுப்பாயாக.”

சுமார் பத்து நிமிஷம் கண்மூடிக்கொண்டே உடலுக்குள் பிரார்த்தனையின் பயனாக என்ன வேலைகள் நடக்கின்றனவென்று கவனித்துப் பார்க்கலாம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஆரோக்யம் வரும். அவசரம் மட்டும் கூடாது. பொறுமையே அருமை காட்டுமல்லவா?

இந்த சிகிச்சையைச் செய்துகொள்ள யாரால்தான் முடியாது. காசு பணம் வேண்டாம். நியமநிஷ்டைகள் ஒன்றும் கிடையாது. இதைச் செய்து கொள்ள வேண்டிய நம்பிக்கை மட்டும் இருந்தால் போதும். வேறுவித நம்பிக்கைகள் கூட வேண்டாம். எவ்வுயிர்க்கும் உயிரா

யிருக்கும் குண்டலினிநாதனைக் குறித்து பிரார்த்தனை செய்வதால், வேறு ஜப தபங்கள், துதிபாடல்கள், அனுபூதனங்கள், அப்பிரார்த்தனை நடந்து சுகம் பெரும் காலம் வரையிலாகிலும், வேண்டாமென்பது நியாயம். சமுத்திர மளவு ஜலம் கைவசம் வந்தபின் ஆற்றளவு ஜலம் சிடைக்குமா என்று ஒரு வன் ஏங்கி நிற்பது பேதமையாகுமன்றோ? மேலும் மேற்கண்ட பிரார்த்தனையைத் தினம் இருதடவை செய்தால் போதும். அடிக்கடி செய்வதால் அதிக லாபமென்பது தவறு. பிரம்மம் செவுடல்ல. இரண்டு தரம் ஒருநாள் செய்வது கூட எதற்காக என்று கேட்கலாம். பிரம்மத்தின் அன்பு நம்முடலில் பாய்ந்து பாவி எவ்விதம் வேலை செய்கிறதென்ற ஞானத்தை அடையப் போதுமான சந்தர்ப்பம் நாம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே நாம் அவ்விதம் செய்யவேண்டும். அதற்குமேல் முயன்றால் உடல் தாங்கக்கூடாத சக்தி கூத்தாட நேரிடும். அதனால் உடம்பு கெட்டுப் பிரார்த்தனையின் நோக்கம் நிறைவேறாமல் போகும்.

“போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்று திருவள்ளுவர் ஞானவெட்டியான் கூறுகிறது. மனம் போதுமென்று எப்பொழுது சொல்லும்? உடலை நடத்தி வைப்பதற்காகவே மனம் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் மனதை “மைண்ட்” (Mind) என்கிறார்கள். அதன் சப்தத்தைப் பார்த்து நாதாகசியத்தை உணர்ந்தால் “மெயின்ட்” (Main Do)—முக்கியமான வேலையை நடத்து, உடலைக் காப்பாற்றி வை, என்பதே மனதின் அந்தரங்கம் என்ற ஞானம் கிடைக்கும்.

உடலுக்குப் பரிபூர்ண ஆரோக்யம் கிடைத்த போதன்றோ “போதும்” என்று மனம் சொல்லும். பொன் செய்வதென்றால் ரசத்தைக் கட்டித் தங்கம் செய்யும் வாதவேலையல்ல. மெய்வாதம் உடலை உறுதி பண்ணுதலே. அதை நமக்குக் கற்றுக் கொடுக்கும் பொன் (குரு, ஆசான்), நமக்குள்ளேயே யிருக்க

க த ஜா

[கு. பா. வேங்கடாசலம்]

துன்ப வாழ்க்கையின் ஊடே வந்து மறையும் இன்பம்போல இருண்ட மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் மேற்கு வானத்தில் “லாவ்ல” மாதப் பிறை தெரிந்து மறைந்தது. வளைந்த தங்கக் கம்பி போன்ற அந்தப் பிறையைப் பார்த்தவுடன், அடங்கி நிம்மதியாயிருந்த கிராமம் அல்லோல கல்லோலப் பட்டது. எங்கு பார்த்தாலும் ஜனங்கள் கும்பல்கும்பலாய் நின்றனவென்று, மேகங்களுக்கு மத்தியில் தோன்றி மறையும் அந்தப் பிறையைக் கண்டு ஆசவாரித்தார்கள். சிறு பையன்களும், பெண்களும் வேகத்துடன் வீடுநோக்கி ஓடினார்கள். தங்கள் பிறையைப் பார்த்ததை அறிவிக்க.

கதிராவும் மற்றக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து அந்த சுப சமாச்சாரத்தைத் தன் அம்மாவிடம் தெரிவிக்க ஓடினார். ஓடின வேகத்தில் கல் தடுக்கிக் கீழே விழுந்துவிட்டான். முழங்காலில் தோல் சிராய்ந்து இரத்தம் வந்ததைக் கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை. எலும்புக் கூடு உயிர்பெற்று ஓடிவருவது போலிருந்த கதிரா, மேல்முச்சு வாங்க ஓடிவந்து, “அம்மா! பிறையைப் பார்த்தியா?”

கூடவுள் (உட்புகுந்து பார்) என்று சொல்லக் கூடும் குண்டலினிநாதனே. காகபுசண்டர் கீதமும் இதைத்தான் சொல்லுகிறது:—

“காசினியில் எல்லாமே ஒன்றுமென்று கருத்தான் வைத்ததினை அறிவதிடா

இட்டனே கடவுளெனச் சொன்னசாரம் எண்ணியதே உள்தழைந்து பாருமென்று திட்டமாய் குறித்ததே கவனித்தாலும்

நானைக்குத்தான் பெருநா” என்று சந்தோஷத்துடன் கூச்சல் போட்டான்.

அம்மாவின் உள்ளத்தில் பொங்கும் சோக ஊற்றின் ஒரு சிறு திவிலையைக் கூட அந்தச் சின்ன உள்ளம் அறிய வில்லை.

“அம்மா! நானைக்குத்தானே பெருநா” என்றது குழந்தை. “ஆம்! அம்மா என்று குழந்தையை வாரி அணைத்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுத்தான் அந்தத் தாய். “அம்மா! நானைக்கு எனக்குப் பாவாடை.....சட்டையெல்லாம்.....” என்று தாயார் ஒக்கலிவிருந்துகொண்டே முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டது. “சரி! அதுக்கென்னமா தாரேன்” என்று சொன்னாள் ஒரு பெருமூச்சுடன். “நெசமாகவா. இத்தனை நாளையும்தோல எமாத்துவியோ?” என்றது கெஞ்சங் குரலில் குழந்தை. “ஹம்.....இதோ பார்! பாவாடை தயாராய் வச்சிருக்கேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே மேலே ஒரு பலகைமீதிவிருந்து ஒரு புதுப் பாவாடையை எடுத்தாள். தன்னுடைய கைகளாலேயே பல நிறத்துண்டுகளால் ஒட்டுப்போட்டுத் தைத்து வைத்திருந்த அந்தப் பாவாடையைக் குழந்தை கையில் கொடுத்தாள். ஏமாற்றத்தால் வாடியிருந்த முகம் பிரகாசித்தது. சாந்த மயமான அந்த முகத்திலுடே ஒளி வீசும் அந்த நீலக் கண்களிலே தான் எவ்வளவு திருப்தி கூத்தாடிற்று.

பாவாடையை வாங்கியதும் தாயார் இடுப்பிலிருந்து கீழே குதித்து அந்தப் பாவாடையை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடினாள். அப்பொழுதே அதைத் தன் சினேகிதர்களிடம், முக்கியமாய் அடுத்தத்தெரு காவாடம் காண்பித்தால்தான் இரவு அவளுக்குத் தூக்கம் வரும். அதற்காக

அவன் எத்தனைதரம் வெளியே ஓடியிருப்பான். ஆனால் அம்மாவின் கைகள் அவளை வாரி எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டனவே!

ஓடும் கதிராவைக் கையிலெடுத்ததும் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அவளுடைய மனம் துள்ளிப் பாய்ந்தது.

அன்றும் இதுமாதிரி “ரமலான்” பண்டிகைதான். கதிரா அவளுடைய கர்ப்பத்திலிருக்கிறாள். பிரசவ வேதனை ஆரம்பிக்கும் சமயத்தில்தான் அவளுடைய கணவன் பிறையைப் பார்த்து விட்டு வந்து சொன்னதை இப்பொழுது அவள் மனம் ஞாபகப்படுத்தியது. விடிந்தால் கதிரா பிறந்து ஐந்து வருடங்கள் ஆகின்றது என்று நினைத்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். கண்ணீர் பொலபொலவென்று உதிர்ந்தது. அப்பொழுது தான் நின்றிருந்த அந்தக் கண்ணீர் ஊற்று மறுபடியும் திறந்துகொண்டது. அவள் வாழ்க்கை பூறாவியம் அழுதே கழிக்கும்படியாகத் தான் ஆண்டவன் அவளை இந்தத் ‘துனியா’வில் பிறப்பித்தான் போலும்.

தனியேயிருந்து துயரம் அத்தனையும் சகிக்கலாம். அதனால் அந்தச் சிறு ஜீவனும் அவளுடன் அந்த ஏழ்மை நிலையைப் பகிர்ந்துகொள்ள வந்திருக்கிறது. கதிரா வின் முகம் வாடும்பொழுதுதான் அவள் துயரம் உச்சானியை அடைந்தது. “பாவம்! அந்தச் சிறுவயதிலேயே கதிரா துன்பக் கேணியில் விழுந்து தந்தளித்தாளே” என்று.

அப்துல் காதர் என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும்; அவன் பணக்காரனல்லன். இரத்தத்தை வடித்து முதலாளியைச் சுகபோசத்திலிருத்தும் எண்ணற்ற தொழிலாளிகளில் அவனும் ஒருவன். இப்பொழுது முதலாளியின் ஞாபகத்தை விட்டே மறைந்துவிட்டான். அவன் இரத்தத் துளிகள் தனது பெட்டியில் பணமாக நிறைந்திருந்தும் அவரும் இவனை நினைக்கவே இல்லை.

கூரையற்ற குடிசையிலிருந்துகொண்டு முதலாளியின் பெரிய புது வீட்டிற்கு உத்திரம் தூக்கி வைக்கும்பொழுதுதான்

அவன் பலிலாங்கப் பட்டான். அவன் என்ன செய்வான்? விதி அவன்மீது உத்திரத்தைச் சரியச் செய்தது. உழைத்து மிகுந்திருந்த இரத்தத்தையும் அந்த வீட்டின் புழுதிகளே அர்ப்பணம் செய்து விட்டு அப்துல் காதர் மறைந்தான்.

இதெல்லாம் கொஞ்ச நாளில் அந்த ஊர் ஜனங்களின் நினைவைவிட்டு அகன்று விட்டது. ஆனால் அப்துல் காதரின் மனைவி—ஆம்! அவள்தான் பாத்துமாள் பிபி. அவள் மனதில் இது கல்லின் மேல் எழுத்துப்போலப் பதிந்திருந்தது. இதை நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் வடிப்பாள். கதிராவைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு அந்த இளமுகத்தில் பிரதிபலிக்கும் தனது கணவனின் சாயலைக் கண்டு சற்று ஆறுதலடைவாள். ஆனால் எவ்வளவு நேரம்....? மறுபடியும் புயல்.....பிறகு.....அமைதி.....அவள் மனதில் இருந்த நிலைமகளும் மாறி மாறி உருப்பெற்றுப் போராடிக்கொண்டிருந்தன.

கதிரா வளர வளர வறுமையும் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது. தினசரி பீடி சுற்றுவதில் வரும் இரண்டரையனுவை வைத்துக்கொண்டு இரண்டு உயிர்கள் காலர்தள்ள வேண்டியிருந்தது. இதே நிலைமையில் எத்தனையோ பண்டிகைகள் வந்துவிட்டுப் போயின. ஆனால் இப்பொழுது வந்த ரமலான் பண்டிகை பாத்துமாள் பிபிக்கு வெகுமுக்கியமாய்ப் பட்டது. கதிரா ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் அதே தினத்தில்தானே பிறந்தாள். பண்டிகையோடு தன் குழந்தையின் ஐந்தாவது பிறந்த தினத்தையும் கொண்டாட நினைத்தாள். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் அவளுக்கு எங்கிருந்து கிடைக்கும்? இருந்தாலும் ஒருவிதமாய்க் கொண்டாட முடிவு செய்திருந்தாள்.

இரவு மணி 7½. காலணு மண்ணெண்ணையால் உயிர் வாழ்ந்து, வெளிச்சத்தை யும் புகையையும் கக்கிக்கொண்டிருந்தது ஒரு சிறு தகர விளக்கு. பாத்துமாள் பிபியின் மனம்போல வெளியே அடிக்கும் காற்றின் வேகத்தால் சுடர்

அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்தில் பக்கத்திலிருக்கும் மருதியில் நகரா ஒலித்து ஓய்ந்தது. மற்றக் காரியங்களிலிடுபட்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் “யஷா” தொழுகைக்காக மருதிக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். பாத்துமானும் தொழுவதற்காக எழுந்திருந்தாள். பின்புறம் போய் “ஒஹி”ச் செய்தாள். பாயின்மீது மேற்குமுகமாக நின்று ஆண்டவனை நோக்கித் தொழ ஆரம்பித்தாள்.

வழக்கப்படி கதிராவும் தனது புதிய பாவாடைபுடன் பக்கத்தில் தானிருந்தாள். தொழுகை முடிந்தது. “கதிரா” என்றாள். பதில் இல்லை. பின்புறம் ஓடினாள். அங்கு அடிக்கும் காற்றும் மழையும் அவளால் வெளியே தலைீட்ட முடியவில்லை. “கதிரா, கதிரா” என்று கத்தினாள். ஈரப் பசையற்று வரண்ட தொண்டையிலிருந்து வரும் சப்தத்தை வெளியே கேட்கமுடியாதபடி. செய்தன அந்த மழையும் காற்றும். தகர விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டினுள் தேடினாள், காணவில்லை. இந்தக் காற்று மழையிலும் எங்கே போய் தேடுவாள்?

அடுத்த தெருவிலுள்ள காலாவிடம் தனக்குக் கிடைத்த அந்தக் கோடிப் பாவாடையைக் காட்டுவதற்காக அந்த மழையைக்கூட லக்ஷியம் செய்யாமல் கதிரா போயிருப்பாள் என்று அவளால் ஊதிக்கத்தான் முடியுமா? அங்கே மழையில் நனைந்துகொண்டே கதவைத் தட்டுவதும், உள்ளே தங்கள் குழந்தைகளுடனிருக்கும் குஷாலில் கதிராவின் குரல் கேட்காமலிருப்பதும், கதிரா அங்கே தான் நிற்பதையும் பாத்துமானால் எவ்விதம் அறியமுடியும்?

பாத்துமாள் அந்த மழையோடே அடுத்த வீட்டிற்கு ஓடினாள். அங்குமில்லலை. அடுத்த வீடு—எதிர்வீடு—பக்கத்துவீடு—ஓர் இடத்திலும் காணவில்லை. ஒவென்றிரையும் அந்த மழை சப்தத்தின் மத்தியில் “கதிரா” என்ற குரல் பன்முறை ஒலித்தது. ஆனால் பதில்?.....அது தான் இல்லை. பக்கத்து வீட்டு ஜனங்கள் பேச்சளவில் சமாதானம் சொல்லிக்

கொண்டிருந்தார்கள். அவளால் அதற்கு மேல் ஒரு அடிகூட எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. தனது ஒரே சேலையும் நனைந்து தொப்பமாய்ப் போய்கிட்டது. தனது வீட்டுத் திண்ணையில் தொப்பென்று விழுந்தாள். வாய் ‘கதிரா’ என்று முணுமுணுத்து ஓய்ந்தது.

நிச்சாம மிருக்கும். திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். “ஹா! ஆல்லா!” என்று கத்தினாள். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். தான் கனவில் கண்டதை நினைக்கும் பொழுது உடல் புல்லரித்தது. தன் கணவன் கதிராவை வாரி எடுத்து முத்தமிட்ட காட்சி அவள் கண்முன்னே தோன்றி மறைந்தது. எழுந்து மறுபடியும் ‘கதிரா’ என்று கத்திக்கொண்டே ஓடினாள். அடுத்தத் தெருவுக்கு அவளை இழுத்துக்கொண்டு ஓடியது விதி. பாவம்! பாத்துமானின் கூரிய கண்கள் ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும் தடவிச் சென்றன. அந்த நடுத்தெருவில் ஓடும் தண்ணீரின் மத்தியில் கிடந்த ஒன்றை எடுத்தாள். ஆம் அதுதான் கதிராவின் உடல். முகத்தருகே கொண்டிபோனாள். “ஹா! கதிரா!” என்று கத்தினாள். அந்த ஒரே சப்தத்தில் அந்தத்தெரு முழுவதும் விழித்துக்கொண்டன. சப்தம் கேட்ட இடத்திற்கு ஜனங்கள் எல்லோரும் ஓடினார்கள். தங்களுக்கு முன்னால், ஓடும் தண்ணீரில் தாயும் மகளும் கிடப்பதைக் கண்டால் திடுக்கிடாமல் என்ன செய்வார்கள்?

ஸங்கீதமா ? ஸங்கேதமா ?

[ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள், எம். ஏ., பி. எல்.]

சகசு : சுருதி : நமஸ்காரம் அண்ணா. ஸிருத்த சுருதி : வா அப்பா. நீ கண்ணில் பதிவதே அபூர்வமாகிவிட்டது. எனக்குக் கச்சேரி "ஸர் கூட்" ஒய்ச்சல் ஒழிவு இல்லையேயிருக்கிறது.

ச : இப்போது என் அத்தானுக்கு நல்ல "சான்ஸ்" : ஓயாமல் ராபிலிலும் மோட்டாரிலும் பிரயாணமாக வே இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். இப்பவும் ஒரு கச்சேரி விஷயமாகத்தான் இங்கு வந்தேன். நம் தானச்சுருதியையும் கானச்சுருதியையும் அழைத்துப் போவதற்காக. தகஷிண கந்தர்வா கங்கு வய்யர் விட்டுக் கல்யாணத்தில் கச்சேரி ஒப்புக்கொண்டிருந்தார். பக்க வாத்தியம் வழக்கம்போல் அவருடைய ஸெட்டுத்தான். ஆனால் பிடிஸ்காரர் இரண்டு நாள் முன் தனக்கு வர முடியாதென்று தந்தி கொடுத்துவிட்டாராம். ஆதலால் அந்த ஸெட்டு "கான்ஸ்" ஆகி நம் அத்தானுக்குத் தகவல் வந்தது. இவர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.

வி : யார் அந்த ஸெட்டை "கான்ஸ்" செய்தது ?

ச : கந்தர்வாவே தேதியைத் தள்ளி வைத்துக்கொள்ளா விட்டால் கச்சேரி "கான்ஸெஸ்டி" என்று தந்தி கொடுத்து விட்டார்.

வி : ஏன், வேறு பிடிஸ்காரர் கிடைக்கவில்லையா ?

ச : கிடைக்காமல் என்ன ? கந்தர்வா தான் தன் பக்க வாத்தியத்திற்கு இரண்டு நாட்களாகத் தவிர, மற்றவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பதில்லையே. அவருடைய ஸெட்டு இல்லாவிட்டால் அவர் பாடுகிற தில்லை என்பதுதான் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே.

வி : அதற்கென்ன காரணம் ? என் லெகு கால அனுபவத்தில் இவ்விதம்

ஒரு கண்டிப்பான அனுஷ்டானம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லையே.

ச : கங்கு வய்யர் மருமான் கந்தர்வாவுக்கு சொகரியமான தேதிக்கு முகூர்த்தம் ஒத்திப் போடவேண்டுமென்று மிகவும் முயற்சி செய்தான். ஆனால் பெரியவர்கள் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. சிறுவர் கோஷ்டிகளுக்கு தகஷிண கந்தர்வா விடம் பிரமை. பெரியவர்களுக்கோ நம் அத்தான் பாட்டில்தான் பிரீதி. அத்தானுக்கு கானச்சுருதி பிடினும் தானச்சுருதி மிருதங்கமும் வாய்த்துவிட்டால் வெகு உதஸாஹம். இவருக்கு ஒத்துமையான ஸெட்டு இது.

வி : இருந்தாலும் உன் அத்தான் வேறு பிடிஸ் மிருதங்கங்களை போட்டு விட்டால் கச்சேரி பண்ணமாட்டேனென்று சொல்லமாட்டாரே ?

ச : அந்த வழக்கம் ஒருநாளும் கிடையாது. பக்க வாத்தியம் யார் என்று இவர்கேழ்பதே கிடையாது. எந்தப் பக்க வாத்தியமானாலும் அங்கேகிறப்பார். ஏன், வெங்கிடசப்பு முதல் வெங்கிடசாமிநாயுடுவரை இவருக்கு வாசிக்காதவர் யார் ?

சுருதி, லயம், ஸம்பிரதாயம் இவர்கையில் இருக்கும்போது எந்தப் பக்க வாத்தியக்காரனாலும் கடிவாளத்தைக் கவ்விக்கொண்டு ரோட்டோடு போகும்படி ஏற்படுமே யொழிய, மீறிச் செல்லவோ, குடை கவிழ்க்கவோ இயலாது. இந்த மூன்று லகான்களையும் இவர் மாற்றி மாற்றி இழுத்து இடக்கு செய்ய பவர்களையோ, தடுமாறுபவர்களையோ வழிக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துக் கொண்டே யிருப்பார்.

வி : சுருதி, லயம், ஸம்பிரதாயம் இம் மூன்று நிலைகளிலும் மைனாக பவதம் போல் அடித்தனத்தை அளவின ஸங்

கீத ஸித்தனுக்குப் பக்க வாத்திய இன்னல்கள் யானையின் கால்களில் சிக்கிக் கொள்ளும் கொடிகளைப்போல் தன் கம்பிர நடையைத் தடுக்க வல்லனவாகா. ஆனால் மூவரும் அத்தகைய ஸித்தர்களானால் பெரும் போட்டா போட்டி ஏற்படும். அதில் மிருதங்கக்காரனைப்பிடிஸ்காரன் தன் கையில் போட்டுக்கொண்டு பாடகனைக் கண்கலங்க அடிப்பதும் அல்லது அவனைப் பாடகன் தன் கையில் போட்டுக் கொண்டு பிடிஸ்காரனை ஆட்டிவைப்பதும் அடிக்கடி நேரும். பாடகனும் பிடிஸ்காரனும் ஒத்துப்போய் விட்டால் மிருதங்கக்காரன் (அல்லது கஞ்சீரா, கடம் வித்வான்) ஸாதுவாய்ப் பின் தொடர வேண்டியதுதான். ஆனால் பெரிய ஸிம்மங்கள் சேர்ந்து விட்டால் கச்சேரி ஸாதுவாய்போய்விடாது. சாதாரணமாகப் பாடகனுக்கும் பிடிஸ்காரனுக்கும் பல பரிசுஷியில் உதஸாதத்தினாலோ அல்லது சில சமயம் பரஸ்பரம் பொறுமையாலோ போட்டி ஏற்படத்தான் செய்யும். மிருதங்கக்காரன் ஒரு கஷியில் சேர்ந்து கொள்வான். தனியே விடப்பட்டவன்போடு கொஞ்சம் தண்டாட்டம்தான். கச்சேரிக்கு வரும்போது வயத்தில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு குல தெய்வங்களை பிரார்த்தித்துக் கொண்டிதான் வருவான். எந்தப் புதரி லிருந்து எந்தப்பூதம் கிளம்புமோ ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் அதிலும் சமாளித்துக்கொள்பவன் பெரியவனாவான்.

இந்தப் பெரும் நிகழ்ச்சி எல்லாம் திருக்கோடிகாவல் கிருஷ்ணயரோடும் கோனேரி ராஜபுரம் வைத்தினாத்ய ரோடும் போய்விட்டது. அது மாமூண்டியாபிள்ளை, பழனி கிருஷ்ணயர் இவர்களின் காலம். இந்த ஸிம்மங்களுடன் கர்ஜனை போய்விட்டது—மன்னார்குடிப் பெரியவாளுடன் சாஸ்திர வாக்யார்த்தம் போய்விட்டதுபோல்—இப்போது ஸங்கீதக் கச்சேரி ஸங்கேதக் கச்சேரியாகி விட்டது, வியாஸ பூஜை வாக்யார்த்தம் போல்.

சகசு : சுருதி : அண்ணா, நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால்,

ஸங்கீதம் மலையூழ்ந்த புராதனக் கானகமானால் அல்லவா ஸிம்மங்கள் காஜிக்கப் போகின்றன. ஸங்கீதம் புது நாகரிகத்தில் ஒரு புஞ்சோலையாக மாறிவிட்டால் அதில் அழகான புறங்கள் நேசமாய்க் கூவுவதும் மாஸ்கள் தோகை விரித்தாடுவதும் தானே கானத்தக்கது ? எதுமேல் ? பயங்கரமான ஸிம்ம கர்ஜனையையும் சஞ்சாரமற்ற கானகத்தையும் யார் விரும்புவார்கள் ? மேலும் பாட்டு, பக்க வாத்தியம், லயம் மூன்றும் ஒத்துமைப்பட்டு இழைத்தாலல்லவா ஸங்கீதமாகும் ? இல்லையெல் மல்ல புத்தமும் மனஸ்தாபமும் ஸங்கீதமாகும் ? ஸங்கீதமாகமான ஸங்கீத கலையில் வீரரஸத்திற்கும் அற்புத ரஸத்திற்கும் அவகாசம் எது ?

வி : ஸங்கீதத்திற்கு அந்தாங்கமான ரஸ பிரச்சனையைப் பற்றிப் பின் ஒரு சமயம் பேசிக்கொள்வோம். இப்போது ஸங்கீதம் ஏன் ஸங்கீதமாகாதென்றும், மல்ல புத்தமும் மனஸ்தாபமும் ஸங்கீதமாகுமா என்று மட்டும் விசாரிப்போம். முதலில் "ஸங்கீதம்" என்ற பதத்திற்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதற்கு "முன் ஏற்பாடு" அல்லது "கட்டுப்பாடு" என்பது பொருள். ஹரிகதா காலகேஷபத்திற்கு ஸங்கீதம் செய்து வைக்கப்பட்ட ஜமா இன்றியமையாதது. கல்பனை நிறைந்த ஸங்கீதத்திற்கு ஸங்கீத ஜமா கேடுவினைவிக் கும். கொஞ்சநாளில் அவ்விதக் கச்சேரி கிளப்பிப்போய் பாடமாகிவிடும். ஒரே ஜமாலை அபேகிப்பவன் தனக்கு ஒரு ஊன்றுகோலையாவது சாய்வு மனையை யாவது அபேகிக்கும் ஒரு பலஹீனனுக்குச் சமமாகிறான். தனக்கு சிறப்பயமாகவிருப்பதற்கும் தன் ஏறல் தாழல் க்கோ மூடிக்கொண்டு போகவும் நம்மிக் கையாயின தோழர்களை அவன் விரும்புகிறான் என்று தோன்றும் ; அல்லது தனக்கு பிரஸித்தப் பக்கவாத்திய மில்லா விட்டால் தன் பிரஸித்திக்குத் குறையேற்படுமென்று அவன் மனதில் ஐயமிருக்கிறதென்றும் தோன்றலாம். ஆனால் கல்பனை என்ற ஸாம்ராஜ்யத்தை ஆளுபவனுக்குப் பக்க பலன் அலங்காரத்

திற்குமட்டுமே யல்லாது ஊன்றுகோலாகவாவது சாய்வு மனையாகவாவது ஆகிறதில்லை. பிமனேனைப்போல் இவனே பக்கத்திலிருப்பவனையும் தாக்கிச் செல்ல வல்லவனாகிறான். ஆனால் பக்க வாத்தியக்காரனும் கல்பனா சக்கிரவர்த்தியாக விருந்தால் அந்த ஸங்கீதம் தேவர்களுக்குரிய விருந்தே ஒழிய மனுஷ்ய ஆத்மாவால் அனுபவித்து மாளாது. அவ்வித ஜமாக்களுக்கு “ஸங்கீதம்” என்ற தூஷணை ஏற்படாது. ஏனெனில் தேவகினை ஜலம் ஆரோக்யக்குறைவை உண்டிபண்ணுமே ஒழிய ஊற்று ஜலம் நித்ய சுத்தமானது. பல்லடம் ஸஞ்ஜ்வராவ் அவர்கள் வெகுநாள்வரையில் கரூர் சின்னசாமி அய்யரையும் மைலாட்டேர் கிருஷ்ணையரையும் அவருக்குப் பிறகு மைலாட்டேர் சாமி அய்யரையும் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு கச்சேரிகள் செய்துவந்தார். ஆனால் அவர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் உத்ஸாஹப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கல்பனா பிரபஞ்சத்தில் ஏறிவிடையாடுவதில் ஒரு குறைவும் இருக்காது. ராயர் அவர்கள் வேறு பக்க வாத்தியத்தை ஒதுக்கவும் நினைக்கவில்லை. சுமார் நாற்பது வருஷங்களாக பிரக்யாதி பெற்ற எந்தப் பிடி மிருதங்கக்காரரும் அவருடன் வாசித்திருக்கிறார்கள். யாவராலும் ராயரைச் சிறப்பிக்க முடிந்ததே யொழியச் சிறியவராய்த் தோற்றுவிக்க முடியவில்லை. பல ஹீனமான பக்கவாத்தியங்களையும் அவர் கிராகரித்ததில்லை. தன் பலத்தில் கச்சேரி செய்பவராதலால் பக்க வாத்தியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வு அவரை பாதிக்காது. பாடகருக்குத் தக்க பக்க வாத்தியத்தைப்போட்டுப் புண்ணமான ஸங்கீதத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆதரம் ச்ரோதாக்களைச் சேர்ந்ததே யொழியப் பாடகன் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டால் அது அவன் பலஹீனத்திற்கு அறிகுறியாகும். வைத்தினதய்யருக்கு கோவிந்தசாமி பிள்ளையும் அழகன் டம்பி தக்ஷிணமுர்த்தி பிள்ளை இவர்களும் எங்கும் ஒரே ஸெட்டாக இருந்து வந்ததற்குக் காரணம் ஜாதிக்கமலத்தை

ரொங்குன் வைரத்துடன் சேர்த்து தோடு ஜதை கட்டக்கூடாது என்ற ச்ரோதாக்களின் மனோபாவம் மட்டுமே ஒழிய மேற்படி வித்வான்களின் பிரார்த்தனையினால் அவர்கள் பிரார்த்திக்காமலிருந்த காலமும் உண்டு. ஆனால் ரஸிகர்கள் அவர்களை விடுவதில்லை. கச்சேரி மேடையில்மட்டும் நிர்ப்பந்தப் படுத்திச் சேர்த்து உட்கார்த்திவிடுவார்கள். தனி இயல்புகளில் அவர்களுக்குள் வேற்றுமை இருந்தாலும், உலகத்திற்கும் பயன்படும் ஸங்கீதக் கலையின் பேரொளிகளைத் தாங்கி நிற்கும் சிகரங்களாய் அவர்கள் இருந்ததால் அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் விஷயத்தில் உலக மக்கள் அதிகாரம் பெற்றவர்களானார்கள். அந்த வித்வத் ச்ரோமணிகளும் கலாஸவையில் தங்கள் தங்கள் தனி இயல்புகளை ஒதுக்கிவைத்திருந்தார்கள். இது பெரியோர் தன்மை முடிவுரையாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், எதிர்பாராத அம்சம் என்பது ஒன்று இருந்தாலொழிய ஸங்கீதம் ஸங்கீதமாகாது. ஸங்கீதம் என்ற சொல்லுக்கு இடமாகும்.

ச: யார் எதிர்பார்க்காதது?

சி: இது சரியான கேள்வி. எதிர்பாராதது என்பது மூன்று வகைப்படும். ச்ரோதாக்கள் எதிர்பாராதது என்பது அல்ப விஷயம். கச்சேரி செய்பவர்கள் பரஸ்பரம் எதிர்பாராதது என்பது உத்தம விஷயம். இந்த மூன்று விஷயங்களிலும் எதிர்பாராத அம்சங்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஸங்கீதக் கச்சேரி உன்னதமானது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு இந்த அம்சங்கள் குறைகின்றனவோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அது ஸங்கீதக் கச்சேரியாகிறது. எல்லா விஷயங்களிலுமே எதிர்பார்த்த அம்சங்களே வளர்ந்திருந்தால் கச்சேரி குன்றிப்போன கஞ்சிபோலாகும்; ஊக்கமளிக்காது. உத்ஸாஹத்தைச் சிதைக்கும். ஆனால் இந்த வருஷம் ஆடிமாதத்தில் ஆற்றில் அதிக ஜலம் வராத போனாலும் நாம் பதினெட்டாம் பேரை சித்தி

ரான்னங்களுடனும் சப்பாங்களுடனும் கொண்டாடாமல் விடவில்லை என்பது போல் மேற்படி ஸங்கீதக் கச்சேரிகளையும் நாம் கேழ்க்காமல் விடுவதில்லை. இந்த ஸங்கீதக் கச்சேரிகளைக் கேழ்பது டியூபில் காற்று குறைவாயிருக்கும் போது ஸைக்கிள் சவாரி செய்வதற்குப் கொப்பாகும்.

பாடுபவருக்கே அது அப்படித்தான் இருக்கும். மேடு பள்ளங்களில் இடுப்பு ஒடியும். வேகம் எடுக்காது. தள்ளுவதில் கால் சோர்ந்துவிடும். காற்றுப் பூராவாகவிருந்தால் ஆகாயத்தில் பறப்பதுபோலிருக்கும். நாம் ஒரு வேகம் கொடுத்தால் அது இரண்டிடங்கு வேகம் எடுக்கும். ஸங்கீத அம்சங்கள் வலுக்க வலுக்க உண்மையான ஸங்கீதம் களைபிடுங்காத வயலில் பயிர்போல் செழித்து ஒங்கி வளராது.

எதிர்பார்க்கப்படாத அம்சங்களில் ச்ரோதாக்களால் எதிர்பார்க்கப்படாதது என்பதை முதலில் குறிப்பிட்டோம். மேலே எது பாடப்போகிறான் என்ற ஆவல் ச்ரோதாக்களுக்கு இருக்க வேணும். அந்த ஆவலை அடிப்பெயர்த்து ச்ரோதாக்களுக்கு முன்னதாகவே புரோக்ராம் அச்சடித்துப் பரிமாருவது ஒரு வித ஸங்கீத அம்சமாகிறது.

ச: கூட அன்யாயம். அண்ணா இரைந்து பேசாதேயுங்கோ. இந்த புரோக்ராம் நோடஸில் வெகுப் பேர்களுக்கு பிரமை இருக்கிறது. மெட்ராஸில் ஜனங்கள் இருட்டில் உட்கார்த்து கச்சேரி கேட்பாலும் கேட்பார்கள் போலிருக்கிறது. புரோக்ராமைக் கையில் கொடுக்காவிட்டால் கச்சேரி கேட்க உட்காரவே மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். அப்படி ஒரு பழக்கம் சுமார் 10, 12 வருஷ காலமாய் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒரு சமயம் பாருங்கள், நான் ஒரு நண்பருடன் ஒரு ஸபாவின் ஸீரீஸ் கச்சேரிகளுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் என் நண்பர் டிராமில் ஏறினவுடன் புரோக்ராம் புஸ்தகத்தைத்தான் மறந்து விட்டதை அறிந்துகொண்டு உடனே டிராமை நிறுத்திச் சொல்லிக் கீழே இறங்கி ரிக்ஷாவில்

திரும்பி விடு போய் புரோக்ராம் புஸ்தகத்தை எடுத்து வந்தார். இதில் ஒரு மணி தாமதம் ஆகிவிட்டது. கச்சேரியில் நாங்கள் அமரும்போது அவர் புஸ்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்த்து ஐந்தாவது உருப்படி நடக்கிறது என்று தெரிந்துகொண்டு சந்தோஷித்தார். ஆனால் பக்கத்தில் இருந்த ஒருவர், பாடகர் வரிசை கிரமமாய்ப் பாடவில்லை என்றும், இது மூன்றாவது உருப்படிதான் என்றும், புரோக்ராமில் குறிக்கப்படாத வர்ணம் ஒன்று முதலில் அவர் பாடியதாயும் அதற்கு கல்பனை ஸ்வரங்கள் பல ஆவர்த்தங்கள் பாடி அதிக நேரம் கழித்து விட்டதாயும் சொன்னார். என் நண்பர் தன் பொண்டன் பேரவை எடுத்து மசியை ஆத்திரத்துடன் உதறி (என் மடியில் வெள்ளை வேஷ்டியில் நீல பிந்துக் களைப் பரப்பிப்) பக்கத்து ரஸிகரிடம் நடத்தது நடக்காதது முதலிய கிரீத்தனங்களைக் கேட்டு விபரமாய் புரோக்ராம் புஸ்தகத்தில் அந்த அந்த இடத்தில் குறிப்புக்கள் செய்துகொண்டார். “இந்த விஷயமாய் ஸபா செகரெட்டரிக்கு விபரக் குறிப்புகளுடன் ஒரு புகார் எழுதி அனுப்பப் போகிறேன்” என்றும், சொல்லிக்கொண்டார். பக்கத்து ரஸிகர், “ஸார், மறற்க் கச்சேரிகளுக்கும் இதேமாதிரி “நோடஸ்” எடுத்து ஸீரீஸ் முடிந்த பிறகு எல்லாத் தவறுதல்களையும் சேர்த்து ஒரு புகாராக எழுதி இன்னும் நாலு பேரிடம் கையெழுத்து வாங்கி அனுப்பலாம். நானும் கையெழுத்துப் போடுகிறேன். புரோக்ராமில் கொடுத்து விட்டு இவர்கள் இஷ்டப்படி பாடுவதென்றால் நாம் எல்லாம் என்ன ஏமாந்தவர்களா?” என்று கோபக்களையுடன் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு மறுபடியும் என் நண்பருடன் புரோக்ராமை கவனிக்க ஆரம்பித்தார். பாடகர் சரணம் பாடி, அதில் நிரவல் ஸ்வர வரிசைகள் பாடிக்கொண்டிருந்ததால் அவர் பாடும் கீர்த்தனை என்ன வென்றும் அது புரோக்ராமில் உள்ளதா இல்லாததா வென்றும் புரோக்ராமில் இருப்பதா யிருந்தால் வரிசை கிரமப்படி எடுத்துக்கொள்ளப்

பட்டதா இல்லையா என்றும் வெகுநேரம் வரையில் நிர்ணயிக்க முடியாமல் இருவரும் பொறுமையிழந்து முறுமுறுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு நானும் அவர்களே அவர்கள் சம்சயத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளட்டுமென்று மௌனமாயிருந்து விட்டேன். இவ்விதமாகவே கடைசி வரையில் அவர்கள் அன்று புரோக்ராமம் பிரயோஜனப் படுத்திக் கொண்டு கச்சேரி கேட்டார்கள். மறு நாள் முதல் இந்த புரோக்ராம் வாதிகளின் சோக்கையில்லாமல் தனியே கச்சேரி கேழ்க்கப் போகலானேன்.

வி : “லோகோ பின்னருசி :” ஆனால் புரோக்ராம் போடுவதில் ஒரு செளகரியம் இருக்கலாம். சிலருக்கு சில கீர்த்தனைகள், சில ராகங்கள், சில சில்லரை வகையறுக்களில் அதிக ருசி. லிஸ்டை முதலிலேயே பார்த்துவிட்டால் உள்ளே போகிறது போகாததை நிச்சயம்செய்து கொள்ளலாமல்லவா? சில ராகங்களையோ சில உருப்படிக்கையோ கேட்டு சிலர் அலுத்துப் போயிருப்பார்கள். சிலருக்குப் பல்லவி என்றால் பெருத்த அலுப்பு. இன்னது பாடப்போகிறார்களென்றுதெரியாமல் டிக்கட்டு வாங்கிவிட்டால் உள்ளே போனபிறகு எல்லாம் வேண்டாத சரக்காகவே இருந்துவிடும் பக்கத்தில் ஏமாற்றமாக வல்லவா இருக்கும்?

ச : அப்படிப் பார்த்தால் இந்த காலத்தில் புரோக்ராம் ரொம்ப அவசியம் தான். ஏனெனில் ராஜ்ய வாதங்களில் இருப்பதுபோல் ஸங்கீதத்திலும் கக்ஷிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இது கக்ஷிகள் களைப்பதையே அடிப்படையாகக் கொண்ட யுகமல்லவா? சிலருக்கு தியாகையர் கீர்த்தனைகள் திகட்ட ஆரம்பித்திருக்கின்றன. சகட்டுக்கு நன்றாக தியாகையர், தீக்ஷிதர், சாமா, சாஸ்திரிகள், ஸுப்பராய சாஸ்திரிகள், ஸதாசிவராயர், ஸதாசிவபிரம்மேந்திராள், ஸவாதித் திருநாள், இப்படி இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு கக்ஷி.

வி : ஏன் காப்பபுரிவாஸர், பட்டணம் சுப்பிரமணி அய்யர், பூச்சி அய்யங்கார் முதலியவர்களை விட்டு விட்டீர்களே.

ச : இவர்களுக்குச் சில வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த பிரபல்யம் இப்போது இல்லை. ஏன் தியாகையருக்கே இப்போது மங்கு சனி யோகமாகத்தான் தெரிகிறது. தியாகையர் பெயரை புரோக்ராமில் பார்த்தாலே சிலர் உள்ளேயே துழையமாட்டார்கள். மேலும் புரோக்ராமில் இனி இன்ன கீர்த்தனம் இன்ன பாஷையில் என்றுகூட விளம்பரப் படுத்தவேண்டியவரும். இல்லையேல், இரண்டொரு பதங்களிலிருந்து மட்டும் பாஷையை நிர்ணயிக்க முடியாததால் ஸாஹித்யம் வெகு தூரம் வரையில் அச்சிடப்பட வேண்டும். சிலர் முக்கியமாக முதலில் எந்த பாஷையில் பாடகர் பாடப் போகிறார், முடிவில் பாடப் போவது எந்த பாஷையில் என்பதை மட்டுமாவது அவசியம் தெரிந்துகொண்டு தான், கச்சேரி கேழ்க்க வேண்டுமென்ற கொள்கையிருக்கலாம். எல்லா செளகரியங்களையும் உத்தேசித்து புரோக்ராம் அச்சிட்டு வழங்குவது இனி ஸங்கீதக் கச்சேரிக்கு இன்றியமையாதது என்று ஒரு விதியே ஏற்பட்டுவிடும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் ச்ரோதாக்கள் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் எதிர் பாராத அம்சமே இருக்கக்கூடாதென்று ஏற்படுவதால் இந்த புரோக்ராம் வழங்குதலை ஸங்கீதமம்சம் என்று தாங்கள் விலக்க விரும்புவது வினே என்று சொல்லத் துணிகிறேன்.

வி : போனால் போகட்டும். இதை ஸ்வல்ப விஷயம் என்றுதானே சொன்னேன். இந்த அம்சத்தில் ஸங்கீதத்திற்கு இடம் கொடுத்தாலும் மற்ற மத்யம உத்தம விஷயங்களில் ஸங்கீதமில்லாமல் ஸங்கீதமம்சமே நிரம்பி யிருந்தாலும் கச்சேரியில் உன்னதப் போக்கு பாதிக்கப்படாது. அவ்வம்சங்களை விமர்சிப்போம்.

(தொடரும்)

பொது உடமைகளா !

[டி. வி. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரி, எம். ஏ., எல். ஐ. எம்.]

பொது உடமைகள் என்று சொல்லும்பொழுதே பலர் அச்சமுறுகிறார்கள். “வேண்டவே வேண்டாம். வேறு எதைப்பற்றி வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள். இந்த ரஷ்ய விஷயம் மட்டும் வேண்டாம்,” என்று பலர் சொல்லுவதைக் கேழ்க்கிறோம். இவ்விதம் கூறுகிறவர்கள் பொதுவாக சிரத்தையுடன் பூஜை முதலியவைகள் செய்துகொண்டு பெருந்தன்மை மிக்கவர்கள் என்று பலராலும் கொண்டாடப்படுகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். பிரசாரத்திற்காக கூலி பெற்று பேசும் கோஷ்டியினர்கள் இல்லை. ஆழ்ந்த மேதையுள்ளவர்கள் கூட நெருப்பு என்றாலே வாய் சுட்டு விடும் என்றவாறு இவ்விஷயத்தைப் பற்றி, பேசுமறக்கிறார்கள். இது அரசாங்கத்தினிடம் உள்ள பயத்தினால் தற்காப்பை யுத்தேசித்து சொல்லப்படும் “பேச்சில்லை. உண்மையிலேயே பிரசாரத்தின் பலத்தினால் இவர்கள் மனத்தில் பதிர்திருக்கும் பிரமையே இவ்விதம் இவர்களைப் பயப்படச் செய்கிறது. சொத்துரிமை அழிந்துவிட்டால் அனர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடுமே என்று பயப்படுகிறார்கள்.

ஆனால் கொஞ்சம் தைர்யமாக ஆலோசித்து பார்ப்பதால் யாதொரு அபாயமும் வந்துவிடாது. ரஷ்யாவில் பொது உடமைக்காரர்கள் பலத்தார புரட்சி மூலம் பல கார்யங்களை சாதித்திருக்கிறார்கள். அதுகாலை தனிகர்கள் மிக்க சங்கடங்களுக்காளானார்கள் என்பது வாஸ்தவம். ஆனால் இதனாலேயே பொது உடமை என்ற கொள்கையே விஷமாகிவிடுமா? யோசித்து பார்ப்போம். ஒரு பெரும் தேசத்தில் இக்கொள்கை வேருன்றி இருக்கிறதென்றால் கொள்கையில் பலவீனமோ தப்பி

தமோ இருக்கமுடியாது. ஆனால் அதை பரப்பச் செய்யும் முயற்சிகளிலும் அதைப்பற்றிய விசாரணையிலும் அனுஷ்டானத்திலும் விரும்பத்தகாத பல அம்சங்கள் இருந்து இவ்வித சங்கடங்கள் ஏற்பட்ட தென்றுதான் சொல்லவேண்டும். கதையில் வரும் தென்னாவி ராமனுடைய பூனை ஒன்றுதான் பாலைக் கண்டால் பயப்படுகிறது. உண்மையில் நாம் பார்க்கும் ஒரு பூனையும் பாலுக்கு பயந்து ஒடுவதில்லை.

நம் அறிவைக்கொண்டு பொது உடமைகள் என்பதை ஆராய்வோம். பொது உடமைகள் என்று சுட்டிக்காட்டுவது விருந்து தொனிக்கவில்லையா தனி உடமைகளும் உண்டு என்று? ஆகவே சிறிலவைகளே பொது உடமைகள் என்று சமூகத்தின் நலத்தில் அக்கரைக் கொண்டவர்கள் பிரித்து உபதேசம் செய்தால் நாம் என்றென்றைக்கும் அவர்களுக்கு கடமைப்பட்டவர்களாகிறோம். இப்படி ஏதோ ஓர்காலத்தில் பாசுபாடுபடுத்தி இருந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது சமூகத்தில் எப்பொழுதும் ஒற்றுமையும் திருப்தியும் ஆனந்தமும் நிறைந்திருந்திருக்கும். மாதம் மும்மாரி பெய்திருக்கும் சபிக்ஷம் பெருகி எல்லோரும் இன்புற்றிருந்திருப்பார்கள். ஒவ்வொருவரும் “எப்படி பிறருக்கு உதவி செய்யலாம்? அப்படிப்பட்ட சத்பாத்திரம் கிட்ட வேண்டும்” என்றுதான் ஏங்கி இருந்திருப்பார்கள். “எல்லோரும் என்னிடம் வந்து வேண்டியதை பெற்றுச் செல்லட்டும். நான் ஒருவரிடமும் ‘தேஹி’ என்று நிற்காமல் இருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும், எல்லா ஜனங்களும் இன்புற்றிருக்கட்டும்” என்று எப்பொழுதும் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்திருப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு தேசத்திலும் இதே மாதிரியான பண்டைக்கால சரித்திரத் தையே முன்னோர்கள் வாழையடிவாழையாக போதிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். தர்மம் தவறாது சகல காரியங்களும் நடந்துவந்த காலத்தில் வேறு அதிக சரித்திரம் ஏற்பட நியாயம் இல்லை. ஒரு புண்யவான் மறைந்தால் அவன் பிள்ளை புண்யவான். அவ்வளவு தான். இவ்வித நிலையிலிருந்து தரும் தவற ஆரம்பித்து வாழ்க்கையில் சமூகங்கள் கிளம்பியகாலம் வெகுநாளைக்கு முந்திய விஷயமாகிறது. தொடர்ச்சியாக ஜன சமூகத்தில் அமைதியொழிந்து தாங்கல்கள் மலிந்தன. தாராள மனப் பான்மைக்குன்றவே தனிகர்களும் அறிவாளிகளும் வெறுக்கப்படும் நிலைக்கு வந்தார்கள். வறியோர்களும் அறிவு வளர்ச்சி பெறமுடியாதவர்களும் இவர்களை தங்கள் சத்துருக்கள் என்று மதிக்கும் நிலை நாளடைவில் ஏற்பட்டுவிட்டது. கஷ்டங்கள் மேலும் மேலும் ஏற்படவே தபலைப்போல் ஓர் சக்தியைப் கிளறியது. ஆகவே இக்கிளர்ச்சியினால் தூண்டப்பட்ட மக்கள் பலவாறு தங்கள் கஷ்டங்களுக்கு காரணத்தையும் அனைகளைப் போக்கும் மார்க்கங்களையும் ஆராயத்தொடங்கினார்கள். பல தேசங்களிலும் இவ்வித எழுச்சிகள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தக்கவாறு அவர்கள் கொள்கைகள் வரையறுக்கப்பட்டன.

கொடுங்கோல் மன்னன் ஆட்சியில் அவதிப்பட்டவர்கள் நல்ல அரசனைக் கொண்டு பரிகாரம் செய்து துஷ்டனை விரட்டினார்கள். நல்ல அரசனிருந்தும் தக்க சௌகரியங்களைக் காணாத மற்றும் பலர் பொருப்பாட்சி கோரி கிளர்ச்சி செய்து வெற்றிபெற்றார்கள். இப்பொருப்பாட்சியினாலும் திருப்தியடையாத தேசத்தினர்கள் ஜன ஆட்சிக்காக புரட்சியை யுண்டாக்கி ஜனநாயகத்தை ஸ்தாபித்து அரசனை 'கொலுவிருக்க வைத்தார்கள். அப்பொழுதும் கொரிய பலன் கிட்டாததைக் கண்ட சில தேசத்தினர்கள் அரசனையே நீக்கிவிட்டு ஜன

ஆட்சியை ஸ்தாபித்தார்கள். அப்பொழுதும் பண்டைய சரித்திரம் கூறிய சுபிக்ஷம் காணப்பெறாத ஜனங்கள் பெரிதும் விசனமுற்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அரசியல் ஆதிக்கத்தை எவ்வாறு திருத்தி யமைத்தபோதிலும் சூழ்ச்சியில் தேறிய சிலர் பொருப்புள்ள ஸ்தாபனங்களைக் கைப்பற்றி தங்களுக்கனுசலமாக உள்ள ஒரு கூட்டத்தினரை பொருளிலும் சக்தியிலும் பெருகச்செய்து மற்றவர்களுடக்கி ஆளவே விழைந்தார்கள். அவர்களுடைய அட்டகாசத்திற்கு காரணம் அவர்களிடம் சிக்கிய பொருளும் பொருளிட்டும் மார்க்கங்களும் தான். ஆகவே இவை இரண்டையும் அவர்களிடமிருந்து பிடுங்கி பொதுவில் எல்லோருக்கும் இருக்கும்படி ஒப்படைத்துவிட்டால்தானே சகல சுபிக்ஷங்களும் திரும்பும் என்று நம்பிய தீவிரவாதிகள், விசாரணையில் மேலேறி வந்தவர்கள், தீர்மானித்து பொது உடமைக் கொள்கையைப் பரப்பினார்கள்.

இவர்களைப்போல் பலரும் எண்ணமிட்டு திரண்டபொழுது ஏற்பட்ட புரட்சி என்றுதான் ரஷ்யாவில் கண்ட மாறுதல்களை சொல்லவேண்டும். இன்றைய தினம் ரஷ்யாவைப்பற்றி பலரும் புகழ்கின்றனர். மதம் என்றாலே வேப்பங்காய் என்கிறவர்கள் என்று தூற்றப்பட்ட ரஷ்யர்கள் தேசபக்திமிக்க உள்ள தீரர்கள் என்று இன்றைய தினம் கொண்டாடப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மதத்திற்கு வேண்டுமானால் பெயர் சொல்ல இயலாமலிருக்கலாம். ஆனால் இவ்வளவு தேசபக்தி மதம் இல்லாதவர்களுக்கு ஏற்படாது. தேசம் அவர்களுடைய கடவுளாக இருக்கலாம். தியாகமே தேச வழிபாடு என்று நம்பி அவர்கள் செய்யும் தீர செயல்கள் அதைத்தான் சுட்டிக் காட்டுகிறது. ரஷ்யத் தலைவர் ஸ்டாலினின் யுத்த நேரக்கம் என்னவென்பதைப்பற்றி ஆராயத் தேவை இல்லை. அவரை எதிர்க்க ஹிட்லர் கூறும் காரணம் உலகத்தை கம்யூனிஸ்ட் எனப்படும் பொது உடமை

கொள்கைக்காரர்களிடமிருந்து காப்பாற்றவேண்டும் என்பதே. ஆகவே இந்த ரஷ்யோ ஜெர்மன் யுத்தம் கொள்கைக்காக நடைபெறுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளுவோம். ரஷ்யர்கள் எதிர்பாராத விதமாக பலம் பெற்றெழுந்ததற்கு பெருத்த காரணம் அவர்களுக்கு கொள்கையில் உள்ள தீவிர பற்றுதான் என்று சகலரும் கூறுகிறார்கள்.

அதாவது அவர்கள் மதம் பொது உடமை. அதனால் அவர்கள் அடைந்து வரும் சௌகரியங்கள் எண்ணற்றவை. ஆகவே மதபக்தியினால் வெறியூட்டப்பெற்று தேசமாகிற கடவுளின் சன்னதியில் இன்று உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தியாகம் செய்து உலகைப் பிரமிக்க வைக்கிறார்கள்.

இவ்விதம் படிப்படியாக ஆராய்ச்சியினாலும் தியாகத்தினாலும் உணர்ந்து அனுஷ்டானத்திற்கு வந்திருக்கும் பொது உடமைக்கொள்கை நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அடுத்தபடியாக முன்னேற்றவேண்டுமானால் "இப்பொது உடமைகள் எவை? தனி உடமைகளும் உண்டா? பண்டைய சுபிக்ஷத்தை திருப்பி அடைய கையாளப்படும் இப்பொது உடமைகள் இவ்வளவு சங்கடங்களுக்கு ஆளாகவேண்டியக் காரணமென்ன?" என்றெல்லாம் ஆராயவேண்டும். இந்த ஆராய்ச்சியை விடுத்து "பொது உடமைகளா!" என்று கூறும் காலம் கட்டாயம் நிலைக்குடியாது.

மறுபடியும் பதத்தைப் பிடித்து ஆராய்வோம். பொது உடமைகள் என்ற சொல் பொது என்றும் உடமைகள் என்றும் பிரிக்கப்பட்டால் யாருக்கு "பொது", எந்த உடமைகள் என்று கேட்க தோன்றுகிறதல்லவா? ஒன்று கூடி வாழ விரும்பி கூட்டுறவுக்கு முந்திக் கொண்ட ஜனங்களுக்குத் தான் சில உடமைகள் பொது.

இவ்வுடமைகளை ஆராயப் புகுமுன் தனி உடமைகள் எவை என்பதை ஆராய்வது பயன்படும். தனித்தியங்கிய மனிதன்

பெற்றவை நான்கு. இவ்வுரிமைகள் தான் தனி உடமைகள். அவைகள் பின்வருமாறு.

(1) இப்பார்த உலகத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் சஞ்சரித்துத் தங்குவது.

(2) இயற்கை வேமித்து வைத்திருக்கும் திரவ்யாதிகளை தங்கு தடையிலல்லாமல் அடையும் உரிமை.

(3) தன் வாழ்க்கையின் லக்ஷ்யம் என்னவென்று ஆராய்வதிலும் அதை அடைய முயற்சிப்பதிலும் பிறர் ஒருவரும் குறுக்கிடக்கூடாதென்று மறுத்தனிக்கும் உரிமை.

(4) தனக்கே க வேண்டியிருக்கும் பொழுது பிறர் உதவியை நாடும் உரிமை. ஆனால் அவர் உதவ விரும்பாவிட்டால் அது அவர் உரிமை என்று கண்டு தன்னையும் பிறருக்கு உதவும்படி வலுக் கட்டாயப் படுத்தக் கூடாதென்ற பாதுகாப்பு.

இவ்வித உடமைகளுடன் தனித்தியங்கிய மனிதன் பிறருக்கிருக்கும் உற்பத்தி சக்தி தனக்கல்லாதிருப்பதையும் ஆனால் அவ்வாறு உற்பத்தியானதை தான் அடைய வேண்டுமென்ற விருப்பம் மேலிட்டு வருவதையும் கண்டு அப்பொருளை தன் நான்காவது உரிமைகள் பலத்தில் யாசித்தான். அவன் கோரியதை கொடுக்க மற்றவரும் இசையவே ஒரு கூட்டுறவு இவர்களால் நிலவியது. இப்படி பலர் ஒன்று கூடி ஒரு சமூகம் ஏற்பட்டது. இதில் யார் எப்பொருள் உற்பத்தி செய்தாலும் அப்பொருளை அனுபவிக்கும் உரிமை விரும்பியவர் களுக்கெல்லாம் கிடைக்கும் என்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்டதின் பேரில்தான் இக்கூட்டுறவு நிலவியது என்பதை ஆழமாக மனதில் பதிய வைக்கவேண்டும்.

இவ்வாறு வந்த கூட்டுறவில் உற்பத்தி சக்தியை ஒவ்வொருவரும் அதிகப் படுத்த விழைந்தார்கள். ஏன்? பிறருக்கு உதவுவேண்டும் என்ற ஆர்வம்

யது. இச்சித்தையின் பயன் பிறர் கொடுக்கும் புத்திமதிகளை கேட்கத் துண்டியது. தன்னிலும் அதிகம் தெரிந்தவர்களுடமிருந்து பொது நலனை யுத்தேசித்து தான் அடைய விரும்பிய அறிவைப் பெற பயம், பக்தி, சிரத்தை, திடசித்தம், தாழ்மை முதலியவைகள் இன்றியமையாத சாதனங்கள் என்ற பக்குவம் ஏற்பட்டது. அப்படி யடைந்த அறிவினால் தான் திரட்டும் பொருளும் சக்தியும் பிறருக்குதவவே என்ற ஞாபகத்தையும் மறக்கவில்லை. அவ்விதமே தான் தேறினவுடன் மற்ற யவர்களுள் சொகரியத்தை யுத்தேசித்து தன் அறிவையும் அனுபவத்தையும் பிறருக்கு உபதேசம் செய்வதே தன் கடமை என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது. இவ்வித எண்ணத்தில் ஊறி ஊறி தனக்கென்று வாழாமல் பிறருக்கென்றே பலரும் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். சிலர் ஓரிடத்தில் தங்கி தேடி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் உபதேசம் செய்தார்கள். மற்றும் சிலர் ஊரூராகத் திரிந்து அனவரதமும் அறிவையும் அனுபவத்தையும் புகட்டுவதையே தம் தொண்டாகக் கொண்டார்கள். பலர் இல்லறிவைக் கொண்டு உற்பத்தியிலிருப்பட்டு இவ்வனைவருக்கும் வேண்டிய சொகரியங்களைத்தையும் கொடுக்க விழைந்தார்கள்.

இவ்வாறு ஒரு சமூகம் பூராவும் தீவிரமாக கூட்டுறவின் மூலம் இயங்கியது. இச்சமூகத்திற்கு வேண்டிய சகலமும் பொது உடமைகள் என்று கூறுவது மிகையாகாது. உற்பத்தியான பொருள்கள் எல்லாம் பொது உடமையாகப் பாவிக்கப்பட்டன. தேறிய அனுபவமெல்லாம் எல்லோருக்கும் சொந்தம். பயிலுகின்ற வித்தை எல்லாம் பொது நலனை பெருக்கவேண்டியே பயிலப்படவேண்டும். இச்சக்தியை தனித்தனியே அளந்தறிய ஆற்றல் படைத்த அறுவாளிகள் நிர்ணயித்து போதிப்பதைத் தான் பயிலவேண்டும். “இதைத்தான் கற்றுக் கொள்ளுவேன், இதைத்தான் போதிக்கவேண்டும்” என்று கூறும் உரிமை

கிடையாது. சுயநலம் கோரி இவ்விதிக்கு மீறி நடக்க முயலுகிறவன் சமூகத்திற்கு லாயக்கில்லை.

இவ்விதம், உணவு, உடை, உணர்வு, உவகை, உபதேசம் என்ற சகலமும் பொது உடமைகள் என்று ஆதிசமூகம் வகுத்தது புலப்படவில்லையா? இவ்விதியை கடைப்பிடித்து ஒழுங்கிவந்த வரையிலும் புரட்சிக்கு அவசியம் ஏற்படவில்லை. இதில் சுயநலம் புகுந்து மற்ற யவர்களின் உழைப்பின் பலனைத்தான் உழைக்காமலே யனுபவிக்க வேண்டும் என்ற இராக்ஷத குணமாகி, சோம்பல் வயப்பட்டு மனிதர்கள் திணற ஆரம்பித்ததும், தலை காக்கும் தர்மம் நிலை பிறண்டது. வரிசையாக புரட்சிகள் தோன்றி தருமத்தை நிலை நிறுத்த பாடுபடுவதைத் தான் பொது உடமைக் கொள்கை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

கால சக்கிரம் சுற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. “பழயன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழஉஅல கால வகையினாலே” என்ற வாக்கியம் பொய்க்கவில்லை. ஆனால் சுழன்று வரும் காலவரை என்ற ஞாபகம் மிக்க பழமையாக விருந்ததே. புதியதாக பரிணமிக்கும் என்பதை அறிவுறுத்துகிறது.

மேலும் தர்மம் நிலை பிறண்டதே யொழிய அடிபுடன் மறைந்து விடவில்லை. ரஷ்யாவில் எல்லோருக்கும் உணவும் உடையும் அரசாங்கம் அளிக்கும் என்றும் பெரிய முதலாளியாக மாற வழியில்லை என்றும் கேள்விப்படுகிறோம். அங்கு பிறக்கும் குழந்தைகளின் பராமரிப்பு, கல்விப் பயிற்சி எல்லாம் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு. அங்கு தேர்ந்த அறிவாளிகள் எல்லோரும் அரசாங்கம் கொள்கை வகையிலெல்லாம் கட்டாயம் உழைத்தாக வேண்டும் என்று கேள்விப்படுகிறோம். மற்றய தேசங்களிலும் பூர்ணமாக இல்லாவிட்டாலும் சிறிதளவாவது இவ்விதம் அரசாங்கம் உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. குழந்தைகள் கல்வி பயில கலாசாலையிலேயே வாசம்பெற்று ஆசிரியர்களுடன் கூடவே இருந்து படிக்க முயலுவதை

மிக்கக் கொண்டாடப்படுகிறதை பார்க்கிறோம். இங்கு ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசமில்லாமல் ஓர் சகோதர பாவம் நிலவ மிக்கச் சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டுவதாக கூறுகிறார்கள். பல சாலைகளில் சான்றோர்களைக் கொண்டு அடிக்கடி பரத்தியேக உபன்யாசங்கள் செய்கப்படுகிறதைப் பார்க்கிறோம். மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு இவைகள் அவசியம் என்கிறோம். இவ்வித முயற்சிகளுக்கு அரசாங்கமும் பொது ஜனங்களும் பற்பல சித்களை ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். பல அறிவாளிகள் பல பல தொண்டர்கள் சங்கங்களை நிறுவுகிறார்கள். இதற்கும் பொது ஜனங்களிடமும் அரசாங்கத்தினரிடமும் பொருளிட்ட வருகிறார்கள். இன்னும் பலர் அன்னதான சமரசத்தை விருத்தி செய்ய விழைகிறார்கள். இவ்வித முயற்சிகளெல்லாம் எதன் சின்னங்கள்? பொது உடமைகளா! என்று மீள்க்கிறோம். இவைகள் சிறிய அளவில் பொது உடமைக் கொள்கையை அனுஷ்டிப்பது இல்லையா?

இவ்விதம் சிறுகச் சிறுகப் பாடுபட்டு பல புரட்சிகளுக்குப் பிறகும் பூர்ணமான பொது உடமைகள் நிலைபெற முடியவில்லை. பொருள், ஏவல் இவைகள் போதிய அளவில் கிடைக்கவில்லையே என்று ஏங்குகிறோம். ரஷ்யாவிலும்கூட இவ்விதங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவர பல சிப்பந்திகளை நியமித்துக் கண்காணிக்க வேண்டி இருக்கிறது. இப்படி மேம்பார்வையி லிருப்பவர்கள் வேறு விதத்தில் சமூகத்திற்கு உழைக்க வேண்டியதில்லை என்றே இருக்கிறார்கள். இதை சுகவாசம் என்று கருதி மற்றும் சிலர் இந்த நிலைக்கு வரமுயன்றால் அவர்களை யடக்கக் கட்டுப்படுத்தும் பெரும் பொறுப்பு அரசாங்கத்தின் தலையில் வழிகிறது. ஆனால் இவ்வித எண்ணத்தை எத்தனை நாட்களுக்கு அடக்கி வைக்க முடியும்? இவ்வித எண்ணத்திற்கு இடம் இருக்கும் வரையில் பொது உடமையின் அடிப்படை தத்துவம் நசுக்கப்படுகிறது. இன்னும் எவ்வளவு ரத்தம் சிரந்தி பொருள்களை யழித்து இக்குறையை நீக்க விழுவார்களோ?

மனமிருந்தால், உண்மை யறிவு வேண்டுமென்றால், நம் முன்னோர்கள் காட்டிய செப்பனிட்ட பாதை இருக்கிறது. ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். யார் பொது உடமைக் கொள்கையை நன்கு அனுஷ்டித்து வாழ்ந்தார்கள் என்று கண்டு கொள்வீர்கள்.

நான்கு வித ஆசிராமங்களை நியமித்தார்கள். அதில் க்ருஹஸ்தனுக்கு சகலவித பொறுப்பையும் அளித்தார்கள். பொருளிட்டிவது, அதை காப்பாற்றுவது, அதை வழங்குவது என்று எல்லாம் அவன் பொறுப்பு. பிரம்மசாரி என்கிற மாணாக்கர்கள் “பவதி பிஷாம் தேஹி” என்று வந்தால் இல்லை என்று கூறுது அன்ன மனிப்பது அவன் கடமை. சன்யாசிகள் வந்தால் உபசாரம்செய்து அன்ன மனித்து அவர்கள் உபதேசங்களை கேட்டுக்ருதார்த்தனாக வேண்டுமென்பது அவர்களுக்கிட்ட கட்டளை. வானப்ரஸ்தர்களாக தவ வழி சென்ற பெரியோர்களை கானகத்தில் தேடி யடைந்து சிஷ்யருஷைகள் செய்வது அவசியமாக அவன் செய்ய வேண்டிய கடமை. அதிதி என்று யார் வந்தாலும் தெய்வமாக பாவித்து அன்ன மிட்டு உபசரிப்பது அவன் வழிபாடு. தன்னிடம் உள்ளதை தனக்கென்று வைத்துக்கொள்ளாமல் எல்லோருக்கும் கொடுத்து எஞ்சியதை சாப்பிடுவதே அவன் நூற்கும் நோன்பு.

இந்த க்ருஹஸ்தன் அதிகாரம் சிறிய குடும்பத்தின்மீது. சிறிய பூஸ்தினியோ அல்லது ஒரு சிறிய தொழிலோ ஊதியத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆனால் இவ்விதவிதத்தையனுபவிக்கப் பாதியப்பட்டவர்களோ வையகத்திலுள்ள அர்ஜவரும் ரஷ்ய சர்க்கார் எல்லோருக்கும் பொதுவில் உணவு கொடுப்பதாக சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் வெளி தேசத்திலுள்ள நாம், அதில் பங்கென்று கோர முடிகிறதா? இந்த சிறிய கிரகஸ்தனிடம் கோரலாம்! உலகத்தில் ஒரு ரஷ்யாதான் தற்பொழுது இருக்கிறது. நம் முன்னோர்கள் சிறுஷ்டத்த கிரகஸ்தர்களோ பலர். உலகம் பூராவும் இவர்களே பொருளிட்டிபவர்கள். பல தேசங்கள் சேர்ந்து

ஒரு குடையின்கீழ் வருவதுபோல் பல கிரஹஸ்தர்களும் ஒரு அரசனின்கீழ் என்று வகுத்தார்கள். கிரஹஸ்தன் தன்னுள் ஒரு தேசத்தையே அடக்கி வைத்திருக்கிறான் என்பது மிகையாகாது.

பிரம்மசாரிகளைக் கவனிப்போம். இவர்கள் வித்தை பெற குருவினிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டார்கள். அரச குமாரனும் தரித்திரன் மகனும் சரி சமமானமாக குரு சிஷ்யருஷியில் அமர்கிறார்கள். ரொஸிடென்ஷியல் யூனிவர்சிட்டி என்று வழங்கப்படும் கலாசாலைபின் தத்துவம் அவ்வளவு ஆடம்பரமும் செலவும் இல்லாமலேயே இங்கு ததும்பி இருக்கிறது. இன்னும் ஒரு பங்கு மேன்மையையும் காட்டுகிறது இக்குருகுலவாசம். பிசைஷ் எடுத்து வரும் இக்குருகுலத்து மாணுக்கர்கள் தங்கள் தங்கள் சாமர்த்தியத்தினால் அதிகம் சம்பாதித்தாகப் பெருமையடையக்கூடாதென்று பிசைஷ் பூராவையும் குருவினிடம் கொடுத்து அவர் கொடுத்ததைச் சாப்பிடவேண்டும் என்ற நியதி. மாணுக்கன் தன் குலப்பெருமையையும் பணப்பெருமையையும் அடிக்கடி பட்டாகக் காட்டிக்கொள்ள தகுந்த இடமாக இந்த ரொஸிடென்ஷியல் யூனிவர்சிட்டி இருப்பதைத் தடுக்க பிரயத்தனம் செய்வார்களா? இவ்விதம் படிப்பிற்கு எதிரியாகிய அகம்பாவத்தை ஆரம்பத்திலேயே கிள்ளி எறிய வழிகாட்டினார்கள். இதுமட்டும் போதாதென்று தாழ்மையும், வைராக்கியமும், சிரத்தையும், பக்கியும், பயமும் உபதேசம் பெற அத்தியாவசியம் என்பதை யுணர்ந்து குருசிஷ்யருஷியிலேயே இப்பிரம்மசாரிகள் காலம் கழித்தார்கள். குருவாகப் பார்த்து அனுசரித்தவித்தையை அந்த பக்குவ காலத்தில் அடைந்தார்கள். ஒவ்வொரு வருடைய வித்தைப் பயிற்சியும் சமூகத்தின் பொது நலனுக்காகச் செய்யப்படுவது. ஆகையால் இப்பயிற்சி சமூகத்தின் பொது உடமை. இதை ஆராய்ந்து பக்குவம் வந்தவர்களுக்கே தக்கதை போதிப்பது குருவின் கடமையே பெரிய சிஷ்யனின் தனி உரிமை

இல்லை என்று நம் பெரியவர்கள் வகுத்த துணிவை என்னென்று புகழ்வது!

இவ்வித குருக்கள் யார்? பொதுவாக கிரஹஸ்த தருமத்தை நன்கு பரிபாசித்து சகலரிடத்தும் அன்புடன் ஒழுகப் பழகிய கிரகஸ்தன் உலகத்தின் வருங்கால கிரகஸ்தர் முதலியவர்களுக்கு பயிற்சியை யளிப்பதே தன் வாழ்நாளில் செய்யப்பட வேண்டிய தொண்டென்று தேறியவர்கள். இவர்கள் க்ருஹக் கிருத்யங்களை வயது வந்த குமாரனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு தவக்கோலம் பூண்டு வனம் செல்லும் வானப் பிரஸ்தர்களைப்பெயர். இவர்களை நாடியடைந்தசிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்து மகிழ்ந்தார்கள். ஞானம் பெற்ற பெரிய கிருகஸ்தர்களும் ருஷிகுலம் ஸ்தாபித்து வாழ்ந்து இக்கைங்கர்யத்தை செய்து வந்தார்கள். இவ்வாறு கல்வி வளர்ச்சியை ஏற்பாடு செய்வித்த அத்திர்க்கதர்சிகள் படிப்பிற்காக பணம் தேடவேண்டிய சிரமத்தை யறவே யொழித்தார்கள். படிப்பிப்பதும் படிப்பதும் பொது ஜனங்களின் நன்மைக்காகவே. ஆகவே இவர்களை காப்பாற்றி சகல சௌகரியங்களையும் செய்வது பொது ஜனங்களாகிய கிரஹஸ்தன் சமை என்று வகுத்தார்கள். சிறு சிறு சமையாக பல கிரஹஸ்தர்களுக்கும் பிரிந்தும் நின்றது இச்சமை.

ஞானம் மிக்க முற்றி பற்று விலகியுள்ளவர்களுடைய அனுபவமும் பொது உடமையே. ஆகவே அவர்களை சன்யாசி கூட்டத்தில் சேர்த்தார்கள். உற்றார், ஊர் என்ற தொடர்பில்லாமல் உலகினர் பூராவும் உறவினரென்றும், உலகம் பூராவும் உய்விடமென்றும் கொண்டார்கள். ஆகவே ஓர் ஊரிலும் சேர்ந்தார்போல் பல நாட்கள் தங்காமல் திக் விஜயம் செய்து தெள்ளிய ஞானத்தை பாப்புவதே ஓர் சேவை என்று எண்ணி மகிழ் நியமிக்கப்பட்ட உபன்யாசகர்கள் இல்லையா இவர்கள்? இவ்வுபன்யாசங்கள் பலருக்கும் பொதுவானது என்ற காரணத்தாலேயே கிரகஸ்தன் சன்யாசிகளை பூஜித்து வணங்கி உபன்யாசத்திற்கு ஏற்பாடு

அட்டைப் படம்

வித்தியாசங்கரர் கோயில், சிருங்கேரி

ஸ்ரீமத் ஆதி சங்கர பகவத் பாதிர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முக்கிய பீடங்களில் ஒன்றான சாரதா பீடத்திற்கு இருப்பிடமான சிருங்கேரி மைசூர் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த கரீர் ஜில்லாவில் இயற்கை சுழில் மிகுந்த மலைநாட்டின் நடுவே தங்கப்பத்திரை ஆற்றங்கரையில் மனதைக் கவரும் அமைதியும் அருளும் வாய்ந்து விளங்குகிறது. ஆதி ஆசாரியர்கள் வடநாடுகளில் திக்விஜயம் செய்து திரும்புகையில் இந்த இடத்தில் தங்க நேரிட்டதாகவும் அங்கே பிரஸவ வேதனைப்படும் தவளைக்குப் பாம்பு குடை பிடிக்கக் கண்டு இவ்விதம் மைத்திரி பிரகருதி குணங்களையே மாற்றும்படியான சக்தி இந்த இடத்தில் இருப்பதால் இதுவே ஸ்ரீ சாரதா பூஜைக்கும் தன் சிஷ்யர்கள் வாஸத்திற்கும் தகுந்த இடம் என்று தீர்மானித்து மடத்தையும் கட்டி ஸ்ரீ சாரதா தேவியைப் பிரதிஷ்டை பண்ணினதாக ஐதிகம்.

சிருங்கேரி மடத்தின் குரு பரம்பரையில் தோன்றின ஸ்ரீ வித்யா தீர்த்த ஸ்வாமிகள் உலகப் பிரஸித்தான ஸ்ரீ வித்யாண்ய ஸ்வாமிக்குக் குரு. அப்பெரியாரின் ஞாபகார்த்தமாக அவருக்கடுத்த பட்டத்தவரும் வித்தியாண்ய ஸ்வாமி யுடன் அவரிடம் சிஷ்யராக இருந்தவருமான ஸ்ரீ பாரதீ தீர்த்த ஸ்வாமிகளால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வித்தியா சங்கரர் கோயில் அபூர்வமான முறையில் வான சாஸ்திரத்தின் தத்துவத்தை யுணர்ந்த சிற்பிகளால் ஸ்ரீ வித்தியாண்யருடைய மேற்பார்வையில் அமைக்கப்பட்டுக் கலைச்செல்வம் நிரம்பி நிற்கிறது. பதினெட்டு அடி உயரமுள்ள 'நவரங்க'மென்ற நடு மண்டபத்தைப் பனிரெண்டு ஸ்தம்பங்கள் தாங்கி நிற்கின்றன. ராசி மண்டலம் போன்று நீள வட்டமான இந்த மண்டபத்தில் அந்த அந்த மாதம் சூரியன் அதற்குரிய ராசியில் துழையும் அன்றைக்குக் காலையில் அந்த ராசி பிம்பத்தை அடையாளமாகவுடைய ஸ்தம்பத்தின்மேல் சூரிய கிரணங்கள் விழும் விசித்திரத்தை இங்கே காணலாம்.

செய்கிறான். இவ்விதம் பற்றற்ற தூய்மையான சேவைக்கிடாகுமா பணம் கொடுத்து தற்காலம் பல்கலைக் கழகங்கள் நிகழ்த்தச் செய்யும் ப்ரத்யேக உபன்யாசங்கள்?

இவைகளை யெல்லாம் ஆராயும் பொழுது பொது உடமைகளா என்று மலைப்பது நம் பாரத சமுதாயத்தில் வளர்ந்தவர்களுடைய காரியம் இல்லை. உலகினிற்கே மேலான வழியில் ஆல்காரம் பார்க்கலாம்.

தர்மங்களைப் போதித்து பொது உடமைக் கொள்கைகளைப் பரப்பிய உண்மை சனாதனிகளின் மாபு நாம் என்று பெருமையுடன் கூற முன்வாருங்கள். மறுபடியும் உலகம் உய்ய உண்மையான பொது உடமைகளை உவகையுடன் அனுஷ்டிக்கத் தொடங்குங்கள் என்று கூறும் காலம் வந்தால் நம் தர்மம் தலைகாக்கும் என்பதைப் பிரத்யக்ஷத்தில் பார்க்கலாம்.

மாலதியின் தலைத்தீபாவளி

[ஐயலகம், R. மூனிவாசன்]

“சீதா, சீதா! இதோ ‘வாணி’ (பத்திரிகையின் பெயர்)யின் சிறு கதைப் போட்டியில் ‘ரேவதி’ என்பவன் முதல் பரிசை தட்டி யிருக்காளே! அடாடா! முழுசா, ஆபிரம் ரூபாய் என்றால் ஆபிரம் ரூபாய். யார் இவன்?”

“அவன் யாரோ, எனக்குத் தெரியாதே.”

“நீயும்தான் கதை எழுதவேன் என்கிறாயே. புண்ணியமா புருஷார்த்தமா? ஏதாவது அதனால் சம்பாத்திய முண்டா.....”

“எம்பா, அம்மாவை ஏதாவது சொல்லாவிட்டால் உனக்குப் பொழுது போகிறதில்லையா? அம்மாவின் கதை ஒன்றையாவது நீடிச்சு பார்த்தானுத் தெரியும், அதன் உருசி உனக்கு!”

“பெண் பரிஞ்சண்டு வந்தாட்டையாக்கும். உக்கம்மாவை நான் ஒண்ணும் சொல்லையடியம்மா. உன் கலியாணத்திற்கு ஏதாவது கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிச்சுத் தரட்டுமேனுதான் பார்த்தேன்.....”

“அப்பா, அதோ புருஷோத்தமையர் மாமா வருகிறார்!” என்றாள் மாலதி. ராமச்சந்திரனும் எழுந்து சென்றான்.

சென்னையில் பிராக்டிஸ் செய்யும் ஆபிரகம் கணக்கான வக்கீல்களில் ராமச்சந்திரனும் ஒருவன். வருமானம் மிக சொற்பமே. கூட ஏதோ பிதுராஜிதம் கொஞ்சமிருந்ததாகையால் எப்படியோ ஒருமாதிரியாகக் குடும்பத்தை நடத்தி வந்தான். தற்சமயம் பெண்ணுக்குக் கலியாணம் செய்யவேண்டிய கவலை வரவே, பணக்கவலை அவனை முற்றுகையிட்டது. ‘ஒண்ணே ஒண்ணு, கண்ணே கண்ணு’ என்பதுபோல் ராமச்சந்திரனுக்கு மாலதிதான் ஒரே குழந்தை.

குழந்தையைக் கூடியவரையில் தகுந்த இடத்தில் கொடுத்துக் கலியாணம் செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் பெற்றோர்களின் விருப்பம். தேடாத இடமெல்லாம் பார்த்து, கடைசியில் வீட்டை அடமானம் வைத்து, நாலாயிரம் ரூபாய் வரதகினைபுடன் சேலம் இன்னினியர் ராமரத்தினமையரின் புதல்வன் கோபாலகிருஷ்ணனுக்கு மாலதியைக் கொடுத்துச் சிறப்பாகக் கலியாணத்தை நடத்தி விட்டான் ராமச்சந்திரன்.

மாலதிக்குக் கலியாணம் நடந்த பத்தாம்நாளே ஆறுமாதக் கர்ப்பினியாக விருந்த சீதாவிற்கு நிறொன்று ஏதோ கர்ப்பக்கோளாறு கண்டு, அதே சாக்கில் காலகதியடைந்தாள்.

மாலதிக்கு அந்த வருஷம் தலைத் தீபாவளி நடைபெறவில்லை. அதற்கடுத்த வருஷமாவது தீபாவளிப் பண்டிகைக்கு மாப்பிள்ளையை அழைத்து, கலியாணத்தில் செய்யாமல் நின்றுபோன வைதிரமோதிரமும், தங்க ரிஸ்ட் வாட்சம் செய்துபோட்டாலன்றி, பெண்ணைத் தங்கள் அகத்திற்கு அழைத்துக் கொள் கிற யோசனை கிடையாதென்று மாலதியின் மாமனார் மூன்றாம் மனுஷ்யர் வழியாக ராமச்சந்திரனுக்கு செய்தியனுப்பினார். ஏற்கெனவே கடன்பட்டிருந்த ராமச்சந்திரன் இந்தச் செய்தியை அறிந்து, செய்வதென்னவென்று வகையறியாது பரிதபித்தான். அடமானத்திற்கு வைத்த வீட்டை இன்னும் மீட்க வழிகாணும், மேலும் மனைவி காயலாகிட்டுப் பொழுது, வேறு மருந்துக்கும், மாயத்திற்கும், டாக்டருக்குமென்று கொடுப்பதற்காகக் கடன் வாங்கியிருந்தான்.

குழந்தைக்குக் கலியாணமாகி ஒன்றரை வருஷமாச்சு. அவனைக் காலா

காலத்தில் புக்ககம் அனுப்பிக் கொடுக்காமலிருப்பதும் நன்றாகில்லை. குழந்தைதான் என்ன நினைப்பான்? வரவர வரும்படியும் குறைந்துவிட்டது. என்ன செய்வான், பாவம்! இருதலைக் கொள்ளியில் எறும்பு போல் தவித்தான். ரொம்ப ரொம்ப யோசித்துவிட்டு, கடைசியில் நண்பன் தியாகராஜனிடம் ஒரு ஆபிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கினான். அதனுடன்கூட மனைவியின் சில லரை நகைகள் சிலவற்றையும் விற்ப்பணம் ஆக்கி, கூடப் போட்டு வைரமோதிரமும், தங்கக் கைக்கெடியாமும் வாங்கிவிட்டான். அதைத் தவிர தீபாவளி ஜவளிச் செலவு வேறு உண்டே! சம்மந்திகளுக்கும், பெண்ணுக்கும், மாப்பிள்ளைக்குமாக இரண்டு ஜதை புடவைகளும், வேஷ்டிகளும் (இந்த யுக்த காலத்திலேதான் துணி விலையைக் கேட்க வேண்டுமா? விஷம்போல் ஏறுகிறதே) வாங்கியாக வேண்டும். தனியர், பண்டிகைச் செலவு, சம்மந்திகள் வந்து போக ரயில் சார்ஜ்.....அப்பப்பா! இதனைத்தையும் யோசிக்க யோசிக்க ராமச்சந்திரனுக்குத் தலை சுழன்றது. என்னவோ பாவம், மென்று விழுங்கி திண்டாடிக்கொண்டு தலைத் தீபாவளிக் கொண்டாட்டத்திற்குக் கட்டாயம் வரும்படி. சம்மந்திகளுக்கும், மாப்பிள்ளைக்கும் அழைப்புக் கடிதமும் எழுதிப் போட்டுவிட்டான். செலவு இதோடு நின்றுவிட்டதா என்ன? இன்னும் இதற்கடுத்த மாதம் நிறைவேற விருக்கும் சாந்திக் கல்யாணத்திற்குச் சிர் எடுக்க வேண்டுமே. அதற்குச் செலவு ழிக்கப் பணம்?

தந்தையின் அசௌகரியங்களையும், அனுகூலங்க எல்லாமையையும் சிறுமி மாலதி எவ்விதம் அறியக்கூடும் பாவம்! கலியாணமாகி ஒன்றரை வருஷத்திற்குப் பிறகு சந்திக்கப் போகும் தன் மணானை பற்றிய இன்ப நினைவுதான் அவளுக்கு! ஆணந்த மிகுதியால் பூரித்துப் போன மாலதி! நகை நட்கை விதவிதமாக ஜோடித்துக் கொள்வதும், புதுப் புடவை கட்டிக்கொள்வதும், கேசத்தை வாரி அழ

காகப் பின்னி சிங்காரித்துக்கொள்வது மாக நிலைக்கண்ணா? முன்னால் மணிக் கணக்காக நின்று காலங் கழிக்கலானாள். வீடு முழுவதும் ஒழித்து, பளிச்சென்று பரிசுத்தம் செய்யலானாள். தன் தாயாரை பெற்ற தர்மம் பாட்டிக்கு பக்ஷணம் பணியாரம் தயாரிப்பதில் கூடமாட ஒத்தாசையும் செய்வாள்.

கூடத்திற்கடுத்த பெரிய அறைபைய மாப்பிள்ளைக்காக தந்தையும் மகளுமாக ஒழித்துக்கொண்டிருந்தனர். அங்கே ஒரு மூலையில் ஒரு மரப் பெட்டி இருந்தது. அதன்மீது இன்னும் நான் கைந்து பெட்டிகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. இரு வருமாக ஒன்றொன்றாய் பிடித்து அடுத்த அறைக்கு எடுத்து சென்று வைத்தார்கள். அடிப்பெட்டியின் தளத்தில் கறையான் பிடித்திருப்பதைக் கண்டு மாலதி, ‘அப்பா! அம்மா பெட்டியெல்லாம் கறையான்’ என்று கூவினாள்.

“அம்மா பெட்டியா? ஏதோ பழந்துணிப் பெட்டிபோலிருக்கே” என்றான் ராமச்சந்திரன். “இல்லை அப்பா, அம்மா இதில்தான், தான் எழுதிய கதைகள் பிரசுரமான பத்திரிகைகள், அதன் சம்பந்தப்பட்ட கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் வைப்பது வழக்கம்” என்றாள் மாலதி.

“ஆனால் சாவிக்கொத்தை கொண்டு வா திறந்து பார்க்கலாம். எல்லாம் என்னவாச்சோ” என்று பெட்டியை எடுத்து வேறிடத்தில் வைத்து கறையானை தட்டினாள் ராமச்சந்திரன். மாலதி சாவிக்கொத்தைக் கொணர்ந்து, ஒவ்வொரு சாவியாகப் போட்டு பார்த்து, கடைசியில் பெட்டியைத் திறந்துவிட்டாள்.

“அப்பாடா! உள்ளே கறையான் புகவில்லை” என்றாள் மாலதி.

ராமச்சந்திரன் உட்புறமிருந்த புத்தகங்களையும், பத்திரிகைத் தாள்களையும் ஒன்றொன்றாக எடுத்துப் பிரித்து பார்த்த வண்ணமே, இதென்ன, அம்மா “ரேவதி” எழுதிய கதைகளுக்கு இப்படி சிகப்பு பென்ஸிலால் குறிப்பு போட்டு ஜோடித்து வைத்திருக்காள்! அம்மா பெயரில் கதை

கள் எங்கேயோ கொஞ்சம் தானே இருக்கு” என்றான்.

“ஐயோ, அப்பாவே! அம்மாவின் ஜன்மநக்ஷத்திரமென்ன?”

“ரோவதி”

“பின்னே ‘ரோவதி’ என்ற எழுத்தாளி யாருன்னு நெனச்சே?”

“ஆனால் அவன் உங்கம்மாவா!”

“பின்னே!”

“அடி கள்ளி! அம்மாவும், பெண்ணுமாக ஏன் எனக்கு இதைச் சொல்லாமல் ஒளித்தேன்?”

“அம்மா தன் நிஜப்பெயரில் கதை எழுதினல்தான் நீ படிப்பதே இல்லை. அசட்டையா இருந்துவிடுகிறாய் என்று ‘ரோவதி’ என்ற புனைப்பெயரில் எழுதிண்டிருந்தான்.....” என்று சொல்வதற்குள் ராமச்சந்திரன் பெட்டியிலிருந்த சிறிய டைரியொன்றை எடுத்து தாள் களைத் திருப்பவாரம்பித்தான்.

2-4-19....‘விலாசினி’யில் வெளிவந்த என் கதைக்கு இன்று 25 ரூ. சன்மானம் வந்தது.

4-6-19....‘மைத்ரேயி’யில் பிரசுரமான என் தொடர்கதைக்கு இன்று 120 ரூ. வந்தது.

5-9-19.....‘தேசபந்து’வின் சிறு கதை போட்டி பந்தயத்தில் என் கதைக்கு இன்று கிடைத்த முதல் பரிசுப் பணம் 500 ரூ.

7-11-19....‘வாணி’யின் சிறு கதை போட்டி பந்தயத்தில் நான் ஜயித்த பணம் 1000 ரூ.

“சுகந்தா”யில் பிரசுரமான என் கட்டுரைக்கு 50 ரூ.

....இத்தனையும் மாலதியின் கலியாணச் செலவிற்கென்று, கலியாணம் நடந்த அடுத்த மாதமே அவரிடம் Surprise சாக கொடுக்கவேண்டும். இந்த தேதிக்கு கிட்டத்தட்ட 2000 ரூ. சேர்ந்திருக்கு. கடைசி பக்கம் 3000 ரூபாவது என் கைப்பட சம்பாதித்துக் கொடுக்க வேண்டும்.....

இவ்வாறு டைரிக் குறிப்புகளை படித்துக் கொண்டே போனான் ராமச்சந்திரன். அவனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க வில்லை. பரபரவென்று பெட்டியிலுள்ள பத்திரிகைகளையும், காகிதங்களையும் புரட்டினான். அடிப்பாகத்தில் நீண்ட தொரு கவர் இருந்தது. அதைத் திறந்து பார்க்கையில், கத்தை கத்தையாக ரூபாய் நோட்டுகள் வெளிப்பட்டன. எண்ணிப் பார்த்தால் 3756 ரூ!

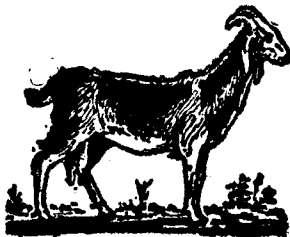
“மாலதி!”

“அப்பா!”

“உன் தாயார் ஒரு தெய்வம்! ‘கதை எழுதவேன் பேர் வழி’ என்று என்ன சாதிக்கிறாயோ” என்று அவளை எசுவேனே. அவள் புனிதத் தன்மையை அறியாது போனேனே. தமிழ்நாடு போற்றிப் புகழும் சிறந்த எழுத்தாளி ‘ரோவதி’ தான் என் கண்மணி சீதா என்பதை அறியாது போனேனே” என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான் ராமச்சந்திரன்.

* * *

மாலதியின் தலை தீபாவளிக் கொண்டாட்டம் முதல்தரமான முறையில் இனிதே நடைபெற்றதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

கும்பகோணம் அத்வைத ஸபா பண்டிதராயிருந்த காலஞ்சென்ற மஹாமஹோபாத்யாய, சாஸ்திர ரத்னாகர, மஹோபதேசக, பிரம்மமூர்த்தி - யக்ஞஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் அவர்கள் இயற்றிய

ஸம்ஸ்கிருத கீர்த்தனை

[ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள், எம். ஏ. பி. எல்.]

கீர்த்தனை 11

ராகம் கேதாரம்]

[தாளம் ஆதி

ஸாஹித்யம்

பல்லவி

காம லோப மோஹ நிவ்ருத்தயே
கால கால பதாம்புஜ மாசர்யரே.

அனுபல்லவி

*வாமலோச னுதேம சபலோத்தம வஞ்சகு
க்ஷாம, மானவ.

சரணம்

கமல ஸம்ப வாதிம சாம்பவ
ப்ரணய பக்திபர ப்ரணுத வைபவம்
*சமல ஸரசுல லேச வஜ்ஜிதம்
விமல யக்ஞமன: பீடமாசரிதம்.

தாத்தபர்யம்

ஸ்திரிகளிடத்திலும் பணத்திலும் பற்றுண்டு கொடுமான ஏமாற்றங்களை அடைந்து க்ஷீணித்துப்போன ஏமானிடனே! பிரம்மா முதலிய ஈசுவர பக்தர்களால் அளவு கடந்து ததும்பும் சலுகையுடன் கூடிய பக்திபரவசத்தால் துதிக்கப்பட்ட பெருமையை யுடையதும், பாபம் என்ற பேச்சுக்கு அணுவளவும் இடம் கொடாததும், பரிசுத்தமான யக்ஞேச்வரனின் மனமாகிற பலகையில் நிலைபெற்றதும் ஆன காலகாலமாகிய பாமேச்வரனின் சரண கமலத்தைக் காமம், லோபம், மோஹம் இவைகள் விலகும் பொருட்டு, பற்றிக்கொள்.

பல்லவி

மகதப	பமகா	கஸ	ஸரி	கஸ	ஸரி	ஸதி	பா	நி
கா	அம	அ	லோ	ஒ	ப	அ	மோ	ஒ

குறிப்பு:—*இந்தக் கீர்த்தனத்தில் அனுபல்லவியே புதிதாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சரணத்தில் மூன்றாவது ஆவர்த்தம் ஸாஹித்யம் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஸந்தோகம்சங்கிலும் சிற்சில மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.—ய, ம,

ஸ அ அ
யே எ வ

செ செ செ செ

செ செ செ செ

செ செ செ செ

கமதபபம
யஅஅஅரேஎ

செ செ செ செ

திப பாபம
யஅஅஅரேஎ காமலோபமோ.

அனுபல்லவி

பதிபா பஸ்தி ஸ்அ ஸ் க் காரி
வாஅமஅ லோஒச னுஆஆ ஹே ம சாஆப

ஸரிகரிஸதி செ செ ஸ் பம
லோஒஒஒஒஒ செ செ ஹே மஅ செ

ஸரிகா ஸ் காகரி ஸரீஸ ஸ் ஸ் கரிஸதிபா தபபம காஅரி
லோஒஒ ஒ த்தாமஅ வம்ஞஞ ஞ் ச னஅஅஅஆ க்ஷஅஅம மாஅன

ஸரிகா ஸ
வஅஆ அ காமலோபமோ.

சரணம்

கக ம பா ம
கம ல ஸஅ ம்ப

பஅஅ பம தப பமகா கஸ
வாஅஅ திஇ மஅ சஅஆம்பஅ

ஸரிகஸ கககா ரீ ஸ ஸரிஸதி ப ஸஸ ஸதி கா கரி
வஅஅஅ ப்ரணயஅ பஅத்தி பஅரஅஅ ப்ரணு தஅவைஇ பஅ

ரிஸஸ பதிபா பஸ்தி ஸ்அஅ ஸ் க் காரி
வம்ம்ம் சமன ஸுஊச னுஅஅ லே ச வஅர்ஜி

ஸரிகரிஸதி கககரி ரீஸ ஸரிஸதிபா மக தப பமகாகரி
தம்ம்ம்ம் வமலஅ யஅக்ஞ மஅஅஅன: பீஇ டஅ மஅஆச்சரிஇ

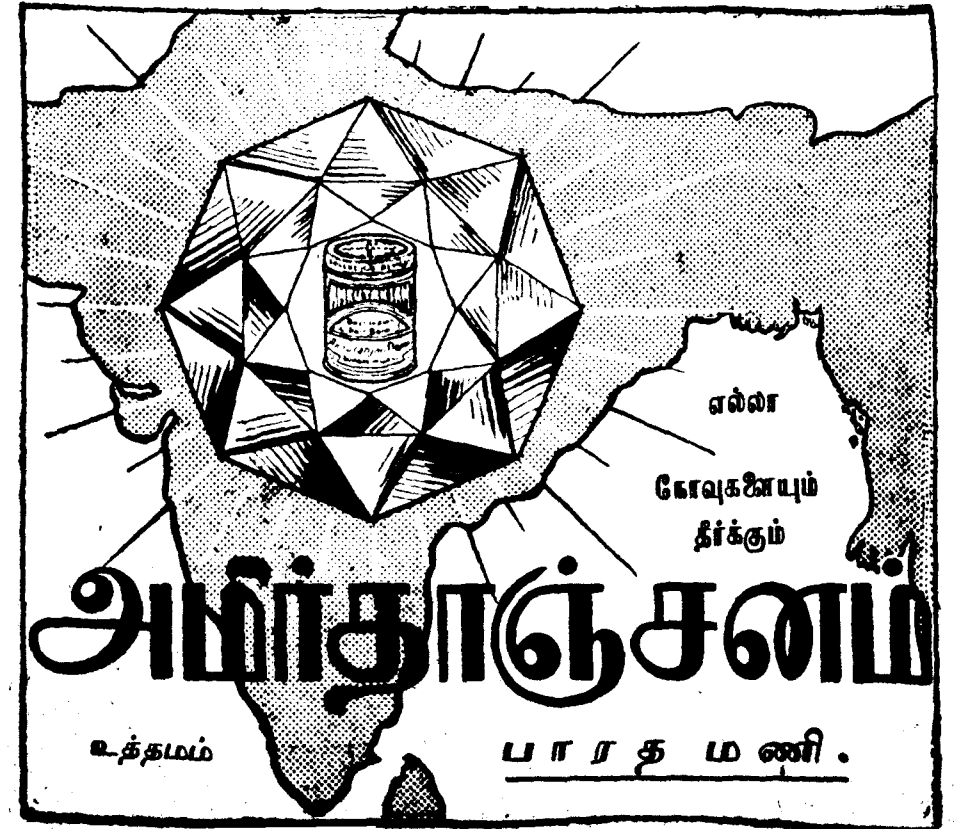
ஸரிகாஸ
தம்ம்ம்ம் காமலோபமோ.

நமது தபால் பெட்டி

ஐயா,

தங்கள் பத்திரிகையின் மூலம் தமிழ் நாட்டுக்கு தாங்கள் செய்துவரும் தொண்டு யாவாலும் மறுக்கக்கூடிய தன்று. அதிலும் ஸங்கீதக் கலைச் சுகல அம்சங்களிலும் தலைசிறந்து விளங்கும் நம் கர்னாடக ஸங்கீதத்துக்கும், ஸங்கீத அபிமானிகளுக்கும் தங்கள் பத்திரிகை மிகுந்த உதஸாகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பெரியவர்களால் இயற்றப் பட்டு மூலையில் மறைந்து கிடக்கும் அரிய கீர்த்தனங்களை பிரசரிக்கும்

தொண்டைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பது மிகவும் போற்றத் தக்கது. தங்கள் பத்திரிகையில் இப்போது வெளியாகக் கொண்டிருக்கும் கும்பகோணம் ஸ்ரீயக்கு ஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் அவர்களின் ஸம்ஸ்கிருத கிருதிகள் ஸம்பிரதாயமான கர்னாடக ஸங்கீத வழியை அனுசரித்து, பிராசீன உருப்படிகளுக்கு ஸமான யோக்யதையை உடையவைகளாயிருக்கின்றன. இது வரையில் வெளிவந்த உருப்படிகளில் தோடி, கல்யாணி, சங்கராபரணம், தன்யாசி முதலிய ராகங்களில் அமைந்த கிருதிகள் தற்காலம் புதிது புதிதாய் வெளிவரும் பாட்டுக்களுக்கு, அர்த்தபுஷ்பியிலும், ராகபாவத்திலும் எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்தவைகளல்ல. சில பாட்டுக்கள் தீக்ஷிதர் அவர்களின் கிருதிகளுக்கு ஸமமாபு மிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு வேண்டிய இடங்க

இயற்கையின் தெய்விக அழகு

[ம. மீ.]

விஞ்ஞானிகள் இயற்கையைப் பார்க்கும் பார்வை வேறு, கவிஞர் பார்வை வேறு என்பது வெளிப்படை. விஞ்ஞானிகள் புகுத்தறிவுக் கண் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்கள். கவிகளோ மனோபாவம் என்ற அகக்கண் கொண்டு பார்த்து அனுபவிப்பவர்கள். விஞ்ஞானி மேகத்தைப் பார்த்ததும், சூரிய வெப்பத் தால் கடல் நீர் ஆவியாக மாறி அப்படி ஆகாசத்திலே மேகமாய்க் காண்கிறது என்கிறான். கவிஞன் கருமேகத்தைப் பார்த்ததும், “கருங்கடலே அப்படி ஆகாய விதிக்கு வந்துவிட்டது,—வெயிலால் தவிக்கும் நிலபுலங்களை நீராட்டிக் குளிர்ப்பதற்காக” என்று குதூகலப் படுகிறான்.

ளில் ஸாகித்யம் சேர்த்தோ, ஸங்கதிகளைச் சேர்த்தோ, அல்லது மாற்றியோ, திருத்தம் செய்து ஸ்ரீ மஹாவிங்க சாஸ்திரிகள் அவர்கள் பதிப்பித்து வருவது எல்லா நூல்களையும் பாடம் செய்ய வசதியாய் இருக்கிறது.

இந்த கிருதிகளை பெரிய வித்வான்கள் தங்கள் கச்சேரிகளில் பாடி பிரபல்பப் படுத்துவார்களானால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷைக்கும் கர்னாடக ஸங்கீதத்துக்கும் பெரிய தொண்டாக இருக்கும். வித்வத்துவம் வாய்ந்த பெரியவர்களின் ரூபகமும் அழியாமல் இருக்கும்.

இவ்விடத்தில் என் நண்பர்கள் சிலரும் இம்மாதிரியே அபிப்பிராயப்படுவதால் தங்கள் பத்திரிகையின் மூலமே இந்த வேண்டுகோளை வித்வான்களுக்கு அறிவித்துக்கொள்ள முன்வந்தேன்.

இப்படிக்கு:

மீ. எம். ஆர். வைத்தினாதன்,
யூலிடரி அகெண்ட்ஸ் இலாகா, புது,

மலைமேல் எழுந்து நெருங்கப் பட்டந்த
மேகக்கூட்டத்தை வர்ணிக்கும்போது
கம்பன்,

பம்பி மேகம்

பார்த்து பானுவால் :

“ நம்பன் மாதலன்

வெம்மையை நண்ணினான்,

அம்பின் ஆட்டுதம் ”

என்(று)அகல் குன்றின்மேல்

இம்பர் வாரி

எழுந்தது போன்றதே !

[பம்பி - நெருங்கி நிறைந்தது. பார்த்து - பாரிப் படிந்தது. பானு - சூரியன். நம்பன் மாதலன் - நம்பல் + மாதலன் = நம்புதற்கு உரிய மாமன். அம்பின் - நீரினால். ஆட்டுதம் - ஆட்டுவோம். இம்பர் வாரி - இவ்வுலகத்திலுள்ள கடல்; கீழே உள்ள கடல்.]

என்று பாடுகிறான்.

கருங்கடலே அப்படி அங்கே வந்து கிடப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது, ‘மலையின் வெப்பம் தீர நீராட்டுவோம்!’ என்று. “கடலுக்கு ஏன் அந்தக் கவலை?” என்ற கேள்விக்கும் ஒரு விடை கண்டு பிடிக்கிறது கவிஞனது கற்பனை யுள்ளம். மலையின் புதல்வி நதி, நதியின் பதி (கணவன்) கடல்; எனவே மலைக்குக் கடல் மாப்பிள்ளை, கடலுக்கு மாமனார் மலை. மாமன் வெதும்ப மாப்பிள்ளை சகிப்பானா? மனைவியிடம் உண்மையாகவே காதல் கொண்ட மாப்பிள்ளை, “பெண்ணைக் கொடுத்தாரோ, கண்ணைக் கொடுத்தாரோ?” என்றல்லவா போற்றுவான் மாமனை? தன் தந்தையைக் காட்டிலும் அதிகமாய்ப் போற்றுவானாம் தன் காதலியின் தந்தையை. எனவே, கடல் எழுந்து மலையை நீராட்ட வந்து விட்டதாம், வெப்பம் தீர. இப்படி யெல்லாம் தோன்றுகிறது கவிஞனுக்கு, மலைமீது காணப்படும் கடல்போன்ற கருமேகக் கூட்டங்களைப் பார்க்கும்போது.

அது ஒரு காலம்!

என்று அக்கடல்பெறும் காலமும் ஒன்று இருந்தது. இப்பொழுதோ அரைமணி போத்துக்கு மேலாக குந்தியிட்டு டிக்கட்டு பெரவெண்டி யிருக்கிறது; சார்பும் அதிகமாகி விட்டது. ஒரு அணுவிற்கோ அரை அணுவிற்கோ உல்களுக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்கிறார்கள்.

கவிகள் தயாராக நின்றிருந்த காலமும் இருந்தது. இப்பொழுது அளகப்படுவதே கஷ்டம். உங்களிடையிலேயே வண்டியும், வண்டியில் உட்காரும் இடமும் கவியைக் கொண்டு காலமும், இருந்தது. இன்று வண்டியில் துஷிய முடிந்தாலே அதிர்ஷ்டம். பல தடவைகளில் ரயிலப்போக்கே முடியாமலே போய்விடுவது. உள் துஷிய முடிந்தாலும், பல மனசோடு சிறிதெண்ணியும் கேர்டு கொடுத்து, இந்த கவியிடத்தில் உங்கள் காமாங்களை இழக்க வேந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதில்லை. ஏன், உங்கள் குறிப்பத்தாரிடமிருந்தே பிரிந்து விடும் படி கேர்ட்டாலும் கேர்ட்டலாம். உங்கள் பென்ஜாகி, மக்களுக்கு பிரயாணம் இன்று முன்போல சௌகரியமானதில்லை.

புதிதான காலமான காலியத்தைச் செய்யுங்கள். சௌகரியமான காலம் வரும்வரை நீங்களும் உங்கள் குடும்பமும் ரயிலவேலைக்கு வாத்தாக்குறைத் துக்கொள்ளுங்கள்.

பிரயாணத்தைக் குறையுங்கள்

விஞ்ஞானிக்கே, இந்த மனோ பாவப் பார்வை கிடையாது. அவன், கடல்கீர் ஆவியாவதைப் பற்றியும், அந்த ஆவியைப் பருவக்காற்று அடித்துக்கொண்டு வருவது பற்றியும், அந்த நீராவியை மலை தடுத்து நிறுத்துவதைப் பற்றியும் நீராவியை குளிக்காற்று விசும்போது அது கரு மேகமாகத் தோன்றுவதைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து கொண்டே போவான். அவனும் ஆராய்ச்சிக் கண்ணால், அறிவுக்கண்ணால், இயற்கை அழகு களைக் காண்பவன்தான். எனினும் இயற்கையின் தெய்விக அழகைக் காணும் கண் கவிஞனுக்குத்தான் உண்டு.

இது நிற்க. இயற்கை அழகுகளிலும், தெய்வத்தின் அழகுகளைக் காணும் கவிஞர்கள் உண்டு. இவர்களுக்குக் கரு மேகத்தைப் பார்த்ததும், ஸாக்ஷாத் மஹா விஷ்ணுவின் ஞாபகமே வந்து விடும்; அல்லது பார்வதி தேவியின் ஞாபகம் வரும். மின்னலோடு கூடிய கருமேகம் மாணிக்கவாசகருக்கு மின்னற் கொடியோன்ற இடையோடு கூடிய பராசக்தியையும், அந்த அம்மையின் இன்னொரு ஞாபகப்படுத்துகிறது. மயிலைப் பேயார் என்ற பேயாழ்வாருக்கு மின்னலும் மேகமும் கூடிய திருமலை நினைப்பூட்டுகிறது.

எழில்கொண்ட மின்னலுக்

கொடியெடுத்து, வேகத்

தொழில்கொண்டு என்முழக்கித்

தோன் அமர எழில்கொண்ட

நீர்மேக அனின்

கெடுமால் நிறம்போலக்

கார்வணம் காட்டும்

வந்து.

[எழில் - அழகு மின்னலுக் கொடியின் மின்னற் கொடி. கார்வணம் கார்வணத்து ஆகாசம்.]

கார் காலத்து வானத்திலே நீர்கொண்டெழுந்த மேகம் மின்னற் கொடியோடு கர்ஜித்து வேகமாய்த் திரிந்துகொண்டிருக்கிறதல்லவா? இந்தக் காட்சியும்

ஆழ்வாருடைய பக்திக் கண்ணுக்குப் பகவானுடைய காட்சிதான். பகவான் மின்னற் கொடியோன்ற பிராட்டியோடு, அடியார்களைக் காத்தருள்வதற்கு வேகமாக ஓடித் திரிவது போலவும், தன் வெற்றிச் சங்கை ஊதி முழக்குவது போலவும் தோன்றுகிறதாம் இந்த மயிலாப்பூர் ஆழ்வாருக்கு.

இப்படிப் பக்திக் கண்ணோடு இயற்கையைப் பார்க்கும்போது இயற்கை யழகு குன்றிப் போவதில்லை; இயற்கை யழகு அதிகரித்துக் காண்கிறதென்றே சொல்லலாம். இயற்கையின் தெய்விக அழகே புலனாகிறது என்றும் சொல்லலாம். இயற்கையின் அழகுகளிலும் தெய்வ அழகைக் காண்பவர்களை, “இவர்கள் இந்த லோகப் பார்வை இல்லாதவர்கள்; மறு லோகப் பார்வை உள்ளவர்கள் தான்!” என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? இந்த இலாகத்திலேயே பரலோக அழகையும் காண்பவர்களல்லவா இவர்கள்?

ஆழ்வார்கள் முதலான பக்த மணிகள் தான் இப்படி இயற்கையை அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதில்லை. மற்றக் கவிஞரும் இப்படி அனுபவிக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. இன்று நம் கண்முன் ஓர் உண்மைத் தமிழ்க் கவியாக விளங்கும் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையும் சில சமய விசேஷங்களில் இயற்கையின் தெய்விக அழகுகளை அனுபவித்தவர் என்றே தோன்றுகிறது.

ஓர் உதாரணம், மாலைப்பொழுதிலே இறைச்சந்திரனை எல்லாரும் பார்த்திருக்கிறார்கள். கவிஞரும் எத்தனையோ விதமாக அவர்ணித்திருக்கிறார்கள். வானம் தன் நெற்றிமீது சமயக் குறியாகிய ‘கோபி’ நாமம் அணிந்துகொண்டது போல இருக்கிறது என்கூட ஒருவர் பாடியிருக்கிறார். ஆனால்,

வான வெளிதனிலே,—கவிந்தெழு

மாலைப் பொழுதினிலே,

கூனப் பிறைவாவே,—சிவந்திருக்

கோலம் தெளிவேனடி!

என்ற கவிமணியின் பாட்டிலே, மந்திர

பொழுதும் பிறைச்சந்திரனும் தங்கள் தெய்விக அழகுகளை நமக்கு எவ்வளவு வசிகரமாய்க் காட்டுகின்றன! அந்தி வண்ணனாகிய சிவபெருமான் நெற்றியிலே பிறைச்சந்திரனை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்று புராணம் சொல்லுவதை எவ்வளவு உண்மையான கவிதையாக்கி விடுகிறார் நமது கவிஞர்!

வேறொரு உதாரணம். சமுத்திரத்தையும் சூரியனையும் விஞ்ஞானிகள் விஞ்ஞானக் கண்கொண்டு ஆராய்ந்து திருக்கிறார்; பல கவிஞர் பாடியிருக்கிறார்கள். எனினும் கடல் அலைகளுக்கு இடையே சூரியோதயமாகும் காட்சி கவிமணிக்கு ஒரு தெய்விக அழகையே வெளியிடுகிறது:

முற்றிய ஆழியிலே,—அலைவந்த

மோதி எறியையிலே,

கற்றைச் சுதிர்வழுவே,—உமைதிருக்

காட்சி வியப்பேனடி!

[ஆழி - சமுத்திரம். கற்றைச் சுதிர் - கிரணத் தொகுதியோடு கூடிய சூரியன்.]

இன்னும் ஓர் உதாரணம். வானத்தையும் பார்க்கவேண்டாம்; சமுத்திரத்திற்குக்கூடப் போகவேண்டாம்; சூரியோதயத்தில் ஒரு தாமரைத் தடாகத்தின் கரையில் நின்று பார்த்திருக்கிறீர்களா? சூரியன் தன் கிரணங்களால் செந்தாமரையை ஸ்பரிசிப்பதிலும், அந்த ஸ்பரிசுத்தால் செந்தாமரை மலர்ச்சி பெறுவதிலும் உள்ள தெய்விக அழகைக் கண்டிருக்கிறீர்களா? இங்கே கவிமணி பார்க்கிறார் ஒரு காதல் - நாடகத்தை:

தாமரைப் பொய்கையிலே,—கதிரொளி

தட்டும்அல் வேளையிலே,

பூமலர்ந் தோங்கிடவே,—ஹரியென்று

போதம் நயப்பேனடி!

[பொய்கை - நீர் நிலை. நயப்பேன் - விரும்புவேன்.]

செந்தாமரைப் பெண்ணைச் சூரிய நாடாபணன் காதலிப்பதும், காதலி முகமலர்ச்சியோடு அத்தாடை ஏற்றுக்கொள்வதும் ஆகிய இந்த நிகழ்ச்சியில், மகா கவிஞர் செந்தாமரையில் இருக்கும்

இந்தப் பையன் தன் தாய்காட்டிலும் அயல்காட்டிலும் நிறந்த கல்வியைப் பெற்று இன்று வாழ்க்கையில் நிக உயர்ந்த பதவியை அடைந்திருக்கிறான். இதற்கு சாதாரணமாக இருந்ததற்குக் காரணம் அவன் தகப்பனார் நீர்த்த திரைத்துடன் அவனுக்கு வெள்ளையானவு கல்வி மற்றும் ஆய்வு இன்ஷூரன்ஸ் மூலம் பற்பலாநுகள் பெற்றிருந்தார்.

உங்கள் பையன் விஷயமாக என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்? விவரங்களுக்கு:

நேஷனல்

இன்ஷூரன்ஸ் கோ., லிட்.

நெருப்பு, விபத்து, மோட்டார், கப்பல் மற்றும் பல இதர இன்ஷூரன்ஸ் திட்டங்களுக்கு நேஷனல் பயர் அன்ட் ஜெனரல் இன்ஷூரன்ஸ் கோ., லிட்.

7, கௌன்ஸில் ஹவுஸ் தெரு - கல்கத்தா.

மதராஸ் பிராஞ்சு:

‘நேஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பிஸிஸ்’

382, சைனா பஜார் ரோட்—ஏன்யன்னை கப் - டூபில்கள்; பெங்களூர், கல்கத்தா

மஹா லக்ஷ்மியை மணந்துகொள்ளும் புராணக் கதை புதைந்து கிடக்கிறதல்லவா? இந்த இயற்கை அற்புதத்திலே லக்ஷ்மீ நாராயண மூர்த்தியின் தெய்விக அழகைக் கண்டு பாடுகிற கவிமணி.

இப்படியெல்லாம் பக்திக் கண்கொண்டு இயற்கையைப் பார்ப்பது மறு லோகப் பார்வை அன்று; இப்படிப் பாடுவது வெறும் பக்திக் கவிதையுமன்று. கவி மணியின் மேலே குறித்த பாடல்களை 'இயற்கைக் கவிதை' இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா? கவிஞன் இயற்கையழகுக்களை மனோ பாவத்தால் பார்க்கும் போது, பக்தியோடுதான் பார்க்கிறான். இந்தப் பார்வையில் சமய நோக்கும் காட்சியுங் கலந்து கொள்வதில் கவிதைக்குக் குறைவொன்றுமில்லை. இயற்கையின் தெய்விக அழகு இனிது புலனாக கவிதைமூலம் ஒரு விசேஷ அழகுபெறக்கூடும்.

அறிவிப்பு.

பிரதி மாதம் பாரத மணி அன்றிவ மாதம் 20-ந் தேதி வாக்கில், அதாவது தமிழ் மாதம் முதல் வாரத்தில் வெளிவரும். காலத்தில் பத்திரிகை வந்து சேரவிட்டால், சந்தாதாரர்கள் பாரத மணி காரியாலயத்திற்கு 30-ம்தேதிக்குள் எழுதவேண்டும்.

ஆபீசுக்குத் தபாற்செலவு வின் செய்யாமல், சந்தா பாக்கியுள்ள சந்தாதாரர்கள் தாங்களே கவனித்து வருட சந்தாவை முன்பணமாகவே உடனே அனுப்ப வேணும். சந்தாதாரர்களின் ஒத்துழைப்புக்கு இது ஒரு முக்கிய லட்சியமாகும்.

—மாணேஜர்

மகாத்மாவின் மணிவாசகம்

“உண்மையான யுத்த முயற்சி” யென்ற கட்டுரையில் காந்திஜி பின் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

“இப்பொழுது நாம் செய்ய வேண்டியவைகளில் பசித்தவர்களுக்கு அன்ன மளிப்பதும், ஏழைகளுக்கு வஸ்திர மளிப்பதும் முக்கியமான காரியங்கள். யுத்த காலத்தில் இவ்விரு பஞ்சமும் அதிகமாகும். பணக்காரர்கள் பஞ்சக் கொடுமையை அறிய மாட்டார்கள். ஏழைகளின் பசி உழப்பைக் கொண்டு பணக்காரர்கள் கொள்ளை லாபமடைகின்றனர். ஆதலால் தங்களுடைய அனாவசிய செலவுகளையெல்லாம் குறைத்துக் கொண்டு, ஏழைகளின் பிணிகளைப் போகுவதுதான் அவர்களுடைய முக்கிய கடமையாகும்.

“பணக்காரர்கள் சப்பாத்தி, அரிசி, பருப்பு, பால், நெய், எண்ணெய் முதலியவைகளை உணவாக எடுத்துக் கொள்ளின்றனர். ஆனால் பால், முட்டை, மாநீசம் முதலியவைகளைக் கூட உண்பவர்கள் பருப்பு வகையற்றவைகளை உண்ண வேண்டியதில்லை. ஏழைகள் பருப்பு வகையற்றவைகளை உண்பதில்லை. அவர்களுக்கு அரிசைகள் கிடைப்பதில்லை. பணக்காரர்கள் இவைகளை உண்பதை விரித்தால், ஏழைகளுக்கும் பேறுதான் செய்காற்போல். மேலும் பணக்காரர்கள் அனாவசியமாகக் கண்டா கண்டபடி உணவுகளை நாசம் செய்யாமல் இருந்தால், ஏழைகள் பஞ்சத்தினால் அவதிப்பட வேண்டியதில்லை.

எழுத்தாளருக்கு

கட்டுரைகளையும் சிறு கதைகளையும் வேறு பாரதமணியிலே பிரசுரிக்க விரும்பும் விஷயங்களையும் எழுதியனுப்பு வோர், தாங்கள் எழுதியவை பிரசுரிக்கப் படாவிட்டால் அவற்றைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு வேண்டிய தபாற் செலவுக்கு ஸ்டாம்பும் மேல் விவசமும் அனுப்பவேண்டும்.

—விவசியர்